

La crisi alimentària colpeja de nou
**Una de cada sis persones
no té accés al menjar**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Marco Aparicio
**La relació entre els
pobles indígenes i l'Estat**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N221

23 de març de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Hereu porta VilaWeb a judici per haver investigat el 'cas Vilaró'

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

L'Ajuntament de Barcelona consuma la querrela contra els periodistes que van qüestionar a fons una versió oficial plena de mentides i contradiccions

Barcelona acull una manifestació que denuncia la guerra i l'actitud dels governs i dels exèrcits occidentals davant el conflicte que es viu al país mediterrani

ERC i ICV abandonen la filosofia del 'No a la Guerra' en la intervenció militar a Líbia

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Haití: segona volta amb irregularitats

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

La guanyadora de la segona volta s'haurà d'ocupar de la

reconstrucció d'Haití, cosa que implica gestionar els milers de milions de dòlars promesos pels donants els propers tres anys.

Llibertat d'expressió i de creació

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

Ariba la primera jornada Llibertat d'expressió, llibertat

de creació, un espai de trobada dels moviments socials i el món artístic i, ahora, una marató creativa que unirà disciplines.

El magistrat Tabares investiga el finançament il·legal de CDC i imputa Daniel Osàcar

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

El nou jutge del cas Millet investiga si l'extresorer de CDC va desviar diners del Palau de la Música a la Fundació Trias Fargas o a la campanya electoral de CiU.

El nou centre comercial de Les Arenes obrirà les portes enmig de protestes

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Un estudi demostra que els grans diaris estaven a favor del cementiri nuclear d'Ascó

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

, estirant del fil

ATAC CONTRA LA LLIBERTAT DE PREMSA · LA VERSIÓ OFICIAL, OBERTAMENT EN ENTREDIT

On era Vilaró?

L'Ajuntament de Barcelona porta Vilaweb i un experiodista d'El Mundo a judici per l'afer mai esclarit. El cap de la Guàrdia Urbana va resultar greument ferit la matinada del 29 de juny de 2008

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El dimarts 29 i el dimecres 30 de març són les dates assenyalades per la celebració del judici contra Vilaweb, impulsat a instàncies de l'Ajuntament de Barcelona i que demana fins a 180.000 euros d'indemnització al diari digital de referència en llengua catalana. La querrela interposada per Vilaró amb el suport del consistori remet, sorprenentment, a la tasca d'aclariment i investigació que va desenvolupar Vilaweb l'estiu de 2008 en relació a les greus ferides sofertes la matinada del 29 de juny de 2008 pel cap de la Guàrdia Urbana de Barcelona, Francesc Xavier Vilaró Camps. Una tasca periodística que va esclarir el cúmul d'irregularitats detectades, les llacunes d'una versió oficial impossible i l'apagada informativa que va protagonitzar Assumpta Escarp, regidora de Seguretat.

Els Mossos titllen la declaració de Xavier Vilaró de "totalment inversemblant"

Paradoxalment, 21 mesos després i a les portes d'un judici que posa en entredit la llibertat de premsa, la pregunta cabdal -encara sense resposta- és la mateixa que aleshores: on era Vilaró i com es van produir les greus lesions que va patir? És paradoxal perquè la gent que du Vilaweb a judici és la mateixa que, encara avui, es mostra incapaç d'explicar què va succeir. I malgrat tot, duran Vilaweb -i l'experiodista d'El Mundo Nando García- a la banqueta dels acusats els propers 29 i 30 de

Xavier Vilaró a la plaça Espanya a les 02:16h de la nit dels fets. Va declarar que a aquella hora ja era a casa.

març, en un tribunal presidit pel jutge Manel Martínez Aroca.

Ni la versió oficial sense testimonis ni l'informe policial exhaustiu ni la segona causa judicial arxivada ni la solitud del PSC al consistori en defensa de la querrela no han mogut cap peça a l'Ajuntament de Barcelona. El PSC i el batlle Hereu han bandejat la inusual majo-

ria política municipal que el 16 de març va exigir a la Comissió de Presidència que es retirés la querrela. Excepte el grup socialista, tots els grups municipals -d'ICV fins al PP- van votar a favor de la retirada.

Pilotes fora

L'enjudiciament de les tasques informatives i d'investigació desvolu-

lupades per periodistes encara és més greu si tenim en compte l'extens informe policial que, l'abril de 2009, va desmuntar la versió oficial imposada per l'Ajuntament: que Vilaró hauria estat ferit per l'impacte d'una pilota de goma disparada pels Mossos d'Esquadra. L'informe, elaborat per manament judicial, detalla de forma exhaustiva -des d'una

triple perspectiva: balística, operativa i mèdica- la impossibilitat tècnica que les ferides fossin provocades per l'impacte directe o indirecte d'una pilota de cautxú. També conclou -categòric- que les lesions "podrien no haver estat provocades per efectius del cos de Mossos d'Esquadra" i afirma que la versió facilitada per Vilaró "podria no ajustar-se a la realitat".

Fet i fet, la primera incongruència és al mateix lloc dels fets: Vilaró sosté que va rebre l'impacte davant l'Hotel Plaza, una zona sobre la qual no es va disparar cap tret. Els dos periodistes de la DIRECTA que van cobrir aquells fets es van refugiar, precisament, en aquella zona. Lliure d'aldarulls, confrontacions i fora de la zona de tir dels escopeters dels Mossos. L'informe diu més i acredita que en aquella mateixa ubicació hi havia efectius de la Brigada Mòbil. Un factor que addueixen per afirmar -eloqüentment- que, si la versió sostinguda per Vilaró fos certa, els escopeters dels Mossos haurien disparat pilotes de goma contra ells mateixos. L'informe conclou que "afirmar que es van produir trets davant d'aquest Hotel, tal com fa el senyor Vilaró en la seva declaració, és totalment inversemblant". També destaca que Vilaró no té cap testimoni presencial dels fets. Fins i tot el personal de l'Hotel Plaza ha ratificat que, sobre aquella zona, no hi van impactar pilotes de goma. També es va arribar a afirmar que no hi havia càmeres de videovigilància actives, tot i que la zona compta amb diverses càmeres instal·lades per TMB, Trànsit i diferents entitats privades.

Aquell informe, remès als jutjats el 30 d'abril de 2009 pel cap de l'Àrea d'Informació Interna dels Mossos d'Esquadra, va motivar l'arxiu de la denúncia contra la policia au-

> El Cas Vilaró: 21 mesos de mitges mentides i contradiccions flagrants

2008

- 29 DE JUNY. Greus incidents a la plaça d'Espanya, sota iconografia ultradretana, durant la celebració de la victòria de la selecció espanyola. Només són detingudes quatre persones.

- 30 DE JUNY. L'Ajuntament afirma que la celebració ha estat "força

cívica", tot i que els Bombers van fer 91 sortides per crema de mobiliari urbà i les destrosses baten rècords: 190.000 euros.

- 4 DE JULIOL. Pressió social i mediàtica que força l'Ajuntament a reconèixer que el cap de la Guàrdia Urbana és a l'Hospital del Mar des del 29 de juny i que se li ha extirpat

la melsa. La nota només sosté que Vilaró va rebre "un cop".

- 8 DE JULIOL. VilaWeb publica un article editorial criticant les pilotes de goma. Contradiccions creixents entre l'Ajuntament i la Generalitat.

- 9 DE JULIOL. L'Ajuntament, deu dies després, convoca una roda de

premsa conjunta amb Joan Delort. Assumpta Escarp afirma que Vilaró va ser ferit per una pilota de goma. Primers dubtes sobre la versió oficial, que no encaixa.

- 13 DE JULIOL. VilaWeb publica un article aprofundint, amb base documental, en les llacunes de la versió oficial. RAC1 i El Mundo publiquen

informacions en el mateix sentit. L'Ajuntament anuncia una querrela contra tots tres mitjans, però la versió oficial es debilita. Les contradiccions creixen.

- 14 DE JULIOL. Assumpta Escarp afirma que Vilaró no té més ferides. Els informes mèdics, però, constaten "contusions directes" als testicles.

> 21 mesos després dels greus incidents que van acompanyar la celebració de la victòria de la selecció espanyola a l'Eurocopa 2008 a Barcelona, l'afer Vilaró torna a la palestra amb els mateixos interrogants irresolts. A través d'un despropòsit absolut: el dimarts 29 arrencarà un judici kafkià contra el diari electrònic Vilaweb per l'únic 'delicte' de fer bé la seva feina, provar d'explicar què va passar i informar davant l'apagada informativa i el silenci oficial imposat des de l'Ajuntament.

ARXIU JORDI PIZARRO

Xavier Vilaró a l'inici dels incidents, a l'esquerra de l'autobús parlant per telèfon.

tonòmica. La jutgessa va prendre la decisió davant la impossibilitat tècnica de determinar l'origen de les lesions. L'advocat de Vilaró -Jordi Pina, habitual de l'Ajuntament de Barcelona, però també advocat de Jordi Montull en el cas *Millet-Palau de la Música*- no va recórrer l'arxivament de la causa.

Metges, SEM i testimonis directes
L'informe també recull testimonis dels comandaments policials de l'operatiu i del director dels Serveis de Protecció i Prevenció del SEM (Servei d'Emergències Mèdiques) present a la zona. Tots van conversar amb Vilaró després de les càrregues i aquest no va referir haver rebut cap impacte de bala de goma en cap moment. En aquest sentit, l'anàlisi balística i de traces dels Mossos assenyalen que la camisa blanca que duia Vilaró no presentava cap senyal d'impacte, tot i que sempre deixen una taca ennegrida i, sovint, l'estrip de la roba.

Finalment, l'informe detalla que els metges que van atendre Vilaró a l'Hospital del Mar afirmen que les ferides no són compatibles amb el relat dels fets que feia l'afectat, particularment els hematomes detectats als testicles. Més encara quan les molèsties als genitals es van perllongar en el temps, ja que Vilaró va

tornar a l'hospital el mes d'agost. Des del centre sanitari, refereixen que les lesions testiculars són propies d'un impacte directe.

Informes mèdics, proves balístiques i testimonis presencials desmenteixen la versió oficial

Forçant la transparència

Cal recordar, també, que només la pressió mediàtica i social va forçar, el juliol de 2008, que el cas sortís a la llum pública. De fet, Vilaweb va ser dels primers mitjans que va informar de l'ingrés hospitalari i va arribar a editorialitzar sobre les pilotes de goma. La matinada del 13 del juliol, RAC1 va obrir el butlletí de la una afirmant que Vilaró hauria estat ferit en un prostíbul, que va arribar a ubicar a Castelló i on hauria arribat en companyia d'un altre alt comandament policial. La hipòtesi i el rumor havien corregut insistentment i, per aquest motiu, el mateix dia, l'Ajuntament va anunciar una triple denúncia inicial contra

tres mitjans de comunicació: RAC1, Vilaweb i *El Mundo*. El portal e-notícies també va obrir amb el titular "Vilaró, en una casa de barrets", que hores després va modificar-se per "Vilaró, en una casa de barrets?". La demanda contra l'emissora privada, però, es va retirar després d'una reunió en un restaurant de Barcelona entre Assumpta Escarp i directius de l'emissora i el Grup Godó. També va tenir conseqüències periodístiques: el cap d'informatius, Isaac Salvatierra, va ser degradat professionalment després que es produís una rectificació sobre les informacions emeses. Malgrat tot, aquella hipòtesi, segons ha pogut saber aquest setmanari, va ser avalada per fonts de la regidoria de Seguretat de l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès. Fins i tot el màxim responsable del PP a l'Ajuntament de Barcelona, Alberto Fernández Díaz, va anunciar una investigació privada del grup municipal per esclarir els fets.

A més, amb posterioritat, diversos fets han avalat l'anomalia i l'opacitat que han envoltat el cas. Com ara el fet que la Guàrdia Urbana arribés a redactar fins a tres versions diferents del seu informe dels fets; o que les úniques dues persones que poden avalar la versió de Vilaró -l'excompanya i el xòfer- hagin tingut una presència escassa en tot el procés

judicial. Tot i circumscriure's en l'àmbit delicat de la intimitat personal, també cal destacar que, pocs mesos després dels fets, Vilaró va abandonar la relació sentimental estable que mantenia amb la seva companya. Amb posterioritat, Vilaró també va veure com l'Ajuntament li denegava la concessió de la Medalla al Mèrit, després de la pressió exercida pels sindicats de la Guàrdia Urbana. El guardó ja s'havia anunciat, però mai no es va consumir. D'aleshores ençà, el cap de la Guàrdia Urbana ha mantingut una discretíssima presència pública i ha passat pràcticament desapercbut.

De Vinader a Vilaweb

Davant la gravetat dels fets, el 16 de març va engegar la campanya *Amb Vilaweb*, per la llibertat de premsa, que en pocs dies ha suscitat més de 4.000 adhesions i que té una ampla presència a les xarxes socials. El Col·legi de Periodistes de Catalunya ha convocat un acte en suport de Vilaweb el dimecres 22 de març a les 19 hores i pel dilluns 28, diverses entitats, periodistes i activistes socials estan organitzant un acte de suport solidari sota el lema *Amb V de Vilaweb*, que combinarà actuacions musicals -Obrint Pas, Miquel Gil i At-Versaris, entre d'altres- amb parlaments de personalitats com Martxelo Otamendi o el mateix director del diari digital Vicent Partal. Pel dia 29, s'ha previst una concentració de suport davant la Ciutat de la Justícia.

L'atac a Vilaweb és el pitjor atac contra la llibertat de premsa dels darrers anys

Sigui com sigui, des de la persecució del periodista d'investigació Xavier Vinader, passant per la irrupció a *El Temps* i *El Punt* durant la ràtzia olímpica del 1992, l'atac a Vilaweb és el pitjor atac contra la llibertat de premsa dels darrers anys. Cas Vilaró: tots els fets demostren que algú menteix i l'únic que resta clar és que no és pas Vilaweb. Tots sabem on era: on ha estat sempre durant els darrers quinze anys.

, estirant del fil

> Amistats perilloses: a l'ordre del dia

Parlar de forces policials i prostíbuls no és pas cap novetat. De fet, és de ràbiada actualitat. Els fets més recents ho certifiquen. La darrera trama de corrupció policial investigada pel jutjat d'instrucció número 1 de Barcelona ha demostrat que comandaments policials de tots els cossos -Policia Nacional, Guàrdia Civil i Mossos d'Esquadra- celebraven reunions de coordinació als locals clausurats Riviera i Saratoga de l'autovia de Castelldefels. En aquesta causa, encara inconclusa, també s'investiga dos agents de la Guàrdia Urbana de Barcelona.

D'altra banda, el periodista valencià Joan Cantarero (*Los amos de la prostitució en Espanya*) ha documentat a bastament la protecció policial i els favors continuats que han rebut els proxenetes per part dels comandaments policials. Destaca el cas del policia judicial espanyol fincat a Catalunya Manuel Nieto Marín. I cal no oblidar que, rere una trama extorquidora que oferia impunitat al Saratoga i al Riviera, va caure el cap del Grup VI de la Brigada Provincial d'Informació de Barcelona. José Javier Martín Pujal va ser empresonat l'any 2009 per soborn, associació il·lícita i obstrucció a la justícia, en una operació que també va imputar el comissari Luís Gómez -coordinador de les comissaries locals, en llibertat sota fiança de 5.000 euros-, tres advocats (un d'ells dirigent del PP) i quatre funcionaris de l'Ajuntament de Barcelona.

- 15 DE JULIOL. VilaWeb manté i amplia la seva versió, amb dades noves.

- 17 DE JULIOL. Tots els partits de l'Ajuntament de Barcelona, inclòs el PSC, condemnen "la manca d'informació i de transparència del govern municipal respecte dels incidents".

- 25 DE JULIOL. Vilaweb publica informacions noves, amb base fotogràfica.

- 19 D'AGOST. Vilaró torna a l'hospital per "persistència de molèstia a la regió testicular des del primer ingrés".

- 29 DE SETEMBRE. L'Ajuntament retira una proposta de condecoració al cap de la Guàrdia Urbana per pressió sindical i política.

2009

- 30 D'ABRIL. L'Àrea d'Affers Interns dels Mossos d'Esquadra clou que Vilaró no va ser ferit per pilota de goma.

- 5 DE JUNY. La jutgessa d'instrucció 28 de Barcelona arxiva la querrela del cap de la Guàrdia Urbana contra la policia per la impossibilitat de determinar "la mecànica

lesional denunciada pel cap de la Guàrdia Urbana".

- 12 DE JUNY. Reunió tensa de la Comissió de Seguretat, on es critica que l'Ajuntament de Barcelona mantingui la versió oficial malgrat el revés judicial rebut en els darrers moments.

2011

- 16 DE MARÇ. Els quatre grups polítics del consistori, excepte el PSC, exigeixen a l'alcalde que retiri la querrela contra VilaWeb. Arrenca la campanya de solidaritat Amb Vilaweb, per la llibertat de premsa.

- 29 i 30 DE MARÇ DE 2011. Vista oral del judici

, impressions

Guille Peguero · Membre del Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals
opinio@setmanaridirecta.info

L'energia nuclear: entre el pragmatisme i la precaució hi ha un altre debat

La catàstrofe del Japó, a mida que pren dimensions apocalíptiques, posa de nou la indústria nuclear en el punt de mira.

Fa menys d'un mes, la política energètica tornava al centre del debat fruit de la declaració d'intencions del govern espanyol d'allargar la vida útil de les centrals nuclears, quan anys enrere fins i tot havíem arribat a escoltar propostes de tancament de les centrals més tronades de l'Estat.¹ Aquest vaivé del discurs per part de l'executiu socialista té els seus paral·lelismes a la política catalana. En declaracions a Catalunya Ràdio, Pep Puig, incansable activista en favor de les energies renovables, revelava que l'any 2008, el govern tripartit va encarregar un estudi sobre la viabilitat del tancament de les tres centrals catalanes. Malgrat que l'estudi conclouia que era factible el tancament, ni una paraula se'n va fer pública. I és que els argu-

L'energia nuclear té una alta rendibilitat econòmica: es generen quatre euros per cada euro invertit

ments del lobby nuclear acostumen a tenir més ressò mediàtic. A les conegudes reivindicacions de pragmatisme energètic (a Catalunya importem més del 75% de l'energia primària consumida)² s'hi sumen els arguments de la rendibilitat econòmica: es generen quatre euros per cada euro invertit en energia nuclear.³

En canvi, els arguments en contra de l'energia nuclear en termes generals subratllen que les centrals nuclears i els seus residus (que seguiran contaminant durant mil·lennis) atempten contra el "principi de precaució", que suposadament regeix el risc ambiental a tota la Unió Europea (UE) des de 2001. Segons aquest principi, si una acció o política determinada és sospitosa de posar en risc les persones o el medi ambient, no

hi ha consens científic i per tant el risc és incert, no conegut o no calculable, la decisió a prendre és la de no portar-la a terme a fi d'evitar els possibles danys.

Certament l'ordenament jurídic de la UE és dels pocs a nivell mundial on aquest principi esdevé requisit legal. No obstant, la definició del Consell Europeu peca d'estar plena de vaguetats i, per tant, de permetre una extrema variabilitat en la seva interpretació i aplicació

MARTA VILCHES

com a eina política. D'aquesta manera, el principi de precaució "versió UE" arrossega interminables qüestionaments que traslladen el debat al circ acadèmic, convertint-lo en una discussió epistemològica quasi mística sobre evidències "fortes" o "febles", càlculs de probabilitats, gestions de risc i altres fenòmens contingents.

El debat sobre el model energètic ha de passar pel tipus de societat a la que aspirem, i aquesta hauria de definir el model econòmic

Però el que prova de manera indiscutible el desastre radioactiu japonès és que el perill d'un "càlcul del risc a la baixa" pot ser incommensurable en relació als beneficis que ens reporta actualment l'energia nuclear. Amb tot, seguim -i seguirem- sentint veus que clamen a la contenció i a la racionalitat abans d'engegar el debat sobre el futur de les nostres centrals, que apel·len al pragmatisme energètic i a la rendibilitat econòmica, o que fins i tot minimitzen el perill radioactiu al Japó. Aquest intent maniqueu de reduir el debat a un "centrals sí" o "centrals no" compleix, segons el meu parer, una doble funció, per una banda, qüestiona la viabilitat de la substitució per fonts d'energia renovable i, per l'altra, obvia el debat fonamental sobre

el model energètic en sí mateix.

Actualment, a Catalunya el consum d'energia primària provinent de les nuclears no arriba al 20% i ara sembla més urgent que mai iniciar la substitució d'aquest percentatge començant per l'energia eòlica però el Parc Eòlic Català (derivat del Pla energètic iniciat pel tripartit i que curiosament CiU es va comprometre a respectar), ha estat suspès cautelarment pel Tribunal Superior de Justícia en estimar el recurs presentat per dues associacions ecologistes empordaneses.⁴ Creure que és una simple qüestió de preservar la bellesa escènica de les nostres serralades o de les rutes de les aus migratòries és una reducció interessada de la qüestió. De la mateixa manera, assumir acríticament que el debat rau només en com substituïm aquest "20% nuclear" és deixar coix un debat que hauria d'anar molt més enllà.

El debat sobre el model energètic hauria de passar invariablement pel tipus de societat a la que aspirem, i aquesta hauria de definir el model econòmic amb el qual es vol abastir -no a la inversa. Si la política energètica segueix supeditada a l'actual model econòmic (que requereix creixement sostingut i, per tant, majors demandes de recursos) la substitució d'una tecnologia energètica per un'altra, corre el risc de caure en el "gatopardisme" més flagrant, que en ecologia equival al "principi de la Reina Roja": fer que tot canviï per a que tot resti igual.

1. El País, 4/7/2009.

2. Balanç energètic del 2007. Font: Institut Català d'Energia.

3. El Punt, 2/3/2011.

4. La Vanguardia, 1/3/2011.

Eloi Badia Casas · Membre d'Enginyeria Sense Fronteres
opinio@setmanaridirecta.info

Millor amb la gestió pública de l'aigua

Sabem si la gestió de l'aigua que consumim és pública o privada? Sabem què comporta una o altra opció per a les nostres vides? Vaig llegir en aquest mateix diari que el passat juliol de 2010 les Nacions Unides van declarar l'accés a l'aigua potable i al sanejament com un dret humà. Però ningú no discuteix la importància de l'aigua, sabem que és un líquid vital, i que

la necessitat de tenir uns ecosistemes fluvials en bon estat ecològic és una realitat cada cop més assumida. Però, potser, del que no som conscients és del que passa amb la gestió d'aquest bé tan fonamental. Així, tot i que la gestió d'aquest dret bàsic té una gran rellevància en les nostres vides i implica aspectes fonamentals de la democràcia, com el reforçament de les institucions públiques i el seu

Però, potser, no som conscients del que passa amb la gestió d'aquest bé tan fonamental com és l'aigua

compromís amb la participació ciutadana, la cohesió social, el diàleg o la responsabilitat cívica, aquest tema no és a l'agenda política i l'opinió pública ho desconeix. Actualment, la llei permet models de gestió de l'aigua públics, models de gestió mixta o altres exclusivament gestionats per empreses privades. Però quin serà el nostre? Som usuaris i usuàries o som clients i

clientes? Què passa amb el contracte d'aigua a Barcelona? Jo, personalment, voto per una gestió pública amb participació i control social que assegurui la sostenibilitat del recurs i una gestió democràtica per a les generacions futures. També em conformo amb que surti a la llum pública el debat sobre les grans diferències existents entre els diferents models de gestió.

Valentina Saini · Membre del Centre Delàs d'Estudis per a la Pau de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

'L'alliberament' de Líbia: una vella història

L'oposició a Moammar al-Gaddafi, a Líbia, està perdent terreny contra les forces del dictador aquests dies. Des de Trípoli, no arriben senyals de voler una negociació amb el Consell Nacional Provisional de Transició Libi. El Secretari General de l'OTAN, Rasmussen, ha estat molt caut, i ha reiterat que l'OTAN no ha estat buscant pretextos per actuar, sobretot sense un mandat de les Nacions Unides, però que està preparada per qualsevol eventualitat a Líbia. Els Estats Units no perden ocasió per afirmar estar preparats per prendre mesures militars i que, passi el que passi, el final de la història ha de ser la caiguda del règim de Gaddafi. I La Lliga Àrab ha demanat a Nacions Unides fer els passos necessaris per aprovar-la, per protegir els civils dels bombardejos. Però, quantes dècades porta el dictador libi mantenint el poder a través de la repressió de qualsevol tipus d'oposició, l'ús generalitzat de la tortura, i la negació de tota llibertat civil i política a la població líbia? Quantes dècades porten sofrint els libis?

Sembla increïble, però una vegada més ens trobem davant d'un discurs polític i mediàtic centrat en el sofriment d'un poble, el libi, oprimint per un dictador embogit, i de l'OTAN com a salvador d'aquest poble. No obstant això, Líbia no és

JOAN TURU

l'únic país àrab en el qual les protestes contra el règim estiguin sent reprimides. Al Iemen i Bahrain, la policia està disparant contra els manifestants. Però ni el Iemen ni Bahrain tenen les majors reserves de petroli del continent africà, i les novenes del món. Líbia sí. Tampoc va malament en gas natural, és el quart país d'Àfrica.

No fa molt que sentim un discurs semblant sobre els talibans o Saddam Hussein i, a pesar que se'n va assegurar que les intervencions armades indubtablement alliberarien i millorarien les condicions de

vida de la població de l'Afganistan i l'Iraq, sabem que les conseqüències d'aquestes operacions militars han estat, i segueixen estant, catastròfiques. Això de "l'alliberament" d'un país per mitjà d'una intervenció militar i estrangera és una vella història; ja coneixem el final de diversos episodis d'aquesta història. Els Balcans, Kosovo, Somàlia... mai són finals felïços, i sabem que no tenen res a veure amb l'alliberament de la població. Les societats dels països àrabs que s'han rebel·lat, i segueixen fent-ho, contra uns règims dictatorials, necessiten suport,

tenen mesos molt difícils per davant, en els quals hauran de mantenir alta la vigilància perquè els seus esforços es tradueixin en democràcies veritables, la qual cosa han estat demanant. I nosaltres, des d'aquí, podem fer sentir la nostra veu en contra d'intervencions militars de qualsevol tipus a Líbia, com en altres països, i a favor de la constitució d'un altre ordre internacional, un en el qual no es recorri a la violència, però en el qual es persegueixi els governs que fan qualsevol cosa per defensar els seus interessos. Siguin de l'hemisferi que siguin.

. EL CIGALÓ

"Feia falta a casa nostra un mitjà alternatiu"

Daniel Mayals Ibáñez és de Canovelles i va formar part de la tongada de persones que es van subscriure a la DIRECTA abans que és publicat el primer número, concretament va ser el subscriptor número 1. Cinc anys després, encara aposta per aquest projecte comunicatiu.

Lèlia Becana Velasco

Et vas subscriure quan només havíem fet el número o, tan ràpid et vam convèncer?

Ja estava bastant convençut. Abans de la DIRECTA vaig ser subscriptor de les revistes *Ardi Beltza* i *Kale Gorria* que, tot i fer-se al País Basc, van tenir molts subscriptors a Catalunya, fins i tot el *Kale Gorria* es va fer en català. Realment feia falta a casa nostra un mitjà de comunicació alternatiu, un periodisme compromès que donés veu als sense veu, a tots aquells col·lectius i moviments populars que són sistemàticament silenciats pels mitjans de comunicació del poder capitalista.

I estem complint les teves expectatives?

Jo crec que sí, de fet publiquem notícies i informacions que no surten enlloc, almenys en els grans mitjans. També dona un punt de vista

diferent. En la mesura que es pugui ampliar el número de subscriptors i hi hagi més corresponsalies i punts de venda espero que es pugui arribar a molta més gent i millorar-lo, sempre mirant endavant.

Amb qui comparteixes la DIRECTA?

Amb tothom que puc. Trobo que és important compartir-la i fer-ne difusió, i més amb els temps que corren, amb l'ofensiva total del capital contra les classes populars. L'altre dia, sense anar més lluny, estava llegint la DIRECTA al tren i un senyor que tenia al costat em va preguntar quin diari llegia i va prendre nota del web. També la comparteixo amb un company de feina, i sovint debatem sobre molts dels temes i notícies que hi apareixen; ell, que és del Prat, també em porta *La Riuada*, la revista local. Trobo que aquests projectes locals d'informació popular tenen molt de mèrit i són també molt importants.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

8 de març

Sandra C. Antelo, Barcelona.

La passada setmana, dones, lesbianes i transfeministes vam "celebrar" un vuit de març més. Sí, manifestacions amb els seus lemes habituals han recorregut diverses ciutats dels Països Catalans. Això és exactament el que han deixat entreure els mitjans de comunicació; aquesta vegada, també, els mitjans de contrainformació. No obstant això, diversos grups i individualitats hem decidit que aquest vuit de març (per cert, centenari) no fos simplement un passeig per la ciutat, sinó una setmana de lluita feminista activa i autònoma, amb una estratègia no mixta, a fi de visibilitzar l'apoderament dels subjectes polítics que, prenent la ciutat i la seva fosca nit, planten batalla a la por, la passivitat i la victimització.

Jo em demano, sincerament, per què no s'ha parlat de l'ocorregut en els mitjans (en els nostres mitjans de contrainformació), excepte a les ones lliures que nosaltres mateixes hem emès i promogut des d'una cobertura especial a Contrabanda FM i Radio Bronka. Per què les estratègies visibilitzadores de l'opressió són vàlides per parlar de la crisi i convocar a la vaga general però, quan les femines són ploricones i lluites parcials. Per què aplaudim les accions autònomes, somiem amb les revoltes llunyanes, assenyalem els polítics corruptes i especuladors, però ens costa tant, tant, reconèixer la lluita de companyes que estan tan a prop, al costat, dia a dia.

Finalment, la pregunta que suscita totes les altres és, de manera simple i planera, per què, en retrobar-me amb les meves companyes de lluites quotidianes i excepcionals, en llegir els setmanaris i fer el matutí repàs de les webs de contrainformació (les no especialitzades en gènere) tinc la impressió que res no ha ocorregut la passada setmana?

'Banda Ampla'

Meritxell Varga, Hospitalet de Llobregat.

Com ho fa l'equip del programa de TV3, *Banda Ampla*, per aconseguir minimitzar les respostes crítiques de qualsevol de les questions que planteja? Aquesta setmana vam poder escoltar com l'exdirector de les centrals nuclears de Vandellòs i Ascó assegurava que les radiacions poden ser tan nocives, o no, com un gotet de vi als àpats. I continuava el seu discurs demanant quin mal feien les nuclears, sempre i quan no es tinguessin en compte el que havia passat a Txernòbil.

Em sembla una manca de respecte total que TV3 minimitzi els efectes d'una tragèdia com l'ocorreguda al Japó, o potser tots els informes sobre l'emissió de radiacions de la central de Fukushima són falsos i creen alarmisme, com van intentar fer-nos creure alguns dels testimonis presents al programa?

. EDITORIAL

Amb V de VilaWeb

El judici que enfronta VilaWeb arran de la denúncia de l'Ajuntament de Barcelona pel cas Vilaró -mai esclarit- torna a demostrar, un cop més, com n'és, de precària, la llibertat d'expressió i com n'ha de ser, de quotidiana i constant, la seva defensa. I també que la realitat social i judicial és injusta i desigual. Perquè 21 mesos després, com aleshores i com fa quinze anys, totes sabem on era VilaWeb; on ha estat sempre, fent la seva tasca informativa i desbrossant totes les vicissituds d'un cas estrany, del qual -encara avui- no hi ha respostes sòlides ni definitives. I on l'únic que resta clar és que algun càrrec públic menteix obertament. Aquesta és la terrible paradoxa: que les mateixes responsables polítiques que vol ocultar informació deliberadament són les que duen a judici qui va informar del que

passava; que les que van amagar i mentir, en l'exercici mediocre de responsabilitats públiques, són les que alenen la persecució via mordassa i amenaces; que les que encara no han donat cap resposta pretenguin presumir de transparència. Són la mateixa gent que, avui, bandeja la participació popular activa en l'esclariment de les causes de corrupció a Ciutat Vella. Instal·lades a les seves torres deavori, cal no oblidar que, fins fa un any, l'Ajuntament també mantenia la neuròtica sol·licitud d'un any de presó pel director de VilaWeb, Vicent Partal. La setmana vinent, demanaran 180.000 euros pel *delicte d'informar*. Senyal inequívoc de com de cara vol fer pagar, alguna gent, la gosadia d'informar. Tot procés inquisitorial s'acaba capgirant, però, abans, cal alçar la veu. Amb V. Amb V de VilaWeb.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana diem adéu a *El Cigaló*. Aquesta petita entrevista de la secció *Impressions* es va consensuar durant una assemblea general el juliol de 2008 i, d'aquesta manera, després de les vacances d'estiu, la *DIRECTA* número 105 va estrenar nou disseny, capçalera i seccions: *Què es cou* passava a formar part d'*Expressions* i *El Cigaló* feia la seva primera aparició en públic. Durant 117 setmanes i dos anys i mig, a través del *Cigaló* hem conegut històries quotidianes i sorprenents que ens han fet mirar amb uns altres ulls la gent que ens envolta: il·lustradores, artesanes, militants veïnals, educadores socials, mestres, voluntàries lingüístiques, cambres, botiguers i, fins i tot, alter egos i els capgrossos de Molins de Rei! Hem volgut acomiadar aquesta secció amb una entrevista molt significativa per nosaltres: la del subscriptor número 1 que, a punt de complir el nostre cinquè aniversari, considera complertes les seves expectatives i confia que continuarem millorant. Fem un cigaló? A part d'això, aquesta setmana agraïm la feina feta al Roger i l'Estel davant la coordinació de la secció d'*Expressions* i donem la benvinguda a l'Anna, que la coordinarà a partir d'ara, juntament amb el Manel. Salut!

. FE D'ERRADES

- A l'entrevista a Indira Mendoza, a la *Indirecta* de la setmana passada, per una errada involuntària en la correcció de l'entrevista, es va transcriure erròniament la resposta a la pregunta "Hondures també viu sota dictadura?". Es va publicar que Mendoza deia "El govern de Lobo suposa el continuisme amb la dictadura", quan el que realment va dir és: "Se suposa que el govern de Lobo és el continuisme de la dictadura".

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Estrasburg absol Aristòtil (i Arnaldo Otegi)

David Fernàndez
directa@setmanaridirecta.info

La darrera sentència del Tribunal Europeu de Drets Humans no absol només Arnaldo Otegi. Alhora, condemna la hispànica persecució inquisitorial de la regla de tres, el barroer setge a la lògica i la criminalització de la dialèctica socràtica. Sense embuts: "Una pena de presó imposada per una infracció comesa en el terreny del discurs polític no és compatible amb la llibertat d'expressió garantida pel Conveni Europeu de Drets Humans". Pot ser que allò incompatible sigui la pròpia genètica política metafalangista de l'Estat espanyol? Pot ser, segurament. La sentència també afirma, categòrica, que la sobreprotecció neuròtica dels símbols espanyols i la constitucional im-

punitat atorgada al rei trenca tot principi d'igualtat davant la llei. Oh, Europa! De sil·logisme de manual. Absurd macarthisme rebobinat. Els detinguts d'*Egun-karia* són torturats el febrer de 2003 per les unitats antiterroristes de la Guàrdia Civil. Bé. Dos mesos després, el rei que Franco nomena rei visita Euskal Herria. I Arnaldo Otegi, denunciant-ho, qualifica el Borbó de "cap dels torturadors". Pura lògica. Clar.

Si la Guàrdia Civil tortura -com ha quedat sobradament acreditat en la recent sentència del cas *Portu Sarasola*- i si el rei és el cap de les forces armades... doncs, dos més dos fan quatre. Malgrat els pesi. El rei, sí, és el cap dels torturadors: tècnicament, efectivament i jeràrquicament. Sil·lògic: el seu comandament suprem. O no tenen la seva foto penjada a l'habi-

tació fosca on infligeixen tant de dolor planificat? O no matxquen el personal en nom de la defensa del Regne d'Espanya? Rigors del directe, fins i tot la setmana passada, el president iranià Ahmadi-neyad va referir, en *prime time* a TVE, les tortures "als separatistes bascos". Vés quines coses.

Regla de tres, doncs, i de les inapel·lables. Com dir que Felip Puig és el cap dels encaputxats que assetjaven la Casa de la Vaga el gener passat. I és que, absolt Otegi, Estrasburg -com recorda el matemàtic Carlo Frabetti- ha restaurat el dret de pensar i ha absolt de nou Aristòtil. I Galileu. I totes les bruixes cremades per la Inquisició. Per ser al 2011, segle XXI, far d'Occident, no està gens malament. O sí. O no. O què. Que prengui nota Vilaró, a propòsit de VilaWeb.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

SR. PLÁSTIKO

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

CC BY-NC-ND
Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari *DIRECTA* no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info - il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernàndez *Impressions* | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez *Quaderns d'Illacrua* | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen *Observatori dels mitjans* | Manu Simarro *Expressions* | Manel Ros i Anna Pujol Reig *Agenda directa* | Arnau Galí i Montiel La *indirecta* | Oriol Andrés *FOTOGRAFIA:* Albert Garcia *IL·LUSTRACIÓ:* Eulàlia Corbella i Alba Teixidor *CORRECCIÓ:* Laia Bragulat *EDICIÓ:* Xavi Martí *COMPAGINACIÓ:* Roger Costa Puyal *PUBLICITAT:* Tània Miró *DIFUSIÓ:* Blai Lindström *DISTRIBUCIÓ:* R.C.P. *SUBSCRIPCIONS:* Lèlia Becana *ADMINISTRACIÓ:* Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

L'Ajuntament vol destruir el
Camí de la Fonteta | PÀG. 8

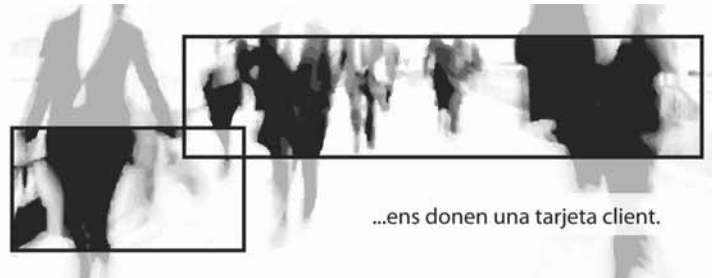
La Carboneria i La Revoltosa
es troben en perill | PÀG. 10

Victòria sobre els horaris
intensius de la UAB | PÀG. 11

Marxa contra la Ronda
del Maresme | PÀG. 11

PERE TUBERT

Barcelonins. En lloc d'empadronar-nos...

...ens donen una tarjeta client.

BARCELONA · L'ANTIGA PLAÇA DE BRAUS ACOLLIRÀ UN NOU CENTRE COMERCIAL

Una protesta per impedir que Les Arenes continui 'torejant' el veïnat de la ciutat

Laia Alsina
redacció@setmanaridirecta.info

Si res no falla, Barcelona inaugurarà un nou centre comercial el proper 25 de març. El complex s'ubicarà a l'antiga plaça de braus de Les Arenes, un indret que diverses entitats veïnals i col·lectius havien reclamat com a espai on construir equipaments pel barri.

Les obres d'aquest nou centre comercial s'han aturat diverses vegades per problemes de finançament. Van començar el 2003 a mans de la promotora Sacresa (de la família Sanahuja) i, després de múltiples entrebancs, es van reprendre el 2009, però amb una nova empresa responsable al capdavant: Metrovacesa (en mans de diverses entitats bancàries). La nova etapa de la plaça de braus reconvertida també comen-

Es denuncia que un dels símbols de la lluita obrera esdevingui un centre comercial amb contractes precaris

çarà amb força soroll, com les obres que ha viscut, ja que s'ha organitzat una jornada de protesta el mateix 25 de març sota el lema: *Fins quan... ens seguiran torejant?*

Tot recordant el 1919

La convocatòria pel dia de la inauguració proposa accions centralitzades al centre comercial i deixa que cadascú triï la manera de protestar. La iniciativa recorda que, l'any 1919, la plaça de braus va ser l'espai on "20.000 persones van celebrar la

Un home observa les darreres feines de construcció a les proximitats del centre comercial que s'inaugurarà el 25 de març

victòria a la vaga de La Canadencsa, que va aconseguir la demanda de les vuit hores de jornada laboral".

Des de l'organització de la convocatòria es denuncia el fet que un espai tan emblemàtic de la lluita obrera esdevingui un nou centre comercial amb contractes precaris i també la promoció i la incitació al consum en plena situació de crisi, precisament quan la gent té menys diners.

Més de 190 milions invertits

126 botigues, dotze cinemes, vuit restaurants, un gimnàs, 1.700 places d'aparcament. Són només algunes de les dades del nou centre comercial. Els més de 190 milions d'euros invertits en aquest projecte també han permès que Les Arenes tinguin una de les cúpules més

Metrovacesa, que és la promotora que ha acabat les obres, agraeix les facilitats que ha donat l'Ajuntament

grans d'Europa (27 metres d'alçada i un perímetre de 300 metres). Tot plegat, dos mesos abans de les eleccions municipals. De fet, el mes de febrer passat, Metrovacesa -que va acabar l'obra començada per la promotora Sacresa- va agrair les facilitats que havia donat l'Ajuntament de Barcelona al grup per acabar els treballs del centre comercial.

Promotores polèmiques

Les dues empreses que s'han fet càrrec de les obres de Les Arenes no han estat exemptes de polèmica.

D'una banda, Sacresa, de la família Sanahuja, va patir els primers escàndols a principis dels 90 quan va sortir a la llum que els edificis que havia construït durant la dècada dels 70 al Turó de la Peira estaven fets amb materials barats i patien aluminosi. La patologia dels immobles va obligar a apuntalar-ne gran part i a enderrocar-ne d'altres. El novembre de 1990, el sostre d'un pis amb aluminosi es va esfondrar i va matar una veïna de 55 anys.

Un altre dels escàndols que han esquitxat Sacresa és el *cas Can Domenge*, a les Illes Balears, que també implica presumptivament exalts

càrrecs d'Unió Mallorquina (pel suposat arranjament del concurs del solar a favor de l'empresa de la família Sanahuja). El novembre de 2009, la policia va escorcollar la seu de la promotora a Barcelona i el cas encara resta obert actualment.

A mitjans de l'any passat, Sacresa va presentar un concurs de creditors amb un deute de 1.800 milions d'euros. El mes de febrer passat, la filial de la promotora, Caufec, va presentar la suspensió de pagaments per un deute de 180 milions d'euros amb cinc entitats bancàries.

De l'altra, Metrovacesa, empresa participada -també- per la família Sanahuja i que va reprendre les obres del centre comercial Les Arenes el 2009, va haver de vendre, un any abans, l'explotació d'un altre gran espai comercial de Barcelona, La Maquinista, per reduir el seu endeutament. La setmana passada, en canvi, va iniciar els tràmits per refinançar el deute actual.

> Patrimoni històric amagat

La construcció del centre comercial Les Arenes també ha tingut conseqüències pel patrimoni històric de la ciutat. La Casa Fajol, l'edifici modernista conegut popularment com la Casa de la Papallona, ja no es pot veure des del Parc de l'Escorxador ni des de la plaça d'Espanya ni des de la Gran Via. El motiu és que la reforma de la plaça de braus ha inclòs un edifici annex al centre comercial que cobreix completament aquesta obra modernista construïda entre el 1911 i el 1929.

, així està el pati

MOLINS · CORRUPCIÓ

La interventora de l'Ajuntament veu indicis de criminalitat en els contractes amb Clam Consulting

Xavi Miquel

baixllobregat@setmanaridirecta.info

La interventora de l'Ajuntament de Molins de Rei va emetre un informe, el 21 de febrer, que va ser presentat al ple municipal el 17 de març, on veu "indicis de criminalitat" als contractes signats entre l'Ajuntament i l'empresa Clam Consulting SLP. L'informe diu: "A la vista de les conductes descrites i de les vinculacions existents entre les empreses i professionals convidats a participar als diferents procediments negociats, considero que, en la contractació de Clam Consulting SLP per part de l'Ajuntament, apareixen indicis racionals de criminalitat que es podrien subsumir en els tipus penals de prevaricació i/o tràfic d'influències". L'informe es basa en el primer informe presentat el 26 de gener, on la interventora assegurava que, des de l'any 2007, l'empresa havia cobrat 156.749,60 euros en contractes menors i on ja es deia que els contractes eren un supòsit de fraccionament contractual prohibit per llei. També en aquells moments, la CUP ja va denunciar -com ara fa l'informe- que l'administrador era Josep Maria Prat, cunyat del director de Serveis de l'Àrea d'Economia (DIRECTA 213). Del nou informe, que detalla els contractes signats, se'n desprèn que les sol·licituds de tres d'ells, que es van enviar des de l'Ajuntament (tal com marca la normativa de contractes del sector públic per tal d'establir la lliure concurrència), corresponen a empreses que tenen relacions entre elles, ja sigui a través del grup mare (Grup MQ) o a través de les persones que l'administren. També se'n desprèn que, de totes les empreses a les quals s'enviava la sol·licitud, sempre en sortia guanyadora Clam Consulting, ja que les altres dues rebutjaven l'ofertament per diversos motius. La interventora també assegura que alguns contractes es van fer quan l'empresa ja portava mesos prestant el servei. Dos dies abans que es presentés l'informe al ple, l'Ajuntament va presentar una Resolució d'Alcaldia (signada per l'alcalde i la secretària encarregada de les contractacions amb Clam Consulting) on es disminueixen les funcions d'intervenció. Davant la retallada de les seves atribucions, la interventora (que està de baixa en aquests moments) ha demanat el trasllat a Pallejà.

L'HOSPITALET DE LLOB. · 80 PERSONES PARTICIPEN EN UNA MARXA DE PROTESTA PELS CARRERS DE LA CIUTAT

El veïnat del Camí de la Fonteta denuncia que l'Ajuntament especula amb les seves cases

XAVI MARTÍ

L'Ajuntament vol que el veïnat abandoni les seves cases i vagi a viure en uns pisos de la zona de la Remunta que encara s'han de construir

Xavi Martí

baixllobregat@setmanaridirecta.info

"No a l'enderroc del Camí de la Fonteta", "ARE sí, però amb les nostres cases no", "Volen els nostres terrenys, per què?", "Lluitem per les nostres cases, són legals" i "Salvem la història de l'Hospitalet" són algunes de les frases que apareixen a les pancartes i les pintades que es poden veure pels carrers del petit veïnat de la Fonteta, situat al barri de Santfeliu de l'Hospitalet de Llobregat, a tocar del parc de Can Boixeres i de l'estació de Renfe. El diumenge 20 de març, l'Associació de Veïns del Camí de la Fonteta i la CUP de l'Hospitalet van organitzar la marxa popular Salvem la Fonteta, que va recórrer la Rambla, el carrer Major, la plaça de l'Ajuntament i el carrer Álvarez de Castro. La manifestació va servir per denunciar el pla urbanístic i la intenció de l'Ajuntament de l'Hospitalet d'expulsar el veïnat de la zona, enderrocar les 22 cases i les quatre empreses del Camí de la Fonteta i fer desaparèixer els horts. La marxa va comptar amb la participació de 80 persones i, segons el veïnat, va patir el boicot consistorial, ja que "l'Ajuntament va autoritzar una ballada de sardanes a la plaça de la Vila a la mateixa hora que s'havien convo-

cat els parlaments de l'acte". Això va fer que "el discurs de l'Associació de Veïns i de la CUP no es pogués sentir bé".

No informen el veïnat

Les cases unifamiliars del Camí de la Fonteta van ser construïdes entre els anys 1910 i 1945 d'acord amb la legalitat vigent. L'any 1976, la Comissió Provincial de Urbanisme de Barcelona (que era una institució no democràtica) va redactar el Pla General Metropolità (PGM), gràcies al qual els

A canvi de les 22 parcel·les de la Fonteta, l'Ajuntament els vol donar dues parcel·les de la Remunta que encara s'han d'urbanitzar i que s'han de repartir

habitatges del veïnat passaven a ser zona verda per adherir-se al parc de Can Boixeres, que es troba a escassos metres. Els veïns i veïnes han manifestat a la DIRECTA que, l'any 1976, no els van comunicar que "s'havia requalificat la

Fonteta" i que les seves cases "ja no eren legals".

L'any 2008, l'Ajuntament, governat per l'alcaldesa Núria Marín Martínez (PSC), va aprovar una modificació del PGM de 1976 per obtenir sòl per al desenvolupament de l'Àrea Residencial Estratègica (ARE) de la Remunta, que incloïa el barri de la Fonteta. El veïnat denuncia que, com va passar el 1976, "l'Ajuntament mai no ha informat sobre aquesta nova situació". Amb l'ARE de la Remunta, el consistori va determinar que la Fonteta estava "fora d'ordenament", que les cases havien de ser enderrocades i que s'havia de reallotjar el veïnat. A més, amb l'ARE, el sector ha deixat de ser zona verda i ha passat a tenir la clau 14 a, que permet edificar.

Indemnitzacions "ridícules"

El veïnat ha manifestat que l'Ajuntament, a canvi de les 22 parcel·les de la Fonteta, els vol donar dues parcel·les de la Remunta que encara estan per urbanitzar i que s'haurien de repartir. D'acord amb aquests plans, els veïns i veïnes passarien de viure en unes cases que disposen d'hort a viure en pisos. A més, les indemnitzacions que els donaria el consistori pels seus edificis "són ridícules", ja que el veïnat encara hauria d'afegir diners per pagar el procés d'urbanització de la Remunta, un

ARE que projecta la construcció de més de 700 pisos al costat de la via del tren i a prop de la Fonteta.

A la Fonteta, hi viuen setze persones que presenten una mitjana d'edat entre els 55 i els 90 anys. Dues dones, que tenen 84 i 90 anys, van néixer a la Fonteta i hi han viscut durant tota la vida. El veïnat ha manifestat a la DIRECTA que està patint "una gran angoixa des de fa dos anys" i que, l'any 2008, un veí d'edat avançada, quan es va assabentar que el volien fer fora de casa seva, "va deixar de menjar, es va deprimir i va morir en tan sols tres mesos".

Xantatge

Des de la CUP, s'ha denunciat "el xantatge que suposa vincular la construcció de pisos a l'obtenció d'equipaments, d'habitatge a preus assequibles i de zona verda". A més, la CUP manifesta: "Donat que l'enderroc de la Fonteta no proporciona un benefici col·lectiu per si mateix i donat el caràcter excepcional que ha de tenir l'enderroc d'habitatges en contra de la voluntat dels seus habitants, demanem a l'Ajuntament que aturi tot el procés fins que no s'hagi arribat a un acord satisfactori pel veïnat". Per la seva part, el veïnat denuncia que "l'Ajuntament vol expropiar aquesta zona simplement per edificar, no per unir-la al parc de Can Boixeres".

CATALUNYA · OFEREIXEN MOLTA MÉS INFORMACIÓ POLÍTICA I SOBRE EL CONFLICTE SOCIAL QUE NO PAS CIENTÍFICA I TÈCNICA

Un informe demostra que la premsa estava a favor del cementiri nuclear

Nicolás Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

L'estudi sobre el tractament a la premsa de la candidatura d'Ascó per acollir el magatzem de residus es va presentar a Tortosa el 22 de març. Els seus autors són David Camon, periodista que treballa a TV3, i Sílvia Martín, ambientòloga especialitzada en fer estudis d'impacte ambiental, i la difusió pública de l'informe s'ha fet a través de la web Media.cat. L'estudi analitza quatre diaris catalans: *El Punt*, *La Vanguardia*, *l'Avui* i *El Periódico*. La conclusió principal que s'extreu d'aquest treball és que la informació publicada als diaris i el seu tractament, en el còmput global, va ser favorable a la instal·lació del cementiri nuclear a Ascó.

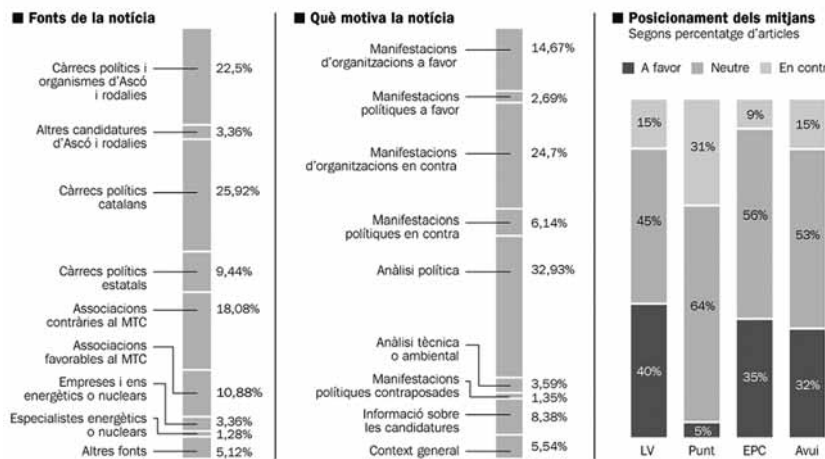
Les peces publicades no han donat informació per conèixer si el cementiri afectarà la salut de les persones

"Quan llegia la informació als diaris sobre la candidatura d'Ascó, no em podia formar una opinió pròpia a partir de dades científiques, tot versava sobre qüestions polítiques o de conflicte social", explica Sílvia Martín per telèfon. Segons les autores, les peces que es publicaven no donaven informació essencial per conèixer si la instal·lació del Magatzem Temporal Centralitzat (MTC, el seu nom tècnic) afectaria la salut de les persones. David Camon afegeix que existeixen "pocs informes que avaluin aspectes ambientals i el seu tractament a la premsa". L'estudi es divideix en dues parts d'anàlisi: la primera se centra en els criteris periodístics i la segona analitza l'aspecte ambiental. Per fer l'estudi, van recopilar totes les peces publicades entre el desembre de 2009 -moment en què es va obrir el procés de candidatura- i l'agost de 2010. Durant aquest període, es van publicar un total de 334 textos als quatre diaris, tant informatius com interpretatius (editorials, articles d'opinió, etc.).

Tres a favor i 'El Punt' en contra
L'anàlisi periodística determina que tres diaris es posicionen a favor de la implantació del magatzem nuclear a Ascó (*El Periódico*, *La Vanguardia* i *l'Avui*) i només *El Punt* assumeix una posició contrària. Això

El tractament mediàtic de la candidatura d'Ascó per acollir el MTC

334 peces publicades entre el desembre de 2009 i l'agost de 2010 per l'Avui, El Punt, El Periódico i La Vanguardia

FONT: Daniel Camon i Sílvia Martín, a *Anàlisi del tractament en la premsa catalana de la candidatura d'Ascó* [...]; Observatori Media.cat

bles, mentre que *El Punt* en fa tres de contraris i quatre de neutres. *La Vanguardia*, que s'aproxima a un posicionament gairebé tan favorable com el diari del Grup Zeta, intenta donar una imatge de neutralitat, ja que els dos articles editorials que publica no es mullen gaire. La utilització de les fonts i la terminologia emprada són alguns dels factors d'anàlisi. Només un 4,64% de les persones que tenen veu als diaris són empreses i organismes nuclears (3,36%) o persones del món de la ciència i especialistes independents (1,28%). El 61% de les fonts són càrrecs polítics locals, catalans o estatals. Les peces contràries solen utilitzar el terme *cementiri nuclear*, mentre que les favorables empran el mot "magatzem" o alguna de les seves variants.

El 61% dels textos no presenten cap contingut ambiental i sols un 3% aporten dades rellevants sobre el tema

L'anàlisi ambiental també posa en evidència la manca d'informació d'aquest vessant. El 61% de les peces no presenten cap tipus de contingut ambiental i només un 3% aporten informació rellevant en aquesta temàtica. La qüestió ambiental se situa al tercer lloc en importància, per darrere de la política i la social, en relació a la quantitat d'informació publicada. Tot i el seu posicionament clar, *El Periódico* és qui presenta més contingut ambiental a les seves publicacions. L'estudi determina que les peces ambientals s'han utilitzat de forma majoritàriament favorable a la implantació del magatzem de residus.

El treball conclou que la premsa catalana "no ha afavorit la creació d'un debat basat en fonaments científics i tècnics i l'ha supeditat al periodisme de declaracions i conflictes". Així doncs, la premsa catalana, per diferents motius -econòmics, polítics, energètics- s'ha posicionat de forma majoritària a favor de la indústria nuclear, en el marc d'un context mundial també favorable a l'energia atòmica. Els accidents de Fukushima han trasbalsat els plans del lobby nuclear i de totes les seves seguidores. Com deia Marcel Coderch a l'entrevista publicada al número 220 de la DIRECTA, "la tragèdia del Japó és el final de l'energia nuclear al món".

Manifestació contra la construcció del cementiri nuclear a Ascó organitzada durant el mes de gener de 2010

es demostra a través de l'ideari projectat. Aquest ideari avalua el posicionament dels diaris a través de l'estudi de diferents elements: qui té veu a través dels articles, la jerarquia que se'ls dona, la terminologia utilitzada... Els valors de càlcul que es donen són els següents: 1, si el diari es posiciona totalment a favor; -1, si s'hi mostra en contra, i 0, si és totalment neutre. Doncs bé, *El Periódico* és el més favorable de la llista, amb un resultat de 0,68. És seguit de prop per *La Vanguardia*, amb 0,63. El diari *Avui* és el que s'acosta més a la neutralitat, amb un resultat de 0,18, mentre que *El Punt* és l'únic

que obté una valoració negativa de -0,44.

Tot i ser l'únic diari contrari a la instal·lació del cementiri de residus, *El Punt* és qui publica més peces, un total de 124 durant el període estudiat. Una altra dada és que la majoria de les notícies es generen entre el 24 i el 30 de gener. El pic de publicació se situa el 27 del mateix mes, un dia després que el ple de l'Ajuntament d'Ascó avalés de forma oficial la candidatura del municipi per acollir el magatzem de residus. Tot i el posicionament favorable de la majoria de diaris, l'estudi remarca que les notícies de temàtica contrària al

cementiri són el doble (30%) que aquelles que hi estan a favor (17%). Això es deu al fet que les mobilitzacions i els diferents actes, així com la majoria de les declaracions de càrrecs polítics, eren contràries a la candidatura d'Ascó. Això demostra una de les conclusions de l'estudi: la informació publicada als diaris era "monopolitzada per la polèmica política i pel conflicte social entre partidaris i detractors".

Manca d'informació tècnica

Pel que fa al posicionament directe del diari, cal remarcar que *El Periódico* publica dos editorials favora-

ARXIU PEPA ALVAREZ

, així està el pati

BARCELONA • OKUPACIÓ

La Carboneria i La Revoltosa, amenaçades de desallotjament

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El centre social La Carboneria del barri de Sant Antoni de Barcelona, juntament amb entitats socials i veïnals del barri, van convocar una cercavila popular, el 19 de març, en defensa de l'espai, okupat des de fa un parell d'anys i situat a la confluència del carrer Urgell amb Floridablanca. Sota el lema *Reivindicarem amb la paraula i actuarem de forma creativa*, van fer diverses accions a diferents punts del barri i van finalitzar la jornada amb un concert. L'empresa immobiliària que pretén desnonar les habitacions de l'immoble s'anomena FBEX i, actualment, es troba en situació voluntària de concurs de creditors. Nombroses famílies han estat estafades per aquesta promotora durant els últims anys arran de la seva mala gestió econòmica. És precisament per aquest fet que l'autoritat judicial va adjudicar els comptes de l'empresa a tres administradors concursals independents, que són qui autoritzen tot moviment econòmic i judicial. La vista oral prevista pel mes de febrer passat va ser suspesa, precisament, perquè FBEX no havia comunicat la decisió de presentar una demanda judicial per desnonar les okupants de La Carboneria a les administradores. Ara, però, les administradores concursals han autoritzat l'actuació i la nova vista judicial està prevista pel 30 de març.

D'altra banda, la setmana vinent, concretament el 6 d'abril, està previst que s'executi judicialment l'ordre de llançament del centre social La Revoltosa, situat al carrer Rogent del barri del Clot de Barcelona. Després de quatre anys de litigi amb la família propietària -també propietària dels cafès Marçilla-, finalment, un jutjat ha signat aquesta ordre de desallotjament, que fins i tot compta amb una autorització de canvi del pany de la porta de l'edifici. Des de l'assemblea del centre social expliquen: "Els motius per dur a terme l'okupació van ser diversos: la falta d'un centre autogestionat al barri, la ràbia contra l'especulació immobiliària, la necessitat de crear un espai per organitzar activitats feministes per dones i persones transgènere i el desig de tenir un lloc per fer esdeveniments de caràcter llibertari". Per fer front a l'amenaça, han convocat tothom a assistir a un esmorzar solidari de rebuig al desallotjament a partir de les 9 del matí al CSOA La Revoltosa, "per donar la benvinguda que es mereixen a les persones del Servei d'Actes de Comunicació Civil (SACC) i qui les acompanyi".

CATALUNYA • LA PLATAFORMA ATUREM LA GUERRA ES MANIFESTA CONTRA L'ACTUACIÓ MILITAR

ICV i ERC donen suport a la intervenció occidental a Líbia

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La complexa situació que es viu a Líbia ha portat dos dels partits (ERC i ICV) que tradicionalment havien defensat el *No a la guerra* a donar el seu vistiplau a la intervenció militar occidental en aquest país del sud de la Mediterrània. La plataforma *Aturem la Guerra*, però, espai amb qui sempre s'han sentit identificats aquests dos partits de l'esquerra parlamentària, s'ha desmarcat d'aquesta postura i continua manifestant una posició inequívoca contrària a qualsevol escalada militar a la zona. Durant la sessió parlamentària extraordinària del 22 de març convocada pel president del govern

Només el BNG i IU s'han oposat a la intervenció; CiU, PP, UPyD, PSOE, ERC, ICV i Coalición Canaria han votat a favor

José Luís Rodríguez Zapatero, només els diputats d'Izquierda Unida i el BNG es van mostrar contraris a la postura majoritària del Congrés. CiU, Coalición Canaria, UPyD, PSOE, ERC, ICV i PP van posar els seus vots a favor de l'enviament de caça-bombarders i vaixells, en el marc de la coalició mi-

La manifestació contra la guerra passa per Via Laietana

litar liderada per França, la Gran Bretanya i els Estats Units.

Gaspar Llamazares va posar sobre la taula un dels arguments situats al cantó de la balança contrari a la intervenció militar: "Per què no s'ha utilitzat la força militar contra el Marroc per aturar la massacre de civils al Sàhara Occidental, a Bahrain o a la Franja de Gaza?". En aquesta mateixa línia, Llamazares va recordar que, a poques hores de l'inici de l'ofensiva, els Emirats Àrabs Units, Noruega i la Lliga Àrab ja es van desmarcar de la contumècia militar occidental, que segons fonts del

govern libi ha provocat desenes de morts entre la població civil. Un portaveu de la Unió Africana, que aplega una vintena de països africans, també es va manifestar contra l'actuació dels *aliats*. ICV, per la seva banda, ha assegurat que dona suport a la resolució 1973 de l'ONU i a la presència militar occidental a Líbia, però que no vol que s'utilitzin les armes.

Aturem totes les guerres

Precisament, el 20 de març, el dia que els portaavions i submarins americans i britànics van llançar 110 míssils *Tomahawk* sobre una

vintena de suposats objectius militars, que van causar -segons fonts hospitalàries líbies- una seixantena de persones mortes i 150 ferides de gravetat, la plataforma *Aturem la Guerra* havia convocat una manifestació a Barcelona sota el lema *Ni tiranies ni ocupacions ni intervencions militars*. La marxa va reunir diversos centenars de persones i s'hi van poder veure pancartes que llueien

S'han vist pancartes que llueïen frases com: "No més sang per petroli" o "No hem après res de l'Iraq i l'Afganistan?"

frases com: "No més sang per petroli" o "No hem après res de l'Iraq i l'Afganistan?". Precisament, aquest 20 de març és el vuitè aniversari de l'inici de la invasió militar de l'Iraq, que, sota el pretext de la massacre de civils al Kurdistan iraquí i la suposada existència d'armes de destrucció massiva, ha implicat una militarització del país molt llarga en el temps i que ha causat desenes de milers de morts. Tanmateix, com en el cas de l'Iraq, la primera institució de la nova Líbia creada a les zones sota supervisió militar occidental ha estat un òrgan ministerial de control del petroli i el gas.

OPINIÓ

Continuarem cridant contra l'imperialisme

Plataforma *Aturem la Guerra*

S'havien esgotat totes les vies de sancions al govern libi? Un setge com el de Gaza on no hi entrés ni en sortís cap vaixell ni avió amb mercaderies? Algú havia pensat en aquesta possibilitat? Un tancament de fronteres per tot el comerç del govern libi, una confiscació de totes les seves propietats i comptes i la no acceptació de cap de les seves reserves en divises, que es calculen en 160.000 milions de dòlars? O és que això no s'ho poden permetre les economies occidentals?

Sarkozy ja té la seva doble estratègia per aixecar la poca

popularitat que li quedava i, al mateix temps, mantenir-se a la *pole position* pel futur control del petroli que necessita i desviar l'atenció de la dependència francesa de l'energia nuclear (amb les seves 52 centrals), una doble jugada en el moment adequat. Zapatero, sense foto de les Açores pel beneplacit de la intervenció, va donant cops de colze per fer-se un racó entre els líders de la comunitat internacional. I Obama, que parla sense vergonya de servir al poble libi lliure, mentre deixa fer als seus aliats de l'Àrab Saudita -que cooperen en la repressió de Bahrain- o va deixant morts al

Pakistan i a l'Afganistan, fruit dels danys col·laterals dels seus avions sense tripulació. Uns avions, per cert, contractats a una empresa privada; és a dir, mercenaris.

Fi de les revolucions als països del Magrib i Mashreck? De moment els reis d'Espanya preparen la seva visita a l'Estat d'Israel. Nosaltres continuarem cridant *Ni tiranies ni ocupacions ni intervencions militars* perquè, des d'aquí, ens hem de continuar mobilitzant a favor dels processos revolucionaris per poder fer front a les polítiques imperialistes cada vegada més sofisticades i liderades pels nostres governs.

, així està el pati

BELLATERRA · LA JUNTA DE LA FACULTAT DE POLÍTQUES I SOCIOLOGIA DE LA UAB REBUTJA LA POLÈMICA PROPOSTA

Victòria estudiantil sobre la intenció d'establir horaris intensius

Núria Ferrer
redaccio@setmanaridirecta.info

L'equip de Deganat de la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la UAB havia convocat una junta de facultat el 16 de març, després d'haver-se vist forçat a aplaçar l'anterior arran del malestar i les protestes que havia generat entre l'estudiantat la pretensió d'aplicar -el curs 2011-12- un nou pla docent, que unifica tots els horaris de classe de 9 del matí a 5 de la tarda (DIRECTA 217 i 218).

Durant les setmanes que van succeir la vaga del 23-F, els estudiants, organitzades mitjançant la Plataforma No al Pla Docent (PNPD), van continuar duent a terme assemblees i van mantenir el conflicte viu fent passa-classes informatius, encartellades i la recollida de més de 500 signatures. Paral·lelament, una comissió negociadora intentava -sense èxit- obrir el procés participatiu i de diàleg que Salvador Cardús -degà d'aquesta facultat- havia promès i que les estudiants exigien des que es va conèixer la proposta del nou pla. Tot i la insistència de l'estudiantat, el degà no va accedir a reunir-se amb les representants de la plataforma fins el 14 de març (48 hores abans de la junta). Durant la trobada, aquest els va comunicar que la proposta definitiva que presentarien mantenia la unificació d'horaris i la conseqüent supressió

Les estudiants es concentren per protestar davant la Sala de Juntes

dels tornos de matí i tarda, amb l'única diferència que aquesta mesura no afectaria totes aquelles alumnes que ja haguessin iniciat els seus estudis enguany.

Les tardes no es toquen

Després d'aquesta reunió amb el deganat, el 15 de març es va convocar una assemblea extraordinària on es va informar les estudiants de

les novetats i es va consensuar l'estratègia a seguir el 16 de març, tant dins com fora de la junta de facultat. Finalment, es va acordar presentar una contraproposta -que reformulava el projecte del deganat i conservava un grup íntegre de tardes i un altre de matins- a la junta i convocar una concentració davant la sala de juntes per visibilitzar l'oposició estudiantil a l'actitud i les

mesures de l'equip directiu de la facultat.

Responent a la crida de la PNPD, el dia de la junta 200 persones es van concentrar al lloc on s'havia de celebrar sostenint cartells amb la consigna *No ens doneu l'esquena, les tardes no es toquen!*, situades d'esquenes a la sala on s'havia de fer la votació. A la 1 del migdia, la sessió va començar i, ja des d'un

bon principi, l'estudiantat concentrat a l'exterior va començar a rebre notícies negatives sobre el seu desenvolupament. Llavors van decidir iniciar una assemblea per preparar les mobilitzacions que es durien a terme en cas que s'aprovés la modificació horària.

Simultàniament, dins la junta, es va rebutjar la contraproposta estudiantil amb l'argument que no entrava en la votació "perquè no se n'havia estudiat la viabilitat des del deganat". Després de dues hores i mitja de junta, es va dur a terme la votació final -punt per punt- de la proposta de nou pla docent del deganat, inclòs el punt número deu (modificació horària), mitjançant votació secreta a petició expressa de les estudiants de la junta.

Finalment, la junta de facultat es va tancar amb l'escrutini del vot secret, que va donar un resultat de vint vots en contra de la modificació horària, tretze a favor i quatre abstencions. Contra tot pronòstic -ja que l'assemblea simultània de la PNPD ja havia organitzat dues jornades de vaga pel dijous 17 i el divendres 18 de març-, les estudiants han aconseguit aturar un pla docent, que no era sinó un termòmetre per mesurar el grau d'oposició a un tipus de mesures elitistes que s'estenen i s'estendran progressivament en un futur i que acceleren l'actual deriva privatitzadora en què es troba immersa la universitat pública.

MARESME · ENTENEN QUE EL PROJECTE DE LA RONDA MARESME ESTÀ FET A MIDA DELS INTERESSOS D'ABERTIS

Més de 100 persones a la primera Marxa juvenil en defensa del territori

Quique Badia
maresme@setmanaridirecta.info

Prop de 120 persones van participar, el diumenge 20 de març, a la primera Marxa juvenil en defensa del territori, una convocatòria organitzada per les assemblees de joves juntament amb algunes organitzacions juvenils de la comarca i que comptava amb el suport de tot un reguitzell d'agrupaments escoltes i col·lectius que advoquen per un nou model de mobilitat davant del que preveu el projecte de la Ronda Maresme. L'acte també va rebre el suport de la Coordinadora Preservem el Maresme, l'ens que fins ara ha encapçalat les protestes contra el projecte esmentat.

Les persones que es van sentir cridades a participar en aquesta marxa entenen que el projecte de la ronda està fet a mida dels interessos d'Abertis, l'empresa concessionària del peatge de la C-32.

La marxa, que va recórrer el centre de Vilassar de Mar, el barri del Barato del mateix poble, la carretera de Cabrils i Vilassar de Dalt, va ser amenitzada per càntics contra els laterals de l'autopista. Les assistents portaven banderes de colors amb predomini del verd i duïen serigrafiat un logotip on es llegia *Que no ens trinxin la comarca* (el lema de la lluita contra els laterals). Durant el recorregut, es van penjar dues pancartes horitzontals a l'alçada del pont de l'autopista amb un *No als*

La marxa juvenil s'atura a la riera de la carretera de Cabrils per fer un mural

laterals estampat. A més, durant la marxa, un grup de grafiters van pintar un mural amb el mateix lema i la frase *No als laterals a la C-32*. Segons les organitzadores de la marxa, al tram de Cabrils, algunes persones de l'Ajuntament els van comunicar que la confecció del grafit no tenia permís, tot i que una de les organitzacions convocants a la marxa assegurava que havia entregat una instància mesos enrere i que fins i tot comptaven amb "la paraula de l'alcalde" de la localitat. Sigui com sigui, aquest malentès va acabar amb les grafiters identificades per la policia local.

L'acte va finalitzar amb la lectura d'un manifest a la plaça del teatre de La Massa de Vilassar de Dalt.

, així està el pati

CATALUNYA · IMPUTA DANIEL OSÀCAR, EXTRESORER DEL PARTIT DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT

El nou jutge del cas Millet comença a investigar el finançament il·legal de CDC

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El trasllat a l'Audiència Provincial de Barcelona del jutge d'instrucció número 30 de Barcelona, Juli Solaz, ha obert la porta a la investigació de la trama de finançament il·legal de la fundació Trias Fargas (actual CatDem), vinculada a Convergència Democràtica. Amb el canvi de magistrat, el que era conegut pel sobrenom de *jutge cargol* ja no podrà dilatar més les investigacions i el seu substitut sembla disposat a posar el peu a l'accelerador judicial. L'actual jutge instructor, Miguel Àngel Tabares Cabezón, com a primer pas un cop llegides les desenes de carpetes que configuren l'expedient de la causa, ha imputat Daniel Osàcar per haver rebut diners, suposadament, del Palau de la Música; uns diners que després hauria ingressat a comptes de la fundació Trias Fargas o que hauria destinat a pagar factures de la campanya electoral de Convergència i Unió.

Els indicis contra ell són més que evidents i el jutge Tabares ha arribat a la conclusió que la per-

sona que apareix amb la inscripció *Daniel* a nombroses anotacions de la secretària de Fèlix Millet, als ordinadors de Gemma Montull i a les trucades de mòbil de Jordi Montull és, efectivament, Daniel Osàcar. Si això es confirma, es demostraria que el volum de diners que va sotstraure dels comptes del Pa-

Osàcar també figura com a autoritzat als comptes d'empreses investigades pel 'cas Palau', com Natur System, Coral Thau o Comercial La Maison

lau de la Música arribarien a un mínim de 4.023.668 euros, segons figura als informes de l'Agència Tributària. En aquestes primeres acusacions, encara no hi figuren els diners que el Palau de la Música va rebre, suposadament, de

Ferrovial i que posteriorment va traspasar al tal *Daniel*, que sumarien més d'1,8 milions d'euros. A les anotacions requisades durant el registre que van fer els Mossos

d'Esquadra l'estiu de 2009 al Palau, es van trobar notes que relacionaven aquestes donacions amb l'adjudicació de les obres de construcció de la línia 9 i la Ciutat de la

Justícia a l'empresa Ferrovial per part de la Generalitat (governada per CiU l'any 2003).

La relació dels comptes corrents als quals Daniel Osàcar tenia accés, i autorització per fer moviments econòmics, demostra que era un home de confiança de la direcció del partit: Fundació Catalana Ramon Trias Fargas, Convergència Democràtica de Catalunya, Convergència i Unió, Federació Convergència i Unió, Grup Parlamentari Català i Grup Parlamentari Català al Senat. També figura com a autoritzat als comptes d'empreses investigades pel *cas Palau*: Rehabilitació d'Habitatges SA, Coral Thau, Comercial La Maison SL i Natur System SL. Al currículum d'Osàcar, fins i tot hi figura l'honor d'haver estat secretari personal d'Artur Mas durant la dècada passada. Persones representants del món de la magistratura, com el membre de Jutges per la Democràcia Santiago Vidal, ja han manifestat el seu convenciment que la imputació de Daniel Osàcar és una mostra del "tarannà treballador i eficient" del nou jutge del cas Millet. En poques paraules: anirà per feina. Caldria veure fins on arriba.

La UAB acomiada personal però manté el xòfer i el cotxe de la rectora

Amb motiu de l'acomiadament imminent de tres treballadors de la UAB, prop d'un centenar de persones es van concentrar a les portes del rectorat el 22 de març al matí. Sota el lema *No als acomiadaments, per un treball digne*, el personal de la UAB va esperar l'entrada de la rectora Anna Ripoll a l'edifici, on aquesta havia de reunir-se amb el comitè d'empresa per parlar del cas. El principal motiu esgrimit per dur a terme els acomiadaments ha estat la manca de pressupost. No obstant això, les persones que integren la plataforma destaquen que la rectora va arribar a la cita amb el seu cotxe privat amb xòfer, "un luxe que no sembla disposada a retallar", segons les manifestants. La protesta va transcórrer amb normalitat i no es van produir incidents. L'acció va ser convocada per la Plataforma Capítol VI-UAB (<http://cap6.precariat.net>) -creada recentment-, un col·lectiu constituït en assemblea que té com a objectiu millorar les condicions laborals dels treballadors i les treballadores més precàries de la universitat. J. R.

El taller de bicicletes Roquetes-Verdum es queda al barri

La concentració veïnal que es va fer el 17 de març a les portes del taller d'autoreparació de bicicletes Roquetes-Verdum, situat al carrer Joaquim Valls 137 de Barcelona, va aconseguir aturar l'ordre de desallotjament que pesava sobre l'espai. Ara, el col·lectiu que gestiona l'espai, *bicios@es*, està a l'espera dels passos que empenirà l'empresa Ginkoplanet, actual propietària del solar on s'ubica el projecte. Aquesta finca va quedar abandonada ara fa vint anys, un cop finalitzades les obres de construcció de la Ronda de Dalt, poc abans dels Jocs Olímpics. L'any 2005, va començar un projecte d'autoreparació de bicicletes al barri. Primer, es va instal·lar al carrer i, després, es va okupar el solar que va donar vida al projecte de *bicios@es*. Segons expliquen les seves impulsores, es tracta d'un taller "obert a tothom que no funciona amb diners, sinó amb trocs materials o personals". Es tracta d'un punt de trobada per les ciclistes que "no es volen sotmetre a la dictadura del cotxe i de l'asfalt". J. R.

JOAN MARTINEZ SERRES

MIRALLS

Marco Aparicio

“Les democràcies llatinoamericanes són excloents culturalment”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Cada any, centenars de persones cedeixen el seu cos a la ciència

pàg. 7

Quaderns d'Il·lacrúa 54

DIRECTA 221
23 de març de 2011

FOTOGRAFIA:
Arxiu Esther
Vivas

A FONTS | L'ESPECULACIÓ ALIMENTÀRIA I LA 'PETRODEPENDÈNCIA'

La crisi alimentària colpeja de nou

L'amenaça d'una nova crisi alimentària ja és una realitat. El preu dels aliments ha tornat a augmentar i ha assolit xifres rècord, en una escalada creixent i consecutiva de preus des de fa vuit mesos, segons l'Índex de la FAO pel Preu dels Aliments del febrer de 2011. Aquest índex, que analitza mensualment els preus a escala global d'una cistella formada per cereals, oleaginoses, làctics, carn i sucre, apunta un nou màxim històric, el més elevat des de 1990. No podem oblidar, a més, que la crisi alimentària ha atiat les revoltes dels països àrabs.

Esther Vivas
afons@setmanaridirecta.info

L'augment del cost del menjar, sobretot dels cereals bàsics, té conseqüències greus pels països del Sud amb ingressos baixos i dependència de la importació alimentària i per milions de famílies d'aquests països, que destinen entre un 50 i un 60% dels seus ingressos a la compra d'aliments, una xifra que pot arribar fins al 80% als països més pobres. En aquests casos, l'augment de preu fa que els productes alimentaris siguin inaccessibles.

Ens acostem als 1.000 milions de persones —una de cada sis persones del planeta— que avui no tenen accés al menjar

Ens tornem a acostar, doncs, a la xifra de 1.000 milions de persones —una de cada sis de tot el planeta— que no tenen accés al menjar. El mateix president del Banc Mundial, Robert Zoellick, ho va deixar clar quan va afirmar que l'actual crisi alimentària ha sumat 44 milions de persones a la xifra global d'habitants que pateixen fam crònica. Cal tenir en compte que l'any 2009 ja es va superar aquesta xifra, que va arribar als 1.023 milions de persones desnodrides a tot el planeta, una dada que es va reduir lleument el 2010, però que no va recular fins als índexs anteriors a la crisi dels anys 2008 i 2009.

Aquesta crisi es dona en un context d'abundància d'aliments. La producció de menjar s'ha multiplicat per tres des dels anys 60, mentre que la població mundial tan sols s'ha duplicat des d'aleshores. Per tant, de menjar, n'hi ha. No es tracta d'un problema de producció, sinó d'accés als aliments, contràriament al que puguin afirmar les institucions internacionals (FAO, BM,

OMC), que insten a augmentar la producció a través d'una nova revolució verda, cosa que només pot agreujar la crisi alimentària, social i ecològica que afrontem.

Les revoltes populars

Un dels primers detonants de les revoltes populars al nord d'Àfrica i a l'Orient Mitjà va ser l'escalada del preu dels aliments. El desembre de 2010, a Tunísia, les capes més pobres de la població ocupaven la primera línia del conflicte i exigien, entre altres coses, l'accés al menjar.

El gener de 2011, el jovent algerià es manifestava, tallava carreteres, cremava botigues i atacava estacions de policia per protestar contra l'augment del preu dels productes bàsics. S'han viscut casos similars a Jordània, el Sudan o el Iemen. I no hem d'oblidar que Egipte és el primer importador de blat del planeta i que depèn de la importació alimentària. Evidentment, a aquest malestar, cal afegir-hi d'altres: les taxes altes d'atur, la falta de llibertats democràtiques, la corrupció, la manca d'habitatges i de serveis bàsics, etc., factors que van constituir el molla de l'os de les revoltes.

Una causa central

Quines han estat, però, les causes d'aquest nou augment del cost del menjar? Tot i que les institucions internacionals i les expertes en la matèria han assenyalat diversos elements com els fenòmens meteorològics que han afectat les collites dels països productors, l'augment de la demanda dels països emergents, l'especulació financera, la creixent producció d'agrocombustibles, etc., diversos indicis apunten que l'especulació amb les matèries primeres alimentàries és una de les raons principals de l'escalada del preu del menjar.

De fet, durant el període 2007-2008, ja es va viure una crisi alimentària profunda, amb una pujada del preu de cereals com el blat, la soja i l'arròs d'un 130%, un 87% i un 74%, respectivament. Però aquest augment del preu del menjar es va estancar l'any 2009, en part,

probablement, a causa de la crisi econòmica i la disminució de l'especulació financera.

A mitjans de 2010, una vegada apaiçats els mercats financers internacionals i amb la injecció de sumes copioses de diner públic a la banca privada, l'especulació alimentària va colpejar de nou i el preu dels aliments va tornar a pujar. Per salvar la banca després de l'esclat de la crisi financera de 2008-2009, es calcula que els governs dels països rics van aportar un total de vint bilions de dòlars per apuntalar al sistema bancari i rebaixar les taxes d'interès.

Amb aquesta entrada de diners, els agents especuladors es va veure incentivats per demanar nous préstecs i comprar mercaderies que, previsiblement, havien d'augmentar ràpidament de valor. Els mateixos bancs i fons d'alt risc que van causar la crisi de les hipoteques *subprime* són, actualment, els responsables de l'especulació amb les matèries primeres i de l'augment del preu del menjar, perquè s'han aprofitat d'uns mercats globals de mercaderies profundament desregularitzats.

Així doncs, la crisi alimentària està íntimament lligada a la crisi econòmica i a la lògica d'un sistema que, per exemple, promou plans de rescat a Grècia i a Irlanda que supediten la sobirania d'aquests països a les institucions internacionals, de la mateixa manera que se supedita la sobirania alimentària dels pobles als interessos del mercat.

Garantia o negoci

Sempre hi ha hagut una certa especulació amb el preu dels aliments i aquesta lògica impera en el funcionament dels mercats de futurs, que, tal com els coneixem actualment, daten de mitjan segle XIX, quan van començar a funcionar als Estats Units. Es tracta d'acords legals estandarditzats per fer transaccions de mercaderies físiques en

un temps futur establert prèviament. Aquests acords han estat un mecanisme per garantir un preu mínim a les productores davant les oscil·lacions del mercat.

Per explicar-ho en poques paraules: la pagesia ven la producció a un comerciant abans de la collita per protegir-se de les inclemències del temps o d'altres factors i, d'aquesta manera, garantir un preu de futur. La comerciant, per la seva banda, també se'n beneficia. L'any que la collita va malament, la pagesia obté uns bons ingressos i, quan la collita és òptima, la comerciant encara se'n beneficia més. En l'actualitat, però, aquest mateix mecanisme és emprat per les especuladores per fer negoci tot aprofitant la desregularització dels mercats de matèries primeres, impulsada a mitjan dels anys 90 als Estats Units i a la Gran

Lespeculació amb les matèries primeres alimentàries és una de les raons principals de l'escalada del preu del menjar

Bretanya pels bancs, la classe política partidària del lliure mercat i els fons d'alt risc, en el marc del procés de desregulació de l'economia mundial. Els contractes per comprar i vendre menjar es van convertir en *derivats* que es podien comercialitzar independentment de les transaccions agrícoles reals. D'aquesta manera, va néixer un nou negoci: l'especulació alimentària.

Les especuladores, avui, són les que tenen més pes en els mercats de futurs, tot i que les seves transaccions de compra i venda no tinguin res a veure amb l'oferta i la demanda real. En paraules del gerent de Masters Capital Management, Mike Masters, si el 1998 la inver-

IL·LUSTRACIÓ:
Gustavo Berocan

sió financera amb caràcter especulatiu en el sector agrícola era d'un 25%, avui, aquesta se situa al voltant d'un 75%. Aquestes transaccions es duen a terme a les borses de valors. La més important a escala mundial és la borsa de comerç de Chicago i, a Europa, els aliments i les matèries primeres es comercialitzen a les borses de futurs de Londres, París, Amsterdam i Frankfurt.

Un 'dipòsit 100% natural'

El 2006-2007, després de la caiguda del mercat de crèdits hipotecaris d'alt risc als Estats Units, els inversors institucionals –bancs, companyies d'assegurances i fons d'inversió, entre altres– van buscar indrets més segurs i amb una major rendibilitat per invertir, com les matèries primeres i els aliments. En la mesura que el preu del menjar pujava, les inversions als mercats de futurs d'aliments també augmentaven, fet que empenyia el preu dels cereals a l'alça i empitjorava la inflació en el preu del menjar.

A Alemanya, el Deutsche Bank anunciava guanys fàcils si s'invertia en productes agrícoles a l'alça. Un altre dels principals bancs europeus, el BNP Paribas, proposava negocis similars. No cal anar tan lluny, però, per trobar exemples concrets.

El gener de 2011, Catalunya Caixa –l'antiga Caixa Catalunya– instava la seva clientela a invertir en matèries primeres sota el lema *dipòsit 100% natural*. I què oferia? Una garantia del 100% del capital amb la possibilitat d'obtenir una rendibilitat de fins el 7% anual. I com ho feia? En funció, com indicava a la seva publicitat, de "l'evolució del rendiment de tres matèries primeres alimentàries: sucre, cafè i blat de moro". Per donar garanties de l'alta rendibilitat, la publicitat no dubtava a assenyalar que, els darrers tres mesos, la cotització d'aquests tres productes havia augmentat

un 61%, un 34% i un 38% respectivament, a causa de "la demanda creixent, que va a un ritme superior a la producció", "per l'increment de la població mundial" i pel "seu ús en agrocombustibles". Catalunya Caixa, però, obviava una informació important: l'especulació alimentària –que dona uns rèdits econòmics tant bons– augmenta el preu dels aliments, els fa inaccessibles per capes molt àmplies de població als països del Sud global i condemna a la fam, la misèria i la mort milers de persones d'aquests països.

Dependència del petroli

Un altre element que aguditzava la crisi alimentària és la forta dependència que mostra l'actual model de producció i de distribució d'aliments respecte el petroli. De fet, l'augment del preu del petroli repercuteix directament en una pujada similar del cost dels aliments bàsics. L'any 2007 i 2008, tant el preu del petroli com el dels aliments van assolir xifres rècord. Entre el juliol de 2007 i el juny de 2008, el petroli cru va passar de 75 dòlars el barril a 140 dòlars i el preu dels aliments bàsics va augmentar de 160 dòlars a 225 dòlars, segons l'Índex de la FAO pel Preu dels Aliments.

L'agricultura i l'alimentació, per tant, cada dia són més petrodependents. Després de la Segona Guerra Mundial, amb la revolució verda dels anys 60 i 70 i amb el supòsit d'augmentar la producció, es va apostar per un model d'agricultura industrial intensiu. El sistema agrícola i alimentari actual, amb aliments que recorren milers de quilòmetres abans d'arribar a la nostra taula, amb l'ús intensiu de maquinària agrícola, de químics, pesticides, herbicides i fertilitzants artificials, no subsistiria sense el petroli.

L'augment del preu del petroli, així com l'estratègia de diferents governs per combatre el canvi climàtic, han conduït, també, a una creixent inversió en la pro-

La sobirania alimentària com a alternativa

Davant aquest model agroindustrial, sorgeix el paradigma alternatiu de la sobirania alimentària. Una proposta que reivindica el dret dels pobles de definir les seves polítiques agrícoles i alimentàries, controlar el mercat domèstic, impedir l'entrada de productes excedentaris a través de mecanismes de *dúmping*, promoure una agricultura local, diversa, pagesa i sostenible, que respecti el territori, entenen el comerç internacional com un complement a la producció local. La sobirania alimentària implica tornar el control dels béns naturals a les comunitats i lluitar contra la privatització de la vida.

El concepte de sobirania alimentària va ser proposat pel moviment internacional de La Via Camperola, que agrupa prop de 150 organitzacions pageses d'arreu del món, l'any 1996, coincidint amb la Cimera Mundial sobre l'Alimentació de la FAO que va tenir lloc a Roma.

Des de la seva creació, La Via Camperola ha creat una identitat *pagesa* polititzada, lligada a la terra i a la producció d'aliments, construïda en oposició al model agroindustrial i a partir de la defensa de la sobirania alimentària. Un dels arguments que utilitzen els sectors detractors d'aquesta demanda és que l'agricultura ecològica és incapaç d'alimentar al món. Però, contràriament a

aquest discurs, diversos estudis demostren que aquesta afirmació és falsa. Així ho va constatar el resultat de l'IAASTD, una exhaustiva consulta internacional impulsada pel Banc Mundial en col·laboració amb la FAO, el PNUD, la UNESCO, representants de governs, institucions privades, científiques, socials, etc., que va involucrar més de 400

La sobirania alimentària implica tornar el control dels béns naturals a les comunitats i lluitar contra la privatització de la vida

persones científiques i expertes en alimentació i desenvolupament rural durant quatre anys. És interessant observar que l'informe, tot i que depenia d'aquestes institucions, va concloure que la producció agroecològica proveeix d'ingressos alimentaris i monetaris els sectors socials més pobres, a la vegada que genera excedents per al mercat i, per tant, és millor garant de la seguretat alimentària que la producció transgènica. Aquest informe, publicat a principis del

2009, apostava per la producció local, camperola i familiar i per la redistribució de les terres a mans de les comunitats rurals. L'informe va ser rebutjat per l'agroindústria i arxivat pel Banc Mundial, encara que 61 governs el van aprovar discretament, a excepció dels Estats Units, el Canadà i Austràlia.

Altres estudis demostren que la producció pagesa a petita escala pot tenir un alt rendiment, a més de fer servir menys combustibles fòssils, especialment si els aliments són comercialitzats localment o regionalment. En conseqüència, invertir en la producció camperola familiar és la millor opció per lluitar contra el canvi climàtic i acabar amb la pobresa i la fam i per garantir l'accés als béns naturals, especialment perquè tres quartes parts de les persones més pobres del món són petit camperolats.

En l'àmbit de la comercialització, s'ha demostrat que, per trencar amb el monopoli de la gran distribució, és fonamental apostar pels circuits curts de comercialització (mercats locals, venda directa, grups i cooperatives de consum agroecològic, etc.), evitar intermediàries i establir unes relacions properes entre la persona productora i la consumidora, basades en la confiança i en el coneixement mutu, que ens conduïxin a una major solidaritat entre el camp i la ciutat.

ducció de combustibles alternatius: els agrocombustibles –com el biodièsel o el bioetanol– elaborats a partir de sucre, blat de moro o d'altres matèries. Aquesta producció, però, ha entrat en competència directa amb la producció d'aliments per al consum i ha esdevingut una altra de les causes de l'augment del preu dels aliments.

El mateix Banc Mundial reconeixia que, quan el preu del petroli sobrepassa els 50 dòlars per barril, aleshores l'1% d'increment del seu preu comporta un 0,9% d'augment del preu del blat de moro. Des de l'any 2004, dos terços de l'augment de la producció mundial de blat de moro van ser destinats a satisfer la demanda nord-americana d'agrocombustibles. L'any 2010, el 35% de la collita de blat de moro dels Estats Units –que significa un 14% de la producció de blat de moro mundial– va ser utilitzada per produir etanol. I aquesta tendència va a l'alça.

Amb tot, més enllà d'una sèrie de causes com l'especulació alimentària i l'augment del preu del petroli, que repercuteix en una creixent inversió en agrocombustibles i provoca una competència entre la producció de cereals per al consum o per a l'automoció, ens trobem davant d'un sistema agroalimentari profundament vulnerable i en mans del mercat. La creixent liberalització del sector durant les darreres dècades, la privatització de béns naturals (aigua, terra, llavors...), la imposició d'un model de comerç internacional al servei dels interessos privats, etc., ens han conduït a aquesta situació.

I mentre l'agricultura i l'alimentació continuïn essent considerades una mercaderia en mans del millor postor i els interessos empresarials prevalguin per damunt de les necessitats alimentàries i dels límits del planeta, la nostra seguretat alimentària i el benestar de la terra no estaran garantides.

Fòrum per a la
Sobirania
Alimentària dels
Pobles celebrat a
Mali al 2007

Arxiu Esther Vivas

Marco Aparicio

“El debilitament de l'Estat pot afeblir”

Marco Aparicio és professor de Dret Constitucional a la Universitat de Girona i col·labora amb diferents organitzacions de defensa dels drets humans. La insatisfacció amb el que és l'Estat i la seva funció, amb el funcionament del dret, la seva estructura i la de l'ordenament jurídic, sumada a la seva vinculació amb els moviments socials relacionats amb l'Amèrica Llatina el porten a col·laborar, durant el 2008, com a assessor de l'Assemblea Constituent Equatoriana. Més tard, el 2009, també col·labora amb l'Assemblea Legislativa Plurinacional de Bolívia.

Eduarne Bagué
entrevista@setmanaridirecta.info

Per què decideixes treballar la relació entre l'Estat i els pobles indígenes i els seus drets?

Em va semblar que la qüestió dels pobles indígenes reunia els dos elements que m'interessaven. Per una banda, un espai de qüestionament, acció i reivindicació forta i, per l'altra, un espai de qüestionament polític que m'ajudava a qüestionar altres supòsits teòrics, preconcepcions i elements que aquí es donen per descomptat, que a les facultats s'exposen d'una manera acrítica i que conformen les bases de l'explicació posterior de l'Estat i les seves funcions i del dret. Això em servia per començar a remoure i a qüestionar tots els aprenentatges rebuts durant la carrera.

A què et refereixes quan dius que l'existència de pobles indígenes i la seva posició en el context dels estats contemporanis ens empeny a reclamar un segona materialització del principi d'igualtat?

L'element central que articula el paper de l'Estat i de l'ordenament jurídic és el principi d'igualtat; i la manera de presentarlo i d'entendre'l determina com s'entenen els drets, fins on arriben, què passa quan hi ha un conflicte entre interessos. Crec que pensar-lo a partir de les reivindicacions i mobilitzacions dels pobles indígenes ens ajuda a donar una volta més potent i poderosa a la concepció mateixa del principi d'igualtat i, amb ella, a tot el sistema de drets i a la funció de l'Estat i el poder polític en el seu conjunt. En el marc de l'Estat social, la segona materialització supera una de les premisses del sis-

“Pensar el principi d'igualtat a partir de les reivindicacions i mobilitzacions dels pobles indígenes ens ajuda a donar-li una volta més potent i poderosa”

tema liberal clàssic, que és el principi d'igualtat formal davant la llei, desconnectada de les condicions materials concretes de les persones i els grups on es desenvolupen. És a dir, el sistema liberal es basa en una desigualtat estructural entre els sectors que tenen els mitjans de producció i els que no els tenen. Això va produint desigualtats socials cada vegada més fortes, que produeixen una fractura que, moltes vegades, s'articula a partir del moviment obrer i, en alguns casos, porta a revolucions socials. Aquesta situació es concep com una amenaça i, per frenar-la, es fa el pacte entre el capital i el treball, que no qüestiona l'estructura, però modifica alguns elements relacionats

amb el reconeixement dels drets socials que tenen les persones. Aquesta fase s'anomenava d'igualació material, on el principi d'igualtat formal es converteix en principi d'igualtat material, que obliga l'Estat o la concepció mateixa dels drets a entendre'ls des d'una perspectiva on no és suficient el reconeixement formal de la igualtat o de determinats drets, sinó que cal atendre les condicions materials en què es poden exercir aquests drets realment. Això és la igualtat material des d'un punt de vista socioeconòmic. Es fa una visió restrictiva de l'abast de l'Estat social. A mi em semblava que aquesta idea d'igualació també es pot traslladar a una igualació material quan el punt de partida en els processos de participació són desiguals, no només per condicions econòmiques, sinó d'abast cultural. Sectors de la població que es mouen i entenen el seu espai col·lectiu d'existència amb algunes pautes que són diferents a les dominants. I aquestes pautes dominants fan que tinguin més dificultats per accedir als espais de participació.

A l'Amèrica Llatina, les diferències culturals funcionen quasi paral·leles a l'Estat i no queden recollides dins del sistema liberal.

En la relació entre pobles indígenes i Estat, si parlem de l'àmbit de la política i de la democràcia, veurem que la democràcia que tenen els estats llatinoamericans és excloent. La seva pròpia estructura, els seus propis procediments, les formes de participació i de decisió són excloents culturalment perquè marquen uns temps, unes formes, unes lògiques de participació i de decisió. Això parteix d'una forma monocultural d'entendre la democràcia, l'Estat i el dret. Només l'exclusió socioeconòmica és suficient per qüestionar el model, però si, a més, s'hi afegeix l'exclusió sociocultural, la impugnation del model ha de ser total.

Com es podria establir un marc que encabís sistemes jurídics i polítics diferents sota un mateix paraigües?

El primer pas seria la impugnation i el segon veure en quina direcció volem encarar la transformació i quines passes s'han de fer. Això ens duria a promoure dues línies. La primera, sortir de la lògica del sistema a partir de formes d'au-

“...dir els pobles indígenes”

rodeterminació, la pràctica política de la secessió com l'experiència zapatista o la policia comunitària de Guerrero (Mèxic). L'altra és analitzar quina és la incidència d'aquestes formes quotidianes de sortir de l'Estat i quina és la incidència interior dins els propis pobles i comunitats. L'Amèrica Llatina és un espai impressionant per veure què està passant al voltant d'això, diferents tipus d'estats, de context. Val la pena plantejar-se formes de transformació, de canvi de les lògiques, o és una batalla perduda que pot ser fins i tot contraproductiva? Això ens porta a mirar d'entendre i apropar-nos al que està passant en els processos actualment més propositius en la línia de qüestionament de l'Estat que s'han obert a partir de processos constituents, fonamentalment a l'Equador i Bolívia. Aquest vessant implica analitzar com s'organitza un poble o comunitat indígena i també què és el que passa des de dalt. Però les estructures jurídiques i polítiques que acompanyen els processos constituents no són només des de dalt, sinó que succeeixen perquè hi hagué el moviment a baix. Què ha passat a l'Equador, què ha passat a Bolívia? Quins canvis jurídics i institucionals són diferents, qui les ocupa? Es generen canvis en l'exclusió?

Què cal analitzar dels processos constituents?

D'entrada, l'anàlisi normativa: què diu la Constitució? Les propostes són transformadores? En segon lloc, cal veure si s'apliquen aquestes transformacions i quins efectes tenen. No sempre s'assoleixen els objectius marcats, a vegades se n'assoleixen d'altres, o fins i tot es poden veure objectius ocults. Aquesta tasca serveix per veure quin és l'abast d'un procés de transformació que també toca o mira de tocar les estructures jurídiques i institucionals.

— *“Si a l'exclusió socioeconòmica s'hi afegeix l'exclusió sociocultural, la impugnació del model ha de ser total”*

Parles de la necessitat de crear un espai de cogovern. Com el definiríeu?

El cogovern parteix del reconeixement de la diversitat i és un espai comú de decisions col·lectives. És una manera d'evitar la fórmula liberal típica del concepte de nació. La retòrica de la nació d'homogeneïtat és un paradigma de legitimació. Per evitar caure en aquest parany, millor parlar d'institucions comparatides o cogovern perquè parteixen del fet que hi ha un reconeixement previ d'existència de diversitat i la construcció d'un espai polític major que permet la relació entre aquests diferents col·lectius. El debilitament de l'Estat pot portar el debilitament dels pobles indígenes, sobretot en temes de recursos (aigua, mines, terra). Crec que la creació d'un espai col·lectiu de presa de decisions compartides encara és necessari.

Bolívia, per tant, és un punt d'inflexió en el seu procés constituent?

A Bolívia hi ha un intent dels moviments i les organitzacions que han format part del procés constituent de repensar la idea d'Estat com un espai de decisió col·lectiva, que tingui elements diferents que permetin i assegurin una participació plural, incloent unes realitats que havien quedat fora de la participació política i econòmica boliviana des de fa 200 i 500 anys. Ja hi ha formes polítiques pròpies, de fet, aquestes formes són les que expliquen que una ruptura sigui possible. La guerra de l'aigua o la guerra del gas s'estructuren a partir d'una organització política que és diferent a l'Estat i que té relació amb els pobles indígenes, elements comunitaris i de sindicat (ja que hi ha una tradició de lluita sindical forta). Per tant, no és un escenari monocromàtic. La mobilització parteix d'espais de decisió que són propis i diferents dels de l'Estat, que permeten col·lapsar i posar en perill la pròpia estructura de l'Estat i això deriva en un procés constituent a partir de la victòria d'Evo Morales. Des de l'estructura que ha estat fora de l'Estat —la dissidència— es vol trobar la manera d'incorporar-s'hi. Aquest és el procés constituent a Bolívia i el que dona peu al fet que la Constitució boliviana incorpori elements de qüestionament de les estructures clàssiques de l'Estat que cap altra constitució no havia incorporat fins ara.

Plurinacional i intercultural

Aquests són els dos grans principis que estructuren i assenyalen per on haurien d'anar els canvis. Plurinacionalitat fa servir el terme nació en el sentit d'espai col·lectiu que no té una identitat comuna, però té un projecte polític propi de la conformació de la seva pròpia manera d'entendre les seves opcions de vida i de relacionar-se amb els altres. Hi ha diferents nacions. Per exemple, aquest territori que anomenem Bolívia està conformat per diferents nacions. És interessant perquè va més enllà de la paraula pluricultural i li atorga una dimensió política més potent. No només hi ha diversitat de cultures, sinó que aquestes cultures tenen un arrelament territorial, un projecte polític, una intenció clara de conformar i reconfigurar l'Estat. Plurinacional comunitari emfatitza el fet que la plurinacionalitat està basada en la dimensió comunitària dels pobles indígenes originaris camperols. Diferents nacions que funcionen a partir

d'una lògica comunitària. Això serveix per frenar les reivindicacions nacionalistes de les oligarquies regionals. I el terme intercultural també és una resposta a la idea de multiculturalitat entesa fins ara on es dona per descomptat que hi ha una supracultura. En el cas de Mèxic, la mexicana és el projecte polític i punt, fet que porta a reconeixements parcials, restringits, on es pot dur a terme aquesta diferència cultural, però d'una manera delimitada, sense que es puguin qüestionar en cap cas aquestes bases de la nacionalitat mexicana. La multiculturalitat no posa en qüestió la presència d'una cultura dominant, per tant, no es preocupa per posar condicions de diàleg entre cultures. Quan es parla de multiculturalitat tampoc es contempla l'existència d'espais de decisió compartida. Espais d'influència recíproca i de canvi recíproc. La multiculturalitat ja ha estat completament assumida pel discurs liberal.

FOTOGRAFIES:
Carla Moral

Cossos útils

El trencament de tabús relacionats tradicionalment amb la religió i la voluntat de contribuir al progrés de la medicina són dues raons de pes per cedir el cos a la ciència. Un acte racional, fet a consciència i que cada any fan centenars de persones.

Un grup d'estudiants de medicina a la sala de dissecció de la Universitat de Girona

-
Arxiu Facultat de medicina de la UdG

Carles Masia
quadernsillacrua@setmanaridirecta.info

Donar el cos a la ciència com a acte altruista està deixant de ser un tema tabú. Cada vegada hi ha més persones que, deixant enrere supersticions religioses i obscurantistes de temps passats, s'animen a cedir el cos en vida perquè tingui una utilitat després de la mort. Per fer-ho, s'ha de tenir clar que es tracta d'un acte voluntari i que en cap cas no es rebra una compensació econòmica a canvi. Només cal ser major d'edat i anar personalment a les facultats de medicina que ofereixin aquest servei, des d'on es pot tramitar tota la documentació i obtenir el carnet de donant.

El gest de cedir el propi cos a la comunitat científica té una gran rellevància per la formació d'estudiants de medicina i per la investigació de noves patologies. "Per nosaltres, és la millor manera de fer pràctiques. Els models virtuals i els simuladors que hi ha actualment són molt bons i t'obren un ventall de possibilitats molt ampli, però l'observació i l'aprenentatge sobre el

mateix cos humà a la sala de dissecció continua tenint un valor insubstituïble", explica el doctor Francisco Reina, professor d'anatomia de la Universitat de Girona.

-
El gest de cedir el propi cos a la comunitat científica té una gran importància per la formació d'estudiants de medicina i per la investigació de noves patologies

-
Ja fa un parell d'anys que la UdG va posar en marxa el programa de donació de cossos, que no només s'encarrega de gestionar aquestes donacions, sinó que també desenvolupa una tasca de sensibilització als principals hospitals i les àrees bàsiques de salut. Gràcies a les persones que s'han decidit a fer aquest pas, cada curs acadèmic una norantena d'estudiants de la universitat gironina es poden preparar com a metges i metgesses del futur.

"Des del primer dia, diem als alumnes que siguin conscients de la importància que té el gest de la donació perquè ells puguin estudiar", afegeix Reina. En general, els cossos s'utilitzen una mitjana de cinc anys i, després, s'entreen o s'incineren.

Quan el cos d'una donant arriba a la facultat, se sotmet a una sèrie de tècniques per conservar-lo en fred i evitar-ne la putrefacció. Un cop embalsamat, el cadàver es pot utilitzar per fer pràctiques d'anatomia (una assignatura bàsica de la medicina) o bé per la formació continuada de les professionals que ja exerceixen. Fins i tot, algunes parts del cos poden servir per fer models mitjançant una tècnica bioquímica de plastificació, a mig camí entre els models artificials de plàstic i un cos real. Al final, s'obté una peça anatòmica molt interessant des del punt de vista de la docència, que no es podria ni fa olor i que es pot conservar durant molts anys.

De l'estigma a la normalització

Tot i l'aparició de millores científiques —com ara l'ús del fred— i l'aplica-

ció de noves tecnologies, la tècnica bàsica de la dissecció i l'estudi del cos humà pràcticament no s'ha modificat durant els últims segles, tal com mostra el quadre *Lligó d'anatomia del Doctor Tulp*, del pintor holandès Rembrandt (1632). Aquesta obra representa amb gran precisió una classe magistral d'un acte que era molt poc freqüent i reservat a unes quantes persones privilegiades. De fet, en aquella època, la donació en vida no estava permesa, per això el cadàver correspon al d'un home executat a Amsterdam per haver comès un robatori. Pràctiques com la que mostra el quadre només es podien fer un cop a l'any i amb permisos especials; no va ser fins un segle tard que es va autoritzar la primera dissecció d'un cos de dona.

Al llarg de la història, la donació de cossos ha estat envoltada d'una aurèola de misteri i estigma i, durant molts anys, les facultats només rebien cadàvers de persones mortes al carrer i gent ajusticiada o bé cossos que no eren reclamats per ningú. Actualment, aquesta opacitat s'ha trencat i l'acte està regularitzat a molts estats del món.

Existeixen diversos factors per explicar aquesta *normalització* de les donacions a Catalunya: d'una banda, cada cop hi ha sectors més amplis de la població que estan deixant enrere la forma d'encarar la mort d'una societat de base catòlica. D'altra banda, les docents i les universitats han difós la idea que la donació és una eina útil per facilitar la investigació i l'ensenyament de l'anatomia.

A aquests dos factors, caldria afegir-n'hi un tercer, l'estalvi de les despeses de l'enterrament, tot i que segons Reina no s'ha notat un augment d'aquest tipus de cessions arran de la crisi econòmica: "Ja fa anys que ens trobem amb casos així; abans també hi havia moltes persones grans amb problemes econòmics i un enterrament val molt diners si no has pagat una assegurança".

La memòria

Un últim aspecte que cal tenir en compte és la implicació de les familiars i les amistats de la gent que va cedir el cos a la ciència en vida. Per mostrar l'agraïment a la persona donant i donar l'oportunitat a la família de recordar-la, en algunes facultats es fan actes d'homenatge amb una càrrega simbòlica, un vessant que no s'ha d'oblidar. "És un tema que sol agradar molt als familiars, ja que, per exemple, no poden anar al cementiri a portar-los un ram de flors", explica Reina. Alguns centres universitaris han anat més enllà i han aixecat monuments, com és el cas del País Basc. L'any 2003, el campus de la UPV/EHE de Leioa va inaugurar *L'arbre de la vida*, un monument per agrair la generositat de les persones que van cedir les seves despulles per a l'estudi científic.

MÉS INFORMACIÓ:

– Universitat Autònoma de Barcelona-Unitat d'Anatomia i Embriologia Humana del Departament de Ciències Morfològiques de la Facultat de Medicina. 93 581 18 73.

– Universitat de Barcelona-Servei de donació de cossos i Sales de Dissecció. 93 402 19 00.

– Facultat de Medicina de la Universitat de Girona. Departament de Ciències Mèdiques. Servei de fonació del cos a la ciència. 972 41 96 38. 900 701 175 (trucada gratuïta).

– Departament d'Anatomia i Embriologia Humana-Universitat de València. 96 386 49 66.

– Facultat de Medicina de la Universitat Miguel Hernández (Sant Joan d'Alacant). 96 591 95 26.

'La lliçó d'anatomia del Doctor Tulp' (1632), quadre encarregat pel gremi de cirurgians d'Amsterdam al pintor holandès Rembrandt

Donar el cos a la ciència: sis respostes

1-Què he de fer?

Primer de tot, cal posar-se en contacte amb la facultat de medicina a la qual es vol fer la donació. És important anar-hi personalment per rebre tota la informació del procés. Si algú no s'hi pogués desplaçar per impossibilitat física, llavors es demana que un testimoni signi la documentació, preferentment el metge o metgessa de capçalera de la persona interessada. Cal omplir un formulari i, finalment, la facultat lliura el carnet de donant.

2-Quins requisits he de complir?

Ser major d'edat.

3-S'accepten tots els cossos?

No. La donació no es vàlida en cas de mort accidental o qualsevol motiu que impliqui la pràctica d'una autòp-

sia (per exemple, en cas d'accident de trànsit, homicidi o suïcidi). La raó és tècnica, ja que en aquests casos els processos que se segueixen no permeten fer l'embalsament posterior del cos. A més, després de la defunció, el cos se sotmet a una anàlisi per determinar que la donant no pateix cap malaltia infecciosa o contagiosa com la Sida, l'hepatitis B o l'hepatitis C. El motiu és evitar el risc de contagi entre les docents i l'alumnat.

4-Es poden donar òrgans i el cos a la vegada?

Es pot ser donant d'òrgans i de cos, però no es poden fer les dues donacions a la vegada. La donació d'òrgans té prioritats sobre la del cos, ja que permet salvar vides en casos concrets. La major part de trasplantaments que es

fan provenen de cadàvers, tot i que en determinades circumstàncies és possible obtenir un òrgan o una part d'un òrgan de donants viues (ronyó i fetge, per exemple). Per tot plegat, és força habitual que una persona sigui donant del cos i d'òrgans al mateix temps; en el moment de la defunció es decideix si els òrgans són viables o no.

5-Perfil de la donant

Normalment, es tracta de persones de més de 60 anys. Amb tot, cada cop hi ha més donants joves, fins i tot estudiants de les mateixes facultats on arriben els cossos.

6-És un procés irreversible?

No. En cas de repensar-s'ho, la persona donant sempre es pot donar de baixa i retornar el seu carnet.

Les universitats gestionen més de 200 donacions cada any

Després de la defunció de la donant, la família s'han de posar en contacte amb els serveis funeraris de la població i, després de tramitar els documents, es fa el trasllat de les despulles. Les despeses d'aquest transport corren a càrrec de les facultats corresponents. Pel que fa al nombre de donacions, no existeixen estadístiques globals d'àmbit estatal. Als Països Catalans, la Universitat de Barcelona (UB) i la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) reben prop de 100 i 60 donacions anuals, respectivament. A la UdG, hi arriben uns quatre cossos cada any. Un cas curiós és el d'Alacant, la demarcació que gestiona més cessions en proporció al nombre d'habitants (60 cossos per unes 330.000 persones). La raó per explicar-ho és que té un nombre elevat de persones jubilades estrangeres que han fet la donació al seu país d'origen i que, un cop establertes, també la tramiten al campus de medicina de la Universitat Miguel Hernández.

Superheroi a l'abocador

FOTOGRAFIA: Xavi Sulé

Per un moment va poder jugar a ser un superheroi. I en aquest instant màgic, el nen que tenia dins va deixar de preocupar-se per què menjaria durant aquell dia.

Manuel és un habitant de la Chureca, un abocador gegantí de 40 hectàrees en un barri marginal de Managua (Nicaragua). De l'abocador, en viuen unes 3.000 persones, que busquen entre les muntanyes de deixalles qualsevol cosa reciclable per revendre-la. La majoria són infants, que treballen sis o set hores per poder contribuir als ingressos familiars. No és un fet estrany en un país on la majoria de la població infantil treballa perquè els seus progenitors no arriben a tenir uns ingressos mínims per viure. A Nicaragua, un 56% dels infants viuen en la pobresa o l'extrema pobresa i el 27% pateixen desnutrició crònica. I això no canviarà fins que no s'ataqui l'arrel d'aquesta situació: una desigualtat social obscena i una majoria de la població marcada per la pobresa i l'exclusió.

El 2007, l'aleshores vicepresidenta del govern espanyol, Maria Teresa Fernández de la Vega, va visitar la Chureca en

un viatge al país centreamericà i va prometre que la cooperació espanyola iniciaria un projecte allí "perquè la salut i l'habitatge fossin una realitat". El projecte ha estat aturat mesos i mesos per una picabaralla entre l'Ajuntament de Managua i una família adinerada que en reclama la propietat. Finalment, sembla que el president nicaragüenc, Daniel Ortega, ha acabat la polèmica amb un decret que indemnitza la família Martínez i concedeix a l'Ajuntament un nou títol de propietat. Mentrestant, els veïns de la Chureca s'ho miren i desconfien, com sempre, dels polítics i de la gent amb corbata. Tant de bo, per una vegada, els ajudin a millorar la vida.

De tota manera, per sort i esperança de la humanitat, els petits habitants de la Chureca, els superherois, seguiran convertint-se a estones en els infants que realment són i juraran a posar-se màscares reals o imaginàries que els permetran transformar la duresa de la realitat.

Xavi Sulé

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

INTERNET

Twitter celebra el seu cinquè aniversari en plena edat d'or

Twitter va complir cinc anys el 21 de març i milers d'usuàries del món van felicitar aquesta xarxa social mitjançant diversos *hashtags* com #happybirthdaytwitter, #5years i #twtrr (primer nom d'aquesta plataforma). Els tres joves que van crear Twitter el 21 de març de 2006 a San Francisco poc s'imaginaven que allò que ells elaboraven com un projecte d'investigació per una petita empresa nord-americana s'acabaria convertint en tot un fenomen social i tecnològic capaç de revolucionar el món de la comunicació. Tanmateix, no va ser fins el mes d'abril de 2007 que la xarxa Twitter es va registrar com una companyia i l'escepticisme sobre el seu ús es va mantenir fins l'any 2009, quan les revoltes a l'Iran van fer que prengués protagonisme. Actualment, el seu creixement es manté frenètic i cada vegada hi ha més usuàries que comparteixen diàriament les seves piulades. DAVID BOU

PREMSA

'El Punt' tergiversa el significat d'una xifra a la portada

La portada de l'edició nacional del diari *El Punt* del dijous 17 de març estava encapçalada per un titular on es deia: "El 53% de l'electricitat consumida a Catalunya és d'origen nuclear". Aquesta obertura és un exemple clar de manipulació de les dades i les estadístiques mitjançant la tergiversació del seu significat, ja que les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs produeixen una quantitat d'energia equivalent al 53% del que es consumeix a Catalunya, però no només la subministren a aquest territori, ja que part de l'energia generada és distribuïda arreu de l'Estat espanyol. Així doncs, ens trobem amb un titular erroni que manipula les lectures perquè les induïx a pensar que tenim un grau molt elevat de dependència respecte l'energia nuclear, tot i que, realment, el percentatge d'energia nuclear que es consumeix a Catalunya se situa al voltant del 10%. DAVID BOU

MITJANS ALTERNATIU

Reflexió i contrainformació: publicacions alternatives en català

El Casal Despertaferro va acollir una trobada de publicacions alternatives en català, el 18 de març, en el marc de les jornades *Tramuntana* sobre anarquisme i alliberament nacional que s'estan duent a terme des del mes de gener al Camp. Fins a vuit experiències comunicatives van debatre sobre finançament, publicitat, difusió, contrainformació... El que va generar més controvèrsia, però, va ser l'ús d'Internet en el dia a dia dels mitjans alternatius; alguna gent es mostrava contrària o parcialment contrària a l'abús d'aquesta manera de comunicar i d'altra s'hi posicionava favorablement o parcialment favorablement per aprofitar qualsevol via. L'extensió i l'abast, tan diversos, de les publicacions va permetre que les assistents coneguessin realitats molt diferents i que valoressin la feina que es fa des de totes elles: *La Bicicleta* i *Paraules per la Pau* (Tarragona), *Punt de Mira* (Reus), *Cultura Obrera* (Mallorca), *Sense Pàtria* (Vinaròs), *Pobleviu.cat* (el Camp), *Catalunya/Papers* (Catalunya i Balears) i *La Directa* (Països Catalans). En comú, construir un espai comunicatiu alternatiu en català entre totes que acabi sent un referent informatiu per la societat. JOSEP M. LLAURADÓ

MASS MEDIA

Els mitjans esborren els insubmisos del desè aniversari de la fi de la 'mili'

Quan es compleixen deu anys de la fi del servei militar obligatori, els *mass media* han obviat aquesta fita i els pocs mitjans que se n'han fet ressò o hi han fet referència han prescindit d'una part tant important d'aquest esdeveniment històric com van ser els insubmisos. Un clar exemple el trobem al programa *La Ventana* de la Cadena Ser i al canal de televisió Cuatro, que després de contactar amb dos activistes de grups antimilitaristes per convidar-los a les seves tertúlies, van acabar cancel·lant les seves intervencions a última hora i es van excusar amb el pretext que havien rebut ordres "des de Madrid". Tot i això, els programes es van celebrar entre militars i personatges que es van dedicar a explicar les aventures viscudes durant la *mili*, exclouent una vegada més les veus crítiques, com si poguessin esborrar de la història i la memòria col·lectiva la lluita incansable dels objectors de consciència i els insubmisos. D. B.

TELEVISIÓ

El valor és de la periodista o del president?

Joan Canela i Barrull

El *trend topic* de la setmana periodística -per adaptar-nos als neologismes piulats- va ser l'entrevista de la directora de *Los Desayunos* de TVE, Ana Pastor, al president de l'Iran, Mahmud Ahmadinejad. Lamentablement, la majoria de comentaris es van quedar en el vel caient del cap de la periodista, talment com si el poder de la imatge ens hagués tor-

nat a l'època del cinema mut. Una anècdota que va servir per tornar a sentir per enèsima vegada tots els tòpics sobre l'opressió islàmica vers les dones que simbolitza aquesta peça de roba; no va servir de res que la mateixa protagonista negués que la seva fos una acció intencionada.

Però altres comentaristes van demostrar que havien escoltat l'entrevista i també van glosar la feina de Pastor per la seva capacitat de

posar contra les robes Ahmadinejad, per no acceptar les seves evasives i per la insistència en les seves preguntes més espineses. Que una periodista rebí tants elogis per fer el que hauria de ser normal en la seva professió ja causa cert desassossec, però que, a més, se la converteixi en una reencarnació de Joana d'Arc pel fet que el seu entrevistat fos Ahmadinejad genera estupor. Quina és exactament la prova del valor de Pastor? Se suposa que el

president iranià havia de fer lapidar una periodista estrangera a la sortida de l'entrevista?

En canvi, la decisió del govern iranià de passar l'entrevista en directe per la televisió pública denota que, potser, qui més es va arriscar va ser l'altra part. Quan veurem el rei Juan Carlos entrevistat per la BBC -ja no posarem Al Jazeera o Telesur- en directe i sense censura? Mentre arriba el dia, sempre podem acudir al YouTube

per veure com ho fan els nostres representants a l'estranger. Carme Chacón, llavors ministra d'habitatge, va respondre amb un "acabem ara mateix, si no t'importa" davant d'una pregunta sobre habitatge; i un secretari d'Estat anomenat Antonio Camacho va etzibar un "apaga la càmera" a la persona que va gosar preguntar-li sobre la tortura. Sempre poden acudir a TVE a veure com els tracta Ana Pastor.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coetv Nou Barris (Barcelona) coetv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org | Sants TV <http://sants.tv>

productes de la terra
El portal de venda de productes dels PPCC
www.productesdelterra.cat

Tens una idea de negoci?
Amb Coop l'ajutem a fer-la realitat amb forma cooperativa

secció servei a la persona
autoocupació
consum col·lectiu
www.coop.cat

ASSOCIACIÓ
conselladors
ajut i subvencions
formació

www.coop.cat
Pineda, 18, Tànger, Bar. 08130.8142

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat - ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

COL·LECTIU RONDA
assessorament JURÍDIC
a PERSONES i entitats
d'economia SOCIAL
www.ccrn.cat

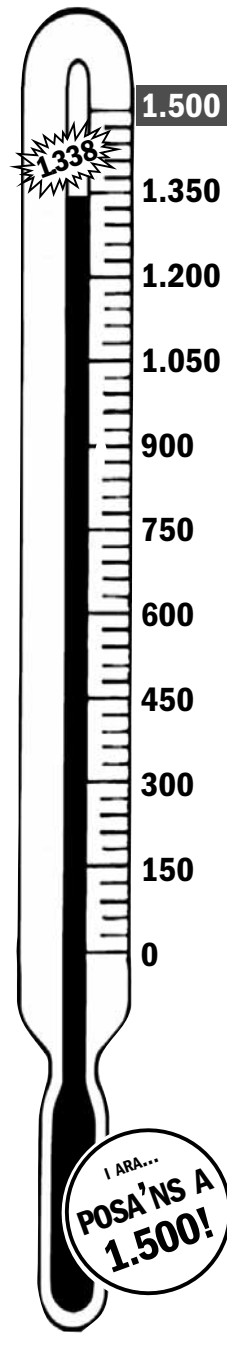
QUESONI
sonorització d'esdeveniments

667 338 594 - Toba
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat
www.quesoni.cat

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Jornada per la llibertat d'Expressió i la llibertat de creació

ATENEU POPULAR 9 BARRIS 2 D'ABRIL 16h

En ple auge de les anomenades xarxes socials i la Internet 2.0, la cultura ha esdevingut, més que mai, un element central en la configuració de les societats. Una eina que ha premès democratitzar l'accés i la construcció de continguts amb projectes comunitaris que van més enllà del mercantilisme de la propietat intel·lectual.

Són moments de canvis, i des dels moviments socials transformadors no podem renunciar a dir la nostra sobre quin ha de ser el paper que ha de jugar la cultura en les nostres dinàmiques i a la societat en general:

- **Apostem per models cooperatius i comunitaris** per assolir la màxima qualitat en la nostra tasca. La consolidació de propostes culturals en tots els àmbits és bàsica per a la creació d'una xarxa de cultura crítica cada cop més tupida i consistent.
- **Necessitem el pensament crític.** La dissidència creativa sempre és una virtut. Tots aquells que treballen en l'àmbit de la cultura crítica hem de ser conscients de la facilitat amb que caiem en tòpics i convencionalismes. Hem de trencar motlles, no acomodar-nos i ser sempre políticament incorrectes. Creïxer i experimentar en la creació i continguts. Obrir-nos a la participació de tothom en tots els àmbits.
- **Calen espais gestionats pels propis agents actius del territori.** És impossible la creació i difusió d'una activitat cultural dissident sense espais on aquesta pugui generar-se lliurement. Autogestió no vol dir precarietat ni marginalitat. La ciutadania, organitzada i conscient, té dret a administrar els recursos públics i a gestionar espais que li són propis.
- **Cal explorar noves formes de gestió del coneixement.** La cultura no sempre ha estat gestionada per una indústria, i és possible que això canviï en un futur. Davant de les polítiques que prioritzen la mercantilització d'una producció cultural sovint finançada amb gran aportació de diner públic, reivindicuem una cultura viva i visceral, basada en l'ús compartit, per potenciar la socialització i difusió del coneixement. Denunciem així mateix l'actitud de les grans empreses culturals que manipulen les entitats de gestió dels drets d'autor i la prepotència d'aquestes mateixes entitats.
- **Entenem la implicació de l'administració en allò públic, com un suport a la tasca comunitària del teixit social i a les propostes artístiques emergents.** Creiem que ha de recuperar, des de la responsabilitat i sense intervencionisme, el seu recolzament a la cultura, fugint de les retallades i repensant el model de macroequipaments.
- **Denunciem, com hem fet sempre, tota forma de coacció i censura a la llibertat d'expressió,** també en l'àmbit de la cultura. Davant d'unes polítiques cada cop més restrictives, ens mantenim fermes en la defensa de la cultura com un espai on qualsevol plantejament crític amb el poder és benvingut.

Creiem que ara més que mai és necessari en el sí dels moviments socials un debat de fons sobre el paper que ha de jugar la cultura en la societat i en les nostres dinàmiques de treball. Emplacem a les persones que treballen en l'àmbit de la creació i la difusió de la cultura crítica a participar d'aquest debat i a generar iniciatives per enfortir les alternatives a la gestió mercantilista de la societat.

16h Actuacions de: **Combos de l'Escola de Blues**, **Del revés** (dansa vertical), **Always Drinking Marching Band** (brass band), **Alba Sarraute** (pallassa - cabaret), **Lo petit Comité** (punk pop), **Ciclicus & friends** (circ musical), **Gadjo** (balkan), **Grup de Foc de 9 Barris** (foc i percussió), **Dudu Arnalot** (clown), **Yacine Belahcene** i **Amparo Sanchez** (autoversions), **Cranc** (punk rock), **Desastrosus Cirkus** (Circ -improvitzat), **Arròs Movie** de CDG (cinema i mecenatge col·lectiu), **Naraina** (Rumba roots), **Capicua** (circ-trapezi), **Jose Chartra** (rumba bastarda), **Reggae Guerrilla Connection** (sound system), **Bartolomius** (Clown-escala)
Ateneu Popular 9 Barris, Portlligat 11-15. Tel. 93.3539516. <M> L4 Trinitat Nova, L3 Roquetes, Sortida 2 de la Ronda de dalt
MÉS INFO: www.ateneu9b.net i www.setmanaridirecta.info/expressiodirecta

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull - Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua - Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai - Plaça del Sol, 19 | Taifa - Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma - Guillem Tell, 29 | Estanc - Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu - Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) - Gran Via, 837 | CSO La Revolució - Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo - Rubén Darío, 25 | Bar La Lira - Coroleu, 14 | Quiosc Comerç - Plaça Comerç | Quiosc Rambla - Fabra i Puig, 10 | Trevol - Portugal, 22 | Ateneu Llibertari del Palomar - Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris - Portlligat, 11-15 | Can Basté - Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta - Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI - Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari - Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal - Cera, 1 bis | La Rosa de Foc - Joaquin Costa, 34 | Quiosc Colom - Rambles | Quiosc Tallers - Rambles | Quiosc Canaletes - Rambles | Quiosc Hospital - Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants - Olzinelles, 30 | Espai Obert - Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible - Riego, 35 | Terra d'Escudella - Premià, 20 | Teteria Malea - Riego, 16. **POBLE-NOU:** Llibreria Etcètera - Lluïl, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda - Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espiral - Ample, 4 | Llibreria La Siglantana - Av. La Aigueta, 128. **CADES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera - Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo - Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell - Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre - Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis - Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera - Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania - Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 - Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes - Plaça del Vi, 2 | La Màquia - Vern, 15 | Quiosc - Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla - Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims - Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic - Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma - Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat - Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc - Plaça del Repartidor | La Resistència - Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya - Parc, 13 | Quiosc Discom - Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic - Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves - Nou, 9. **MANRESA:** Moe's - Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz - Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just - Mercat Municipal | Llibreria Barba - Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell - Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis - Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur - Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà - Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca - Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix - Montserrat 3. | La Krida - Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes - Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià - Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia - Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc - Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot - Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria - Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach - Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona - Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estàpera - de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur - Històriadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri - Danzas, 5 | Bar Terra - Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau - Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres - Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals - Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal - Sant Julià, 20.

DESCOMPTE DIRECTA:

Presentant la següent entrada podràs gaudir de l'espectacle **NERÓ** de la companyia teatral **La Quadra Màgica** per només 5 euros. Les funcions són els dissabtes a les 22h a la Sala **PORTA 4** (Promoció vàlida per a dos persones del 15 de gener al 26 de febrer).

La Quadra Màgica presenta
NERÓ
Cada dissabte a les 22h a la Sala Porta 4
5 euros

PORTA 4 c/ Església 4-6, Local 6 Junt a Pl. Vilreina de Garcia 931 854 840

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

HAÏTÍ · ELS RESULTATS PRELIMINARS ES DONARAN A CONÈIXER EL 31 DE MARÇ I ELS DEFINITIVS EL 16 D'ABRIL

Haití escull el futur president en una segona volta amb incidents i irregularitats

Alter Presse i Ansel Herz d'IPS
Port-au-Prince (Haití)

La població haitiana va tornar a les urnes el diumenge 20 de març, marcada pel terratrèmol que, fa catorze mesos, va deixar 230.000 persones sense vida i un milió i mig sense casa; una epidèmia de còlera que, des de l'octubre passat, ha provocat la mort de més de 3.300 persones, i el compromís de la comunitat internacional de donar 10.000 milions de dòlars per la reconstrucció del país. La guanyadora de la segona volta substituirà el president René Preval i s'haurà d'ocupar de la reconstrucció d'Haití, cosa que implica gestionar els milers de milions de dòlars promesos pels donants internacionals durant els propers tres anys.

Prop de quatre milions i mig de persones van haver de votar per triar entre Mirlande Manigat Rally -de la formació Reagrupament dels Demòcrates Nacionals Progressistes (RDNP)- i Michel Martelly -de la Plataforma Reput Peyizan- per governar el país durant els propers cinc anys. La població també estava convocada a votar 79 escons dels 99 que té la cambra i set membres del Senat d'un total de 30. Els resultats de la segona volta electoral es donaran a conèixer de forma preliminar el 31 de març, però fins el 16 d'abril no se sabrà definitivament el nom del futur president o presidenta.

A algunes zones d'Haití s'han registrat diversos incidents entre persones simpatitzants dels partits polítics, policies i electorat

El primer comunicat emès pel Consell Electoral Provisional (CEP) en finalitzar el dia va concloure que la jornada electoral havia estat un èxit i s'havien pogut corregir la majoria d'errors tècnics comesos durant la primera volta del 28 de novembre de 2010. No obstant això, la segona volta de les eleccions presidencials i legislatives va re-

Un grup del partit Fanmi Lavas celebra l'arribada de l'expresident Aristide

gistrar algunes irregularitats i enfrontaments violents, que van provocar dues morts i diverses persones ferides a les localitats de Marre Rouge i Marchand-Dessalines, ubicades al nord del país, on es va haver de suspendre el procés electoral.

Altres zones d'Haití -els departaments del Sud, del Nord-oest, de Nippes, de Grand-Anse i a l'illa de la Gônave- també van registrar diversos incidents entre simpatitzants dels partits polítics, policies i electorat. També es van produir diversos errors tècnics en el procés: alguns paperetes van arribar tard als

centres de votació, d'altres van ser enviades a regions equivocades i alguna de la gent que va anar a votar no va poder fer-ho perquè el seu nom no constava a les llistes.

La portaveu de la Missió de les Nacions Unides per l'Estabilització a Haití (MINUSTAH), Sylvie Van Wildenberg, va admetre en una entrevista a Alter Presse que la missió de l'ONU, responsable del transport d'equips i materials als centres de votació, va tenir dificultats logístiques, fet que va provocar que almenys 70 centres obrissin les portes més tard, la majoria d'ells a Port-au-Prince.

El retorn d'Aristide

Quan només faltaven dos dies perquè se celebrés la segona volta de les eleccions generals d'Haití, l'arribada de l'expresident Jean Bertrand Aristide -després de set anys d'exili a l'Àfrica- va aguditzar encara més les tensions d'una campanya electoral molt controvertida.

Aristide va governar diverses vegades el país. Primer, el 1991; després, entre el 1994 i el 1996 i, finalment, entre el 2001 i el 2004. Aquest any va ser expulsat del país dins un avió nord-americà, acusat de violacions dels drets humans i corrupció. Aristide, des del seu

exili a Sud-àfrica, no es va mantenir al marge de les eleccions i va declarar que els comicis no eren justos perquè el consell electoral havia prohibit que el seu partit participés al procés electoral. "No estan organitzant unes eleccions democràtiques lliures i justes, plenen una selecció", va afirmar l'expresident. No obstant això, el mes passat, en plena campanya electoral, el govern haitià va renovar el passaport a Aristide.

Tot i que les candidates de la segona volta, Mirlande Manigat i Michel Martelly, són opositores d'Aristide, ambdues es van mostrar menys dures respecte l'exmandatari durant la darrera setmana de campanya i van declarar que tenia dret de tornar abans dels comicis.

Els reclams de la primera volta

Algunes persones encara reclamen que s'anul·li la primera ronda de les eleccions -celebrades el novembre de 2010- i que es tornin a convocar. La integrant del Consell Electoral Provisional, Ginette Cherubino, va revelar que ella i tres membres més dels vuit que té l'organisme mai no van accedir a signar els controvertits resultats de la primera volta, en què Manigat va obtenir el 31% dels vots, l'oficialista Jude Celestin el 22% i Martelly poc més del 21%.

El candidat del partit governant ha quedat fora per acusacions de frau
Martelly se situa en segon lloc

Les protestes van fer que, per recomanació de l'Organització d'Estats Americans i la intensa pressió dels Estats Units, es canviés el resultat dels comicis. El candidat del partit governant va quedar fora per acusacions de frau i Martelly va quedar en segon lloc.

El candidat Jean Henry Ceant, que va quedar en quart lloc a la primera volta, va reclamar que el Consell Electoral lliurés una còpia del document amb els resultats a la justícia, ja que només tenia un segell, però cap signatura. Ceant continua sostenint que les eleccions són il·legals.

> Les candidates i la promesa de restituir l'exèrcit

Ansel Herz. IPS

Les candidates de la segona volta tenen personalitats totalment distintes -Manigat és una professora gran amb veu suau i Martelly un cantant de pop força popular-, però les seves plataformes polítiques són molt similars, inclosa la promesa de restituir l'exèrcit.

Martelly, especialment, té vincles amb els àmbits castrenses. El cantant i candidat tenia una sala d'entreteniment que era freqüentada per alts càrrecs

militars que es van oposar de forma violenta a Aristide durant el seu primer mandat. També va ser gran amic del conegut colpista Michel François, avui acusat de narcotràfic.

"La possibilitat de reflatar l'exèrcit és un altre cop per les víctimes i supervivents de les greus violacions dels drets humans que van cometre les forces armades fins a la seva dissolució, l'any 1995, per l'aleshores president Aristide i, després, durant la revolta encapçalada per exoficials el 2004", senyala Gerardo Ducos, investigador

haitià d'Amnistia Internacional.

Molt jove i a l'atur se sent atret per la proposta de recuperar l'exèrcit. La veu forta de Martelly ressona musicalment fent promeses de tot tipus, des de l'educació gratuïta fins a la millora del sistema de salut.

Per la seva banda, un responsable de la campanya electoral de Manigat va reconèixer -en privat- que Martelly tenia el suport del sud i l'oest d'Haití, però sostenia que la seva candidatura gaudia d'una popularitat molt àmplia a la resta de l'Estat.

, roda el món

MARROC • EL MOVIMENT 20 DE FEBRER CONVOCA PROTESTES I COMPTA JA AMB SIS PERSONES MORTES ENTRE LES SEVES FILES

La revolta silenciada del Marroc

Tomàs Blade, periodista
especialitzar el nord d'Àfrica
Barcelona

Un dels objectius prioritaris del Marroc és l'entrada a la Unió Europea, com Turquia. Per això des de 2008, Brussel·les ha imposat gradualment una sèrie de mesures al país, que han fet que es multipliquessin els tractats comercials preferents. Però, en canvi, han deixat l'atur a un 30%, han generat 150.000 acomiadaments anuals els darrers tres anys i un índex de pobresa que supera el 28%. No sorprèn a ningú el fet que els conflictes laborals hagin augmentat: des de les protestes dels treballadors i treballadores del sector tèxtil de Salé el 2008, que van marcar l'inici dels conflictes

Les protestes del 20 de febrer d'aquest any s'han estès a 53 ciutats marroquines, davant del silenci occidental

laborals i econòmics, passant per les manifestacions dels treballadors dels fosfats de Khourigba el 2010 fins a les revoltes del 20 de febrer d'aquest any per l'augment del preu dels aliments bàsics. Aquestes darreres protestes es van estendre a 53 ciutats marroquines, davant del silenci occidental. Va néixer el Moviment 20 de febrer, que va convocar més manifestacions els dies 26 i 27 de febrer a

Manifestació multitudinària a la localitat de Bouarfa (20 de febrer)

Casablanca, Rabat, Meknes, Agadir, Marràqueix, Taourirt i Kenitra. Els dies 1, 2 i 3 de març es van convocar concentracions més petites davant d'un fort desplegament policial i els dies 6 i 7 de març es va celebrar una nova sèrie de mobilitzacions.

La repressió ha estat dura, amb centenars de detencions, alguna gent desapareguda, condemnes altíssimes en judicis ràpids. Un tipus de repressió policial i judicial que no sorprèn gens, ja que ha

estat el procediment habitual aplicat a les persones sahrauís detingudes fins ara.

També hi ha hagut morts com a la resta de revoltes del nord d'Àfrica: un mort a Sefrou i cinc a Alhucemas. Els darrers episodis han portat un desplaçament continuat de soldats i policies des del Sàhara al Rif, on s'ha produït una veritable ocupació militar: un estat de setge a Alhucemas, amb tanquetes i desplegament militar i policial i registres a les cases a Ait Bouayach,

Boukidan i Imzouren, segons han explicat sindicalistes i defensores dels drets humans d'allà al sindicat català CGT. A Tànger, s'ha produït la mateixa situació per impedir qualsevol acampada a cap plaça de la ciutat -i que hauria pogut començar la revolta a l'estil tunisià-, mentre la repressió ha continuat a Agadir i Meknés.

Les periodistes internacionals no hi són des de la protesta sahrauí de Gdeim Izik; només hi ha algunes periodistes estrangeres que

tenen el permís del govern i no poden moure's amb llibertat. Interinet tampoc està lliure d'intervenció i la darrera detenció d'Ayachi Erryahi, president de l'associació Fidels als Drets Humans, la ciutadania i el desenvolupament de Larche, acusat de promoure disturbis, ha aportat un nou motiu de protesta al jovent.

El rei ha hagut de fer marxa enrere amb la pujada de preus dels aliments bàsics, però no ha estat suficient per igualar les protestes

El rei Mohamed VI va haver de fer marxa enrere amb la pujada de preus dels aliments bàsics, però no va ser suficient per igualar les protestes i va haver de comparèixer a la televisió per anunciar "reformes importants de la Constitució"; a la pràctica, canvis insignificants. Si la població accepta les concessions, s'acabaran les revoltes, si no, haurem de veure quin és el següent pas, tant del règim com dels grups de manifestants. Mentrestant, els grans mitjans de comunicació occidentals no hi són i els que hi són callen, com ho fan a l'Àrab Saudita, Qatar, Bahrain, Kuwait, els Emirats Àrabs o Jordània. Silenci que contrasta amb la credibilitat que donen a les imatges de mòbils gravades als carrers d'altres països.

LÍBIA • QUIN VALOR TÉ QUE EL PAÍS EXPORTI 1.880.000 BARRILS DE PETROLI DIARIS EN L'ESTRATÈGIA DE GUERRA?

Qui és qui en l'atac militar a Líbia

T. B.
Barcelona

El dia 19 de març va començar un atac aeri francès contra tropes de Gaddafi a Líbia, emmarcat en un acord de 22 països, entre ells alguns de la Lliga Àrab. Fa exactament vuit anys en va començar un altre encapçalat pels Estats Units a l'Iraq. Anàlitzem els nous actors: l'atac havia d'encapçalat-lo un altre país o una altra coalició. El més adequat era el president francès, Nicolas Sarkozy, que durant els darrers anys ha estat parlant del "retorn de França a la història" -d'acord amb el seu ideari vol dir actuacions armades exteriors- i dels vincles amb els Estats Units. A més, les

enquestes de popularitat li són totalment contràries al seu país. Fins al punt que l'oposició, però també l'extrema dreta, obtenen uns percentatges millors. Per tant, el president francès espera fer una actuació espectacular exterior per millorar les enquestes a l'interior. Sarkozy està fent de Bush, sense el suport militar alemany directe.

L'altre protagonista -a l'ombra- són els Estats Units, que apliquen la doctrina Obama: donar suport a les reclamacions d'arreu del món. El discurs és l'habitual de la lluita contra els dictadors per aturar les seves atrocitats, però no de tots els dictadors. A Bahrein, els EUA no van presentar cap condemna, només van aconsellar "contenció en la repressió".

El govern espanyol ha fet malabarismes per explicar perquè abans demanaven la sortida de l'Iraq i ara volen atacar Líbia

El govern espanyol, per la seva banda, ha hagut de fer malabarismes d'oratoría per explicar perquè demanaven la sortida de militars espanyols de l'Iraq, però ara volen atacar Líbia i no acaben de marxar de l'Afganistan. Potser noten l'alè del PP al clatell, que també parla

com Sarkozy de posar una "altra vegada Espanya a la història".

L'atac a Líbia suposa desequilibrar la situació per una de les parts i no es fa per "la llibertat i els drets humans"; al mateix temps, s'obre una guerra que pot ser ràpida en la intervenció militar -per la diferència de potencial militar- però llarga per definició i tancament, més semblant a l'Iraq que a cap altra cosa i que sumarà tensió i escalada d'armament a la Mediterrània, com la guerra a l'Iraq va fer a l'Orient Mitjà sense donar cap solució política ni social.

D'altra banda, la intervenció obre diverses incògnites: quin pes té el fet que Líbia exporti 1.880.000 barrils de petroli diaris en l'estratègia de preus, els equilibris inter-

nacionals i les perspectives energètiques futures tenint en compte que el petroli s'acaba? Quin pes tenen en l'atac els països que estan a l'ombra i no han dit res? Qui serà el successor de Gaddafi que posaran els països occidentals una vegada guanyada la guerra? No fa gaire, alguns diaris de gran tirada ja donaven alguns noms: Mustafà Abdul-Khalil, exministre de justícia; Abdul Fatah Yunis, exministre de l'interior; Naser Al-Sanussi -el retorn de la vella monarquia-, i Hassan Amin, polític exiliat a Londres. Mala peça al teler pel futur llibi, s'obren dubtes sobre els rols de la revolta líbia, l'actual govern de Gaddafi, dels objectius occidentals i de les persones candidates a dirigir el país.

BAHRAIN · ELS EUA I L'OTAN MIREN CAP UNA ALTRA BANDA PERQUÈ TENEN UN GRAN ALIAT EN EL REI AL-KHALIFA

L'Aràbia Saudita ajuda la monarquia a reprimir la revolta popular de Bahrain

Roger Suso
Barcelona

Entre l'ONU, entre eufemismes i dobles morals, dona llum verda a l'*Operació Odyssey Dawn* per intervenir militarment a Líbia contra Gaddafi, les tropes saudites continuen reprimint i ocupant el regne de Bahrain, un arxipèlag entre Qatar i la costa de l'Aràbia Saudita. Bahrain, amb un milió d'habitants, bascula entre la vida tradicional del golf Pèrsic i la ultramodernitat capitalista i és conegut pel petroli, els bancs, els grataccels i les perles naturals, més enllà de la Formula 1. El 14 de març, tropes de l'Aràbia Saudita i dels Emirats Àrabs Units, responant a la petició d'ajuda del rei Hamad bin Isa al-Khalifa, van entrar a Bahrain pel pont que uneix l'illa amb la península per sufocar i reprimir la revolta popular, en el marc de la missió del Consell de Cooperació del Golf. Les protestes no violentes per demanar democràcia i la igualtat de drets tant per les persones sunnites com per la majoria xiïta del país, discriminada per la família reial sunnita, van començar el 14 de febrer a la capital, Manama. La setmana passada, la monarquia va imposar l'estat de setge per un període de tres mesos i les forces bahrainites i saudites van iniciar una campanya de repressió brutal contra tota dissidència. La plaça de la Perla, epicentre de la revolta, on acampaven les manifestants, va ser assaltada i incendiada. Els e-

Els exèrcits, armats pels EUA i la Unió Europea, usen tancs i gasos lacrimògens i disparen contra la gent sense contemplacions

xèrcits, armats pels EUA i la Unió Europea, usen tancs i gasos lacrimògens i disparen contra la gent sense contemplacions. La policia, que també envolta el principal hospital del país i impedeix l'atenció sanitària de la gent ferida, deté dirigents de l'oposició, tortura i custodia el districte financer, les instal·lacions petrolíferes, de gas i les multinacionals. Fins a 25 persones han estat assassinades i es calcula que hi ha 1.500 manifestants ferides.

Milers de manifestants acampen a la plaça de la Perla, situada al cor de la capital de Bahrain

Un soldat de l'Aràbia Saudita resa en un carrer de Manama

Bahrain, antigament ocupat per Portugal, va ser un protectorat britànic des de 1861. Als anys 30, va ser el primer país que va exportar petroli a Europa. Als anys 60, van sorgir fronts populars, formats per grups socialistes, baasistes i nacionalistes àrabs, que lluitaven per l'alliberament dels pobles de la regió. Bahrain va obtenir, de forma pactada i per referèndum, la seva independència el 1971. Tant abans com després de la data, la família al-Khalifa, estretament relacionada amb la família al-Saud, que regna i mana a l'Aràbia Saudita, va mantenir

el poder. El 1994, la intifada que reclamava per Bahrain una participació popular en les decisions de l'Estat i la instauració d'una monarquia parlamentària va ser durament reprimida i els seus líders perseguits. Malgrat les promeses històriques d'obertura del règim, el país no ha deixat mai de ser una monarquia absolutista, cleptocràtica i repressiva, on les institucions democràtiques, malgrat la suposada reforma constitucional de 2002, no són més que façanes, estan buides de contingut i són monopolitzades per la família al-Khalifa. A més, els partits polítics i

els sindicats estan oficialment prohibits i la classe treballadora i la comunitat xiïta han estat discriminades des de sempre.

Les manifestants a la plaça de la Perla criden per la llibertat, la justícia i l'alliberament dels presos polítics. Tanmateix, sectors moderats i confessionals de la revolta, com ara l'associació Al Wefaq, reclamen la dimissió del govern i una reforma per democratitzar la monarquia. Alguns grups islamistes també demanen reformes. En canvi, els partits laics i d'esquerra, tant sunnites com xiïtes (com ara Wa'ad, la classe treba-

lladora i certs grups de dones) reclamen, a més, la república, posar fi a la repressió i la corrupció, feina i dignitat. Tot i així, és bo recordar que gairebé la meitat de la població de l'arxipèlag prové del sud d'Àsia, principalment del Pakistan, de l'Índia, de Bangla Desh i d'Indonèsia. Aquesta gent, sense ciutadania de Bahrain, conforma la gran massa de la classe treballadora. Treballen a la construcció, als pous de petroli i cuiden dels menestres de la família per qui serveixen. Les seves necessitats i greuges, però, no es troben del tot representades a la plaça de la Perla. Així com la dinàmica interna de la revolta afecta l'escena internacional, l'escenari internacional afecta la dinàmica interna. El territori de l'emirat tradicionalment ha estat un element de tensió geoestratègica i de confrontació dialèctica entre l'Aràbia Saudita i l'Iran. No obstant això, des de la dècada dels 80, Bahrain s'ha anat consolidant com un dels aliats dels EUA més compromesos a la regió. Washington i l'OTAN sempre ha donat suport a la família al-Khalifa. Fruit d'aquesta aliança, l'arxipèlag de Bahrain és la seu permanent de la Cinquena Flota de la Marina nord-americana i el lloc des d'on es porten a terme les operacions a l'Iraq, al Iemen i a tota la península d'Aràbia. L'arribada de soldats d'altres indrets del golf Pèrsic per ajudar al rei bahrainita a esclafar la revolta popular ha acabat de complicar la situació. La repressió també ha aixecat protestes entre comunitats xiïtes del Líban, l'Iraq, l'Iran i també entre les minories xiïtes saudites. Tanmateix, a la vegada que els governs iranià i iraquetà no permeten manifestacions al seus països, surten en defensa de la comunitat xiïta de Bahrain i s'oposen a la presència militar saudita al petit emirat. La tensió no para de créixer i la divisió sectària augmenta. El rei al-Khalifa té por de perdre el tron i els privilegis i per això fa ús de la força militar i la violència per mantenir-se al poder. La seva missió és restablir "la llei i l'ordre". Els diners del petroli lubriquen la contrarevolució. A Oman, Qatar i Kuwait la monarquia també està preocupada i també hi trobem mà dura. El cònsol honorari de l'Estat espanyol a Manama, Javier Baba Quirós, justifica la repressió, ja que, segons diu, això de les protestes és "l'anarquia total" i va malament pels negocis. Per tot plegat, els EUA i l'OTAN no es poden permetre la pèrdua de Bahrain i menys arran d'un moviment xiïta.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Llibertat d'expressió i de creació

Una vintena d'artistes participen en una marató d'espectacles i debat sobre l'estat de la cultura alternativa

Estel Barbé i Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

El cicle *Expressió Directa* de 2011 dista molt de ser una simple programació de concerts: els grups que l'impulsen -el setmanari *DIRECTA*, el Centre Cultural La Farinera del Clot i l'Ateneu Popular de 9 Barris- també volen sacsejar l'actual estat de les coses en l'àmbit de la cultura i les expressions artístiques. Per això, el 2 d'abril, han organitzat la primera edició de la

Vol ser un espai de trobada dels moviments socials i el món artístic i una marató creativa

jornada *Llibertat d'expressió, llibertat de creació*, que vol ser un espai de trobada dels moviments socials i el món artístic i, alhora, una marató creativa que unirà disciplines com la música, les arts escèniques, el circ o la dansa.

La jornada, totalment gratuïta, se celebrarà a l'Ateneu Popular de 9 Barris durant dotze hores

consecutives (de 12 del migdia a 12 de la nit). El matí estarà reservat als tallers i els debats sobre l'àmbit dels mitjans i les tecnologies lliures. A les 4 de la tarda, es farà una trobada sobre espais col·lectius per a la comunitat i, al mateix temps, començarà la marató artística, que comptarà amb la complicitat d'una vintena d'artistes, entre les quals destaquen professionals de la música com Amparo Sánchez (Amparanoia), Yacine Belahcene (Nour, Cheb Balowski), Naraina, Gadjo i l'Always Drinking Marxing Band, la companyia de dansa vertical Del Revés o clowns com Alba Sarraute o Desastrosus Cirkus (vegeu desglossaments).

Manifest per la cultura crítica

Els col·lectius impulsors de la jornada -cuinada a tres bandes entre el cicle *Expressió Directa*, l'Ateneu Popular de 9 Barris i la promotora Hace Color- també han fet públic un document de treball amb l'ànim d'agitar el debat al voltant de la creació de cultura alternativa: "En ple auge de les anomenades xarxes socials i Internet 2.0 -expliquen- la cultura ha esdevingut, més que mai, un element central en la configuració de les societats. Una eina que ha permès democratitzar l'accés i la construcció de continguts amb

projectes comunitaris que van més enllà del mercantilisme de la propietat intel·lectual". "Creiem que, ara més que mai, cal fer un debat de fons en el si dels moviments socials sobre el paper que ha de jugar la cultura en la societat i en les nostres dinàmiques de treball", conclouen.

"Cal un debat en el si dels moviments socials sobre el paper que ha de jugar la cultura en la societat"

El document, també titulat *Llibertat d'expressió, llibertat de creació*, apunta la necessitat de treballar en sis sentits diferents: la prioritat dels models cooperatius i comunitaris, l'aposta pel pensament crític, la necessitat d'espais gestionats pels propis agents actius del territori, l'exploració de noves formes de gestió del coneixement, el suport a la tasca comunitària del teixit social i les propostes artístiques emergents i la denúncia de tota forma de coacció i censura a la llibertat d'expressió.

2011 Dissabte 2 d'abril
LLIBERTAT DE CREACIÓ
LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ
Una jornada de circ, música, debats, teatre, cultura popular, grèffitis...

12h-Debats i tallers:
12h: Mitjans i tecnologies lliures
14h: Espais col·lectius per a la comunitat

16h- Actuacions de:
Compos de l'Escola de Blues Del revés (dansa vertical)
Always drinking marching band (brass band) Gadjo (balkan)
Lo petit Comitè (punk pop) Cirkus & friends (circ)
Alba Sarraute (pallasa-cabaret) Cranc (punk rock)
Duda arxatol (clown) Amparo Sanchez i Yacine Belahcene (autoversions)
Grup de Foc de 9 Barris (foc i percussió) Capicua (circ-trapezi)
Arròs Movie de CDG (cinema i mecanatge col·lectiu) Naraina (rumba roots)
Desastrosus Cirkus (circ-improvizati) Jose Chatarra (rumba bastarda)
Reggae Guerrilla Connection (sound system) Bartolomius (clown-escala)

Totes les activitats són gratuïtes

A Ateneu Popular 9 Barris
C/ Portugal 11-15 08042 -M- LA TRINAT NOVA -M- L3 Roquetes
Tel. 93.23.9510
programacio@ateneu9b.net
www.ateneu9b.net

Ateneu Popular 9 Barris
la farinera del clot
cooperatiu d'expressió

Cicle Expressió Directa

Artistes més enllà de la pista

Compromeses amb l'art, l'expressió i l'autogestió. Una vintena d'artistes s'han sumat a la marató que es durà a terme durant tota la tarda i fins la mitjanit. El resultat, un cartell de primer ordre per les vuit hores ininterrompudes d'actuacions que recorreran l'ampli ventall de les expressions de la cultura reivindicativa, amb piròtècnia inclosa.

Les propostes musicals toquen gèneres diversos, dels *combos* de l'Escola de Blues al punk-pop de Lo petit Comitè, passant per l'estil més *rock* dels Cranc i saltant al *sound*

system de Reggae Guerrilla Connection, amb la participació de membres de la Kinky Beat i Brujo. Mereix una menció especial la col·laboració inèdita d'Amparo Sánchez (Amparanoia) i Yacine Belahcene (Yacine & The Oriental Groove). També hi haurà temps per tastar la fanfàrria de la mà de l'Always Drinking Marxing Band i Gadjo i acabar amb la rumba dels Naraina i -en un to més bastard- de Jose el Chatarra.

El circ i el cabaret també tenen representació i espais a la marató. La dansa vertical del grup Del Revés donarà pas a un

conjunt d'actuacions amb noms propis com Desastrosus Cirkus, Bartolomius, el clown de Dudu Arnalot, Capicua, Cirklicus & Friends i Alba Sarraute, que porta la seva nova *Diva a Nou Barris*.

Un combinat que es preveu explosiu i que encara tindrà racons per la presentació de projectes que van més enllà de les arts per defensar la cultura. És el cas de la pel·lícula en rodatge Arròs Movie i el sistema de mecanatge col·lectiu *crowdfunding*, de la mà de Marc Sempere i el nou projecte TDT del col·lectiu Okupem les Ones.

Tecnologia lliure i gestió comunitària d'espais culturals

Als jornades *Llibertat d'expressió, llibertat de creació*, també hi haurà temps per debatre al voltant de dues temàtiques aparentment inconnexes però que, en realitat, comparteixen la seva essència col·lectiva. Les noves possibilitats i les xarxes de la tecnologia lliure i la gestió comunitària d'espais culturals seran els dos eixos de debat del matí de la jornada. En relació als mitjans i la tecnologia lliure, els debats giraran al voltant del Guifi, l'alternativa generada a Internet que s'ha convertit en la xarxa oberta més gran

d'Europa. Pel que fa a les xarxes socials, es debatrà sobre el format no comercial amb els exemples pràctics de Diaspora, N-1 i Lorea.

L'altre eix de debat, vinculat als espais culturals col·lectius, sorgeix de la proposta de l'Ateneu 9 Barris, juntament amb els projectes de l'Harmonia de Sant Andreu de Palomar i la Lleialtat santsenca del barri de Sants. Una trobada per intercanviar impressions en un moment en què les demandes col·lectives de gestió d'espais públics i privats es troben en un punt àlgid i força esperançador.

MÚSICA

La 'garnatxa txa' de Guillamino i Raph Dumas

El cicle 'Expressió Directa' acull el concert culminant del segon Aplec Modernista del Barcelonès

ARXIU ENDERROCK

Guillamino i DJ Raph Dumas presentaran un espectacle inèdit

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

El cicle *Expressió Directa* acull, el dissabte 26 de març, el punt culminant de l'Aplec Modernista del Barcelonès, la gran trobada anual del *modernisme aborigen* a la ciutat de Barcelona. El centre cultural La Farinera del Clot es vestirà de gala per acollir la presentació exclusiva d'un concert inèdit a quatre mans: el músic de Barcelona Guillamino i el Dj i productor de Perpinyà Raph Dumas s'alien per presentar un nou espectacle en què la bona música traspasa les fronteres dels estats.

L'espectacle de Guillamino i Raph Dumas és la primera producció pròpia del cicle *Expressió Directa* i sorgeix de la complicitat nascuda entre aquests dos músics inquiets, especialistes a maridar la música negra, l'electrònica i el pop amb les sonoritats d'arrel tradicional. El Barcelonès i el Rosselló s'uneixen en una fusió imprevisible

de soul, funk, música negra, tenores, tibles i sardanes: l'espectacle rep el nom, significativament, de *Garnatxa Txa*. Els dos músics volen que l'espectacle tingui continuïtat i que també es pugui presentar a la capital del Rosselló.

Guillamino, sobre l'espectacle amb Raph Dumas, explica: "És un cara a cara entre en Raph i jo, bàsicament versions de soul i rock dels 60 en clau calenta; jo de cantant i sintetizador i ell de maquinista". El músic explica que també hi haurà "un cameo mediàtic" durant el concert.

La nit més moderna de l'*Expressió Directa* 2011 es completarà amb un concert del músic de Ponent Lo Pardal Roquer, que presentarà per primer cop a Barcelona les cançons del seu darrer treball, *Danses primitives* (2010). La festa culminarà al Brot, el bar de la Farinera, amb una sessió trepidant de pop nostrat en rigorós vinil, de la mà de Selectors Badabadoc i Dj Phil Musical.

Reunificació d'Els Trons

La nit aborigen de la Farinera tindrà un pròleg el divendres 25 de març a l'Auditori de les Corts amb un doble concert d'Els Trons i la mítica formació del barri de Gràcia Eurogrup, un grup català de garage i rock dels anys 60 que torna a reunir-se només per aquesta ocasió especial. A partir de la mitjanit, la festa continuarà al bar Barbara Ann amb els Dr. Octopus (r'n'n, soul i garage des de València). El dissabte a la tarda, abans del concert a la Farinera, l'Aplec també ha organitzat una trobada de *pick-ups* (tocabiscos portàtils) al bar Helio-gàbal de Gràcia.

L'espectacle de Guillamino i Raph Dumas serà el punt culminant del segon Aplec Modernista del Barcelonès, que -per segon any consecutiu- esdevé la gran festa del *modernisme aborigen* a Barcelona. A l'edició de l'any passat, La Farinera del Clot va quedar petita per acollir els concerts d'Angelina i els Moderns i Els Trons. L'Aplec s'engloba en el cicle *Expressió Directa*, una iniciativa del setmanari DIRECTA, la Farinera del Clot i l'Ateneu Popular de 9 Barris per donar difusió a tota mena d'expressions musicals i artístiques alternatives i independents.

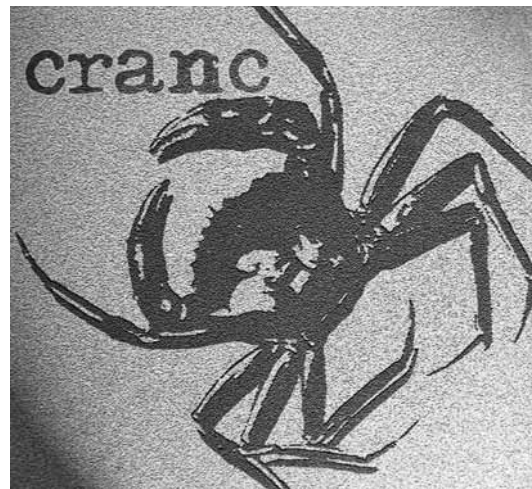

II Aplec Modernista del Barcelonès

25 de març - Auditori de les Corts: Els Trons + Eurogrup.
26 de març - Farinera del Clot: Guillamino i Raph Dumas + Lo Pardal Roquer + Selectors Badabadoc vs. Dj Phil Musical.

MÚSICA

L'onomatopeia d'una guitarra distorsionada

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Vuit cançons viuen a l'interior del primer CD de Cranc, una banda que situa el seu centre de gravetat al barri de Sant Andreu de Barcelona. El grup està format per quatre persones que donen cos i ànima a una formació clàssica, és a dir, una bateria, un baix i dues guitarras elèctriques. Es tracta de músics que ja saben el que és pujar als escenaris i accelerar cordes i baquetes, ja que anteriorment s'han capussat en projectes de bandes com Impresantables, Motosierras o Cabeza de Huevo. Aquest bagatge els ha permès no trucar a la porta de discogràfiques i distribuïdores i fer realitat una feina que va més enllà de compondre, assajar i fer bolos: "Nosaltres hem gravat, mesclat i masteritzat el disc".

El disc utilitza el punk rock de portadora i modula cada tema amb lletres apuntalades de crítica social i personal. El grup de Sant Andreu parla de la mainada que ha de treballar perquè la seva família pugui menjar o de com algunes persones canvien i d'altres no. Cranc també recorda la repressió que es vivia i es patia al anys 90, una repressió que ara ha canviat d'uniforme, però que continua emboirant els carrers.

Txume (bateria i veus), Manel (baix), Piesnik (guitarra) i Joan-

Cranc

Autoeditat, 2011.
cranc1@hotmail.es.
www.myspace.com/cranc1.

Andreu (guitarra) van concebre Cranc durant el mes de gener de 2010. El grup assaja a local dels Diablers de Sant Andreu, però durant el mes de desembre han de traslladar els seus instruments, ja que l'entitat necessita tot l'espai disponible. El disc es va gravar el desembre de l'any passat i els de Cranc asseguruen que construiran el segon treball durant la propera pausa, el desembre de 2011. El seu CD es pot trobar al bar El cor de la vinya (carrer Coroleu de Sant Andreu), a la distribuïdora alternativa la Llima, a l'Ateneu Llibertari del Palomar i a l'Espai Obert (Sants).

Cranc presentarà la seva música al Rock & Trini (26 de març), a l'Ateneu Popular de 9 Barris (2 abril), a Sant Hilari Sacalm (9 abril), a la sala Andy Blue (14 de març) i al CSO Kasablanka de Molins de Rei (data per confirmar). En aquests escenaris, podrem conèixer en directe el grup que presenta un nom que "és l'onomatopeia que es fa servir als còmics per representar el so d'una guitarra distorsionada".

FENT
Organitzen: **Ateneu** (PERPINYÀ), **CJP** (CASALJOVESPAROISPE) i **bcll**
26 de Març de 2011
PUNTS FUTUR
a l'Ateneu Popular de 9 Barris

KERRADA 19:00 h.
"La construcció dels nostres barris i les nostres organitzacions, projectes i alternatives"
Nacho Murgu (Federació d'Associacions de Veïns de Madrid)
Jordi Bonet (Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona)
Modera: Toni Llotje (Coordinador de l'Ateneu Popular 9 Barris)
CONCERT 22:00 h. **Entrada Gratuïta**
Cardova
Deshechos

disco
100
c/ Escorial 33 Barcelona
Telefon 932 840 904
disco@disco100.com

ASSEGURANCES ÈTIQUES I SÒLIDÀRIES
arc cooperativa
Assegurances per a l'economia social i solidària
www.arccoop.coop

, expressions

CINEMA

El triomf dels
fotogrames modestos

XAVI MARTÍ

El festival CLAM inicia la vuitena edició amb la pel·lícula 'Esperando septiembre'

Es posa en marxa la vuitena edició del Festival Internacional de Cinema Solidari CLAM de Navarres amb un film autofinançat i el Festival Jove de Curtmetratges Urbans de l'Hospitalet de Llobregat MetroPolHis bat el seu record d'obres presentades

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

El cinema és explicar històries, emocionar, fer riure, crear ficcions, fer creure el que no es creïble, transmetre i moltes coses més. I el pressupost elevat no sempre té relació amb el fet que aquests objectius s'assoleixin o no. Ja fa molt de temps que la macroindústria ha deixat de banda la qualitat més important: el talent. Per aquest motiu, va resultar interessant que el tret de sortida del CLAM fos a càrrec d'un film de pressupost modest i autofinançat. La seva directora, la manxega Tina Olivares, va començar el seu parlament sobre el llargmetratge *Esperando septiembre* amb la paraula "autofinançament" i va continuar dient: "No més volia explicar una història... de fet, vaig pensar: 'No pot ser que costi tant perquè, que és una pel·li? Una història de 90 minuts'". Demanant un microcrèdit i amb els seus estalvis, Tina Olivares va decidir autoproduir la seva *opera prima*. La clau per dur-ho a terme són els escenaris exteriors i el fet de tenir amistats i gent coneguda a la qual li agradi el projecte. De fet, els actors i les actrius són professionals, però totes han col·laborat de forma desinteressada en el film, que fins i tot compta amb la presència de l'actor Fele Martínez, que hi va col·laborar "per amor a l'art". Com va dir Tina Olivares: "En temps de crisi i de macroeconomia, hi ha gent que té

ganes de fer coses i de continuar endavant. Si el sistema no t'acompanya, t'ho fas tu. Els del cine estem fent això".

Al festival petit, hi ha la bona confitura

Precisament, aquests festivals petits i modestos, com el CLAM, contribueixen a la tasca -gran i imprescindible- de donar a conèixer projectes com *Esperando septiembre*. La promoció és una de les parts més costoses, i aquests films no tenen accés als mitjans habituals per manca de pressupost.

A part de donar conèixer i promoure els nous talents, aquest any, el Festival CLAM es divideix en dues quinzenes: la primera, del 18 al 20 de març, té com a eix central la corrupció política; la segona, del 25 al 27, se centra en la temàtica de les relacions socials al segle XXI. A part de la projecció de llargmetratges, també hi haurà un concurs de curts, basats en la temàtica dels drets humans, els drets civils i la solidaritat. Paral·lelament al festival, hi ha dues exposicions que es podran visitar durant tot el mes de març: *El cinema en temps de guerra, exili i repressió* i *Congo, perill de riqueses, un perill per a l'alta tecnologia*.

L'auge del curtmetratge

Quant parlem d'autofinançament en el món del setè art, sovint, ens ve al cap la paraula curt. Fins ara, aquest format era usat per poder fer el pas cap als 60 minuts, però,

avui dia, el curtmetratge té vida i prestigi per si mateix. Actualment, hi ha més de deu festivals dedicats a aquest format al territori català: Manlleu, Terrassa, Celrà, Roda de Barà, Cambrils, Torelló, el Masnou i Navarres, en són alguns exemples. La proliferació de festivals dedicats al curt evidencia la bona salut del gènere i la gran quantitat de produccions que es fan en aquest format. A la cinquena edició del Festival Jove de Curtmetratges Urbans de l'Hospitalet de Llobregat MetroPolHis, que organitza l'Associació de Joves per la Igualtat i la Solidaritat (JIS), la participació va superar amb escreix les edicions passades, amb la presentació de curts que venien de fora de Catalunya i de l'Estat espanyol. El premi del públic va ser pel curt d'Elisabet Valle *Sin Piedad*, que, mitjançant la participació de tres adolescents residents a Bellvitge, ens mostra la realitat -sempre amb humor de fons- que els toca viure a la majoria de barris humils del territori. De la mateixa manera que *Esperando septiembre*, aquest curt va penetrar en el públic del Centre Cultural Barrares (espai on es duia a terme el festival) amb menys de 30 minuts de metratge, amb un pressupost mínim i una càmera de vídeo. Una cop més, es posa en evidència que, en l'àmbit del cinema, es pot fer molt amb molt poc.

+ INFO

www.clamfestival.org.
www.metropolhis.cat.

DVD

Berlín: sinfonia de una ciudad

(Tribanda, 1927)

Director: Walter Ruttmann.

Guionistes: Karl Freund, Carl Mayer. Durada: 67 minuts.

Abans de col·laborar amb Leni Riefenstahl i el seu propagandisme nazi, Walter Ruttmann va comptar amb alguns grans talents de la indústria alemanya per aquesta notable pel·lícula. El cineasta va agermanar esteticisme, avantguarda i un cert regust de documental de la vella escola, que construïa i seleccionava imatges sense la vocació objectivista que el gènere tindria en el futur. Caracteritzada pel seu muntatge rítmic amb ressons del cinema soviètic de l'època, endol-

cida per algun moment extraordinari de bellesa plàcida, *Berlín: sinfonia de una ciudad* retrata l'urbs com a vesper humà. També com un espai de contrastos on el luxe conviu impudicament amb la misèria. En molts passatges, brilla la fascinació per la modernitat del moment, pel poder de les grans màquines i la rotunditat dels espais industrials. Però l'obra també permet visualitzar el costat fosc del progrés en forma de massificació del lumpen. IGNASI FRANCH

DVD

En el camino

(Cameo, 2010)

Directora i guionista:

Jasmila Zbanic.

Durada: 99 minuts.

La directora de *El secreto de Esmá* es consolida com a autora amb aquest retrat femení. Sensible però considerablement elegant, potenciat per l'empàtica interpretació de Zrinka Cvitesic. La protagonista és la jove hostessa de vol Luna, emparellada amb Amar, un controlador aeri amb tendències alcohòliques que li provoquen problemes laborals, fins que comença a trobar respostes al desencís existencial en el fonamentalisme. Aquest relat de dos

individus que busquen el seu lloc al món se situa a l'actual Bòsnia-Herzegovina, on les ferides de la guerra estan lluny de tancar-se i on encara hi roman molta desesperació permeable a la radicalització religiosa. Més emocional que no pas política, *En el camino* planteja fins a quin punt l'amor pot superar grans divergències de cosmovisió i d'expectatives vitals i resulta una mirada més que apreciable a les realitats diverses d'una Europa que també és musulmana. I. F.

DVD

Sueño de amor eterno

(Resen-Suevia, 1935). Director: Henry Hathaway. Guionistes: V. Lawrence, E. J. Meyer, J. Meehan, W. Young. Durada: 82 minuts.

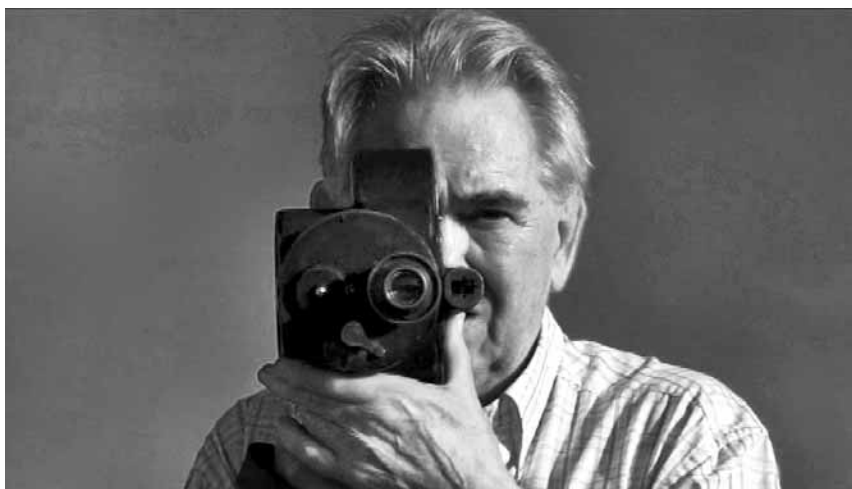
Peter i Mary s'estimen des que són infants, però l'orfandat del primer comporta un trasllat que els separa. Malgrat el pas dels anys, mai no s'esborra d'ell el neguit d'haver perdut una ànima bessona. Aquest petit clàssic relata un amor romàntic capaç de superar la distància, el temps i la mateixa mort. Basada en una novel·la, la pel·lícula es divideix en diversos segments, alguns d'ells separats per grans salts cronològics. L'idil·lisme

desfermat de la proposta, juntament amb aquesta estructura episòdica i parateatral, probablement sorprendrà les audiències modernes. L'atractiu estètic de les escenes oníriques ha fet que el film passi a la posteritat tot i les limitacions pròpies dels drames pseudovictorians i vagament gòtics del moment, condicionats per una concisió narrativa que facilitava l'efectivitat de l'entreteniment, al preu de dificultar el creixement de les històries que contenien. I. F.

CINEMA

Teixint complicitats a través del cinema antiautoritari

El Primer Festival de Cinema Anarquista arriba a Barcelona a finals de març

Durant el festival es projectarà el documental d'Oscar Martín 'Celuloide colectivo'

Pedro Mota
expressions@setmanaridirecta.info

El primer Festival de Cinema Anarquista de Barcelona se celebrarà els dies 31 de març i 1 i 2 d'abril. Aquest festival pretén obrir un espai audiovisual de temàtica llibertària. Un espai que generalment s'ha anat cobrint amb cicles de cinema als diferents centres socials de la ciutat, però que ara es consolida com una cita anual, de la mateixa manera que ho ha fet la Mostra del Llibre Anarquista, que enguany celebrarà la seva setena edició i que s'ha convertit en un punt de trobada dels diferents projectes de cultura llibertària de la ciutat de Barcelona. El festival pretén ser una plataforma perquè les creadores amateurs de Catalunya i d'altres

L'objectiu és que les creadores amateurs puguin mostrar les seves projeccions

indrets del món puguin mostrar les seves projeccions -ja siguin documentals, pel·lícules o curtmetratges- amb un rerefons antiautoritari o llibertari. S'espera que amb la consolidació d'aquest festival i amb altres projectes com Okupemlesones, els seus treballs rebin un suport definitiu.

Però, què hi podem trobar, en un festival de cinema anarquista? L'etiqueta anarquista és àmplia i heterogènia i és d'aquesta manera que es defineix el propi cartell del

festival. Per tant, es tracta d'un conjunt de projectes cinematogràfics que tenen la intenció de fer-nos passar una bona estona veient cinema, generalment amateur, bé sigui sobre personatges anarquistes, que tingui inspiració anarquista, que parli sobre lluites antiautoritàries o bé que sigui material senzillament anàrquic.

Durant els dos primers dies, el dijous 31 de març i el divendres 1 d'abril, el festival es farà a l'Antic Teatre, que és un centre de recursos artístics que es dedica a l'exhibició i el suport a la creació, la promoció i la difusió de les arts escèniques i visuals compromeses i que disposa d'una bona sala de projeccions. L'últim dia, el dissabte 2 d'abril, les projeccions es faran a l'Ateneu Llibertari de Sants.

El programa, carregat de títols, ha intentat no deixar gairebé cap proposta fora de cartell. El festival és variat i engloba material per tots els gustos, des del documental social fins als llargmetratges històrics, passant per curtmetratges de ficció i d'humor. D'entre les propostes més atractives, caldria destacar el llargmetratge *Sexperiencias*, del director recentment desaparegut José María Nunes, nascut a Portugal, però barceloní de tota la vida. Tampoc no ens podem oblidar del llarg *Ni dios, ni patrón, ni marido*, de Laura Mañá, una història real sobre la redactora de la publicació feminista i anarcocomunista argentina *La Voz de la Mujer del siglo XIX* o altres pel·lícules tan destacables com *Diciembre. Cualquier mes es bueno para soñar*, de Iurdana Moch, que relata la història d'un

I Festival de cine anarquista de Barcelona

Dijous 31 de març i divendres 1 d'abril a l'Antic Teatre.
Dissabte 2 d'abril a l'Ateneu Llibertari de Sants.
Més informació www.fcab.tk.

espectador de la pel·lícula *No viembre* i la seva posterior epopeia. Finalment, cal remarcar el documental *Celuloide colectivo*, que tracta sobre la socialització de la indústria cinematogràfica i d'espectacles durant la revolució espanyola del 1936.

L'organització del festival espera que aquesta experiència es repeteixi i es consolidi com un nou espai on teixir complicitats i on la gent es pugui trobar de forma antiautoritària, combativa i creativa. Per altra banda, el programa del futur Festival de Cinema Anarquista de l'any 2012 ja està obert per rebre propostes.

. ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITAT

Definint els drets sexuals i els drets reproductius

Anna Salvia i Maria Olivella.
Col·lectiu Nahia

A mitjans dels anys 90, es va produir un fenomen de caire polític que va influenciar de manera determinant l'àmbit de la sexualitat: l'ús cada vegada més extens dels conceptes de drets sexuals, drets reproductius, salut sexual i salut reproductiva. El març de 2010, per exemple, el Parlament espanyol va aprovar la Llei Orgànica de Salut Sexual i Reproductiva, que inclou la modificació de l'antiga llei sobre l'avortament, entre d'altres qüestions. Què signifiquen exactament aquests conceptes i quin és el seu origen?

Durant els anys 70, nombrosos col·lectius feministes d'arreu del món van començar a reivindicar el dret de l'autonomia sobre el seu propi cos, ja fos en l'àmbit de la reproducció (avortament, anticonceptius, salut de l'aparell reproductor femení) com en el de la sexualitat (plaer, lesbianisme). Aquestes reivindicacions van ser determinants en la Conferència Internacional sobre la Població i el Desenvolupament celebrada al Caire l'any 1994, on es va concloure que la salut reproductiva de les dones és un factor clau pel desenvolupament humà i on es recull el concepte de drets reproductius. Un any després, a la Quarta Conferència Internacional sobre la Dona celebrada a Pequín l'any 1995, es va ratificar la decisió del Caire i

es va identificar la salut sexual com un concepte independent de la salut reproductiva.

Durant els últims anys, tant dins l'esfera governamental com en l'esfera de l'activisme, s'ha consolidat l'imaginari dels drets sexuals i els drets reproductius, entre ells els drets de la salut sexual i la salut reproductiva. Aquest nou paradigma ha generat noves polítiques públiques i nous espais simbòlics de legitimació de lluites com el feminisme o la lluita GLBT, entre d'altres.

No obstant això, encara que hi ha hagut una gran acceptació del llenguatge, els conceptes sovint no han estat prou assimilats ni profunditzats. Tal com diu Nancy Fraser, qualsevol procés de legitimació comporta una lluita agra per la interpretació dels conceptes. Així, actualment, ens trobem amb un marc teòric encara inestable i en construcció.

Però, això és un problema? Segons el nostre punt de vista, no. El marc teòric dels drets sexuals i els drets reproductius està profundament travessat per altres marcs teòrics també en construcció com el feminisme, el gènere, el queer, etc... Cal, doncs, continuar aprofundint en la interpretació dels conceptes relacionats amb els drets sexuals i els drets reproductius sense perdre de vista les interaccions amb aquests altres marcs teòrics.

Contacta amb nosaltres a info@somnahia.net.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 24 de març

Taula rodona: 'Feminismes, Laicitat i Ciutadania: dones lliures, Estat laic'

19h Ca la dona. C. Casp, 38, pral.

Debat sobre feminismes, laicitat i ciutadania. Hi intervindran: Col·lectiu de dones en l'Església (a confirmar), Fatima Ahmed (Ibn Batuta), Sylviane Dahan (Associació catalana de jueus i palestins-JUNTS) i Maria-Milagros Rivera Garretas (Duoda). Presentació: Mercè Otero Vidal.

Més info: www.caladona.org

Organitza: Ca la Dona

Cafeta i tapes de la revista**'Barrio' de la Trini**

19h CSO La Gordíssima

C. Pons i Gallarza, 10.

Organitza: revista *Barrio*

Divendres 25 de març

Jornada sobre model energètic i participació social davant el canvi climàtic

18h Universitat Lliure la Rimaia

Ronda de Sant Pau, 12.

Presentació del llibre *Els conflictes socials del canvi climàtic*, a càrrec del seu autor, Pablo Cotarelo

Organitza: Universitat Lliure La Rimaia i

Ecologistes en Acció

Cinefòrum: 'Morir de fora'

20h Equipament del Forat de la Vergonya

C. Sant Pere més Baix, 70.

Debat amb la presència de les directores Laia Manresa i Sergi Dies

Organitza: AAVV del Casc Antic

Acte solidari amb les nou encausades antifeixistes de Vilafranca

20h Casal Popular la Forja del Clot

C. Escultors Claperós, 10.

L'abril de 2010, un manifestació de resposta a l'acte que feia la Plataforma per Catalunya a Vilafranca va acabar amb dues persones detingudes i set identificades, totes elles pendents de judici. Aquesta xerrada pretén donar-los suport.

Organitza: Coordinadora Antirepressiva del Penedès i Assembla de Joves Independentistes del Clot-Camp de l'Arpa

Festival de Cinema Anarquista

BARCELONA,

31 de març, 1 i 2 d'abril

Diferents individualitats, la llibreria Aldarull i l'Ateneu Llibertari del barri de Sants de Barcelona organitzen aquest certamen sobre el cinema i la ideologia llibertària

Dijous 31 de març. **Antic Teatre. C. Verdguer i Callís, 12:** 16h *Alomà. Una utopia, una esperança* (Ramon Gras Alomà. 2009, 91 min).17:40h *La parabolica* (Xavi Sala. 2007, 12 min).17:55h *Roquetes, memòries que fan barri* (Laura Villaplana i Jordi Oriola. 2009, 27 min).18:30h *Cortay y Fugar* (J. Penacova. 2009, 5 min).18:35h *Diciembre. Cualquier mes es bueno para soñar* (Iurda-na Moch. 2009, 50 min).19:30h *Justice Man* (José Cruz. 2007, 6 min).19:40h *Memòria Subversiva* (José Tavares. 1989, 105 min).21:50h *Ni dios, ni patrón, ni marido* (Laura Mañá. 2009, 93 min).Divendres 1 d'abril. **Antic Teatre. C. Verdguer i Callís, 12:** 15:30h *Barri Boom, Barri Viu. Derrribando el olvido* (Diego Alvarez - AAVV El Partidor. 2008, 46 min).16:15h *Pèsols* (Neus Mahiques. 2009, 3 min).16:20h *BCN -29S 2010 - Encenent la ràbia* (Okupemlesones. 2010, 30 min).17h *Turismo* (Luhuna Carvalho. 2006, 5 min).17:05h *Squat Wars* (Jan Hanuš. 2009, 28 min).17:40h *Hackmeeting Zaragoza 2010. Okupación de la Carcel* (socialartproducciones.com. 2010, 9:11 min).17:55h *Ultimos Dias* (José Meireles. 2008, 15 min).18:20h *Celuloide Colectivo* (Oscar Martín García. 2009, 85 min).20:15h *December Seeds* (Chris Marker. 2009, 29 min).20:50h *Sexperiencias* (José Maria Nunes. 1968, 92 min).23h Cloenda poètica amb Llucifer i Satanàs. **Dissabte 2 d'abril. A l'Ateneu Llibertari de Sants. C. Maria Victòria, 10:** 17h *La MAT ¿a dónde nos lleva el progreso?* (Javier Collado Reigadas, Ales Payá Felis. 2009, 28 min).17:30h *¿Porqué Anarquistas?* (Grupo Anarquistas Rosario. 2010, 17 min).18h *Filaki. Anarquidad, cárcel y los motines del 2007 en Grecia* (2008, 50 min).19h *Miedo* (Dinero Gratis, 30 min).19:30h *Brad. Una noche más en las barricadas* (Miguel Manzaneda. 2006, 58 min)Més informació: <http://fcab.tk/>**Concert folk-pop: Andraкан**

20h Euskal Etxea

C. Arc de Sant Vicenç

Dins el cicle *El Rebot*

Organitza: Euskal Etxea

Presentació del llibre**'Perspectivas antidesarrollistas'**

20:30h Ateneu Rosa de Foc. C. Robí, 5.

Recull de textos de Miquel Amorós

escrits entre el maig de 2009 i el desembre de 2010, resultat dels treballs d'agita-

Jornada de festa i debat al voltant dels nostres barris19h Debat: *Com construïm els nostres barris? Les nostres organitzacions, projectes i alternatives*

22h Concert: Desechos i Cardova

C. Portlligat, 11 - 15

Organitza: Ateneu Popular de 9 Barris i

Casal de Joves de la Prospe

Diumenge 27 de març

Concurs de tapes vegetarianes antinuclears

12h Ateneu Llibertari del Palomar

C. Coroleu, 82.

Organitza: Ateneu Llibertari del Palomar

Taller d'aproximació a la cuina vegetariana

11h Espai Infantil de Ca la dona

C. Casp, 38 Principal

Organitza: Ca la dona

Més informació: www.caladona.org

Dimarts 29 de març

Xerrada: 'Opressió nacional i genocidi cultural a la constitució de 1812'

19h Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona. Gran Via de les Corts Catalanes, 585. Edifici històric, aula 111.

Amb de Félix Rodrigo Mora. La xerrada forma part del curs d'estudis crítics

Organitza: Col·lectiu d'estudiants de

Barcelona

Dimecres 30 de març

Xerrada: 'La recuperació després de la violència de gènere: una perspectiva multidisciplinària'

Introduït per Tania Merelas Iglesias,

Grupo SEPA (Pedagogía Social e Educación Ambiental) de la Facultat de Ciències de l'Educació de la Universitat de

Santiago de Compostel·la.

Organitza: Institut Interuniversitari d'Estudis de Gènere. Col·labora: Ca la

Dona

BADALONA

Concert: The Kids, Bandit Bombs i FP

22h Estraperlo Club. C. Isidre Nonell, 9.

Organitza: Estraperlo

Més info: www.estraperloclubdelritme.com

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Busquem persones voluntàries per participar el **Dia de la Lluita Camperola** (17 d'abril) en una intervenció teatral multitudinària a Barcelona. Contacte: catalunya@alianza-soberanialimentaria.org

Col·lectiu Enmedio: **oferim espai de treball per compartir a Barcelona** (Poble Sec). Internet, aigua, llum i equip audiovisual inclòs. Econòmic. Contacte: 93 329 65 51 - coworking@enmedio.info

Escola de Clown de Barcelona: necessitem persones per col·laborar en les feines dels nostres cursos; a canvi, oferim un curs gratuït. Contacte: info@escoladeclown.eu

Rumb a Gaza: **2a Flota de la Llibertat. Necessitem suport i donacions** per portar endavant el projecte el proper mes de maig. Contacte: info@rumbogaza.org

Treball voluntari a Cuba: **Brigada Internacional José Martí 2011**. Del 4 al 23 de juliol. Inscripcions fins el 13 de maig. Contacte: brigada_josemarti@live.com

Can Dalmau: **necessitem persones voluntàries per restaurar masia prop de Sant Pol de Mar**, a canvi, oferim allotjament i gaudir del nostre bosc màgic. Contacte: candalmaumesme@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOUS 24

Ha passat la borrasca i ja és hora que surti el sol. El temporal ha deixat els embassaments al 95% de la seva capacitat.

DIVENDRES 25

Una falca anticiclònica mantindrà un ambient força assolellat, amb temperatures a l'alça i vents en calma.

DISSABTE 26

Sol i caloreta a les hores centrals del dia, però algunes boires faran la guitzza a punts del litoral, amb humitat elevada.

DIUMENGE 27

Des de primeres hores del matí, els núvols es faran més gruixuts. Deixaran ruixats a la tarda.

DILLUNS 28

Al matí encara cauran ruixats a Girona. El sol s'imposarà a la majoria de comarques d'oest a est.

DIMARTS 29

Una nova falca anticiclònica imposarà el sol i farà pujar les temperatures. La primavera es va imposant.

, agenda directa

BERGA

Dotze hores de cançó improvisada
13h Casal Panxo. Plaça de la Ribera
Organitza: Berga Cultura Popular i Cor de Carxofa

CALDES DE MONTBUI

Diumenge 27 de març
Teatre: 'Kauen' de Joan Verdú
18h Stage Escola d'Arts Escèniques
C. Folch i Torres, 52-54.
En el marc del *Taca'm*
Organitza: Centre Democràtic i Progressista. Més informació: www.tacam.cat

CASTALLA

Actes del centenari del naixement d'Enric Valor
Diumenge 27 de març
Ruta literària per Planisses
8:30h Davant el CEIP Rico-Sapena
C. Constitució, 72.

CASTELLÓ DE LA PLANA

Festes de la Magdalena 2011
Divendres 25 de març a diumenge 3 d'abril
Activitats cada dia a totes hores a diversos espais populars i alternatius de la ciutat. Tota la programació a www.casalpopulardecastello.blogspot.com

COSTA DEL MONTSENY

Diumenge 27 de març
Fira d'intercanvi
10h Exposició i intercanvis de productes artesanals diversos, de segona mà i serveis (directes o amb moneda social exclusivament). Taula d'informació sobre les Ecoarxes, Moneda social i Cooperativa Integral Catalana. Dinar Popular
16h Xerrada col·loqui *Denunciar el règim de dictadura política constitucional partitocràtica i parlamentària*, a càrrec de Félix Rodrigo Mora. Música en directe amb l'Orquestra Sant Celoni.
Organitza: Coordinació de la Ecoarxa Montseny
Més informació: www.ecoseny.net

Concert de suport a les detingudes durant la vaga del 29 de setembre a Mataró

EL MASNOU, Dissabte 26 de Març

21h Ca n'Humet. C. Fontaills, 77.

Grups musicals provinents d'arreu s'uneixen per oferir un concert que pretén recollir fons pels procediments judicials que s'han obert arran de les detencions que es van produir durant la vaga del 29 de setembre de 2010 a la capital del Maresme, Mataró. "Amb cada instant de la seva existència, la policia recorda a l'Estat la violència, la trivialitat i la foscor del seu origen". Amb aquesta frase històrica, les organitzadores, gent a títol individual i l'associació cultural Xalupa volen recordar, a ritme de rap, que "el més violent d'una vaga general és tornar a la normalitat". A Mataró, sis persones van ser detingudes i moltes altres van ser cridades a declarar. Els beneficis del concert, doncs, es destinaran íntegrament a donar suport econòmic a aquestes persones. LA K-BINE des de París. DROWNING DOG & DJ MALATESTA des de San Francisco (EUA) i Milà (Itàlia). KRONSTADT des de Barcelona. EL NOTA des de Cornellà. KASIÉR ORTÍZ des de Rocafonda (Mataró)
Organitza: persones a títol individual i l'associació cultural Xalupa

CERDANYOLA

Dissabte 26 de març
Aniversari del Casal Popular i Cultural La Clau
11h La Clau. C. Mare de Déu del Pilar, 43.
Organitza: La Clau
Més informació: <http://laclaucerdanyola.wordpress.com>

LLEIDA

Xerrada: 'La sanitat pública en perill'
18h Baixos de la Parròquia de la Bordeta C. Hostal, 3.
A càrrec d'Àngels Martínez Castells, membre de Dempeus per la Salut pública
Organitza: Assemblea ciutadana de Ponent Que la crisi la paguin els rics i banc del temps de la Bordeta
Més informació: www.cassolades.blogspot.com i bancdeltempelabordeta.blogspot.com

MANRESA

Dissabte 26 de març
Sisè Aniversari del CSO La Tremenda
C. Sant Salvador, 24-26.
18h. Presentació del llibre autoeditat pel col·lectiu Columna Clitoriana *El traç de les invisibles* + Berenar. 23:30h. Festa aniversari amb Karaoke + Pd's

MATARÓ

Dijous 24 de març
Xerrada: "Tanquem la incineradora"
20h Centre Cívic Can Morros
Passeig Ramon Berenguer III El Gran
Organitza: CUP Mataró

PASSANANT

Diumenge 27 de març
Mercat d'intercanvi amb moneda social
De 10h a 18h. Plaça Major

El mercat permet dos tipus d'intercanvi diferents: intercanvi directe de producte per producte o intercanvi amb ecofines. El mercat funcionarà amb ecofines. Quisapque. Jocs nòmades: jocs gegants infantils. Xerrades informatives: Què és la moneda social? Què son les Ecoarxes? (a càrrec de la Xarxa Eco de Tarragona) Què és la Cooperativa Integral Catalana? A càrrec de la CIC
Organitza: Cooperativa Integral Catalana

TERRASSA

Dijous 24 de març
Kafeta Kan Krisis
18h El Kasalet. Kasal Okupat i Autogestionat Joan Berney
C. Societat, 4.
Servei d'Internet, premsa, biblioteca, tapes, entrepans, jocs de taula...
Per l'autogestió del col·lectiu

Dissabte 26 de març
Calçotada Antipatriarcal
13h Plaça de la Font de l'Apotecari
Parc de la Roda
Organitza: Assemblea de joves de Terrassa

Xerrada: 'Repressió a Kaos en la red, mitjà d'informació alternatiu'
20h El Kasalet. Kasal Okupat i Autogestionat Joan Berney
C. Societat, 4.
Organitza: El Kasalet

Cinema: 'Tiempos Modernos'
18:30h El Kasalet, Kasal Okupat i Autogestionat Joan Berney
C. Societat, 4.
Organitza: El Kasalet

Dimecres 30 de març
Xerrada: 'Justícia, equitat i dignitat: un recorregut històric al voltant d'aquests conceptes'
19:30h Amics de les Arts i Joventuts Musicals
C. Sant Pere, 46.
Xerrada a càrrec de Vicenç Estanyol i Bardera
Organitza: Grup d'Opinió - Amics de les Arts i Joventuts Musicals

VALÈNCIA Dissabte 2 d'abril Desè aniversari del Centre Social Terra 'Alimentant i construint resistències'

21h Camp de futbol de l'Sporting de Benimaclet. Les Fonts s/n (darrere l'escola Pare Català de Benimaclet)
Presentació oficial del nou disc-llibre d'Obrint Pas *Coratge*. Concert amb La Gossa Sorda i acte d'homenatge als deu anys del Terra. Correfocs i parlaments d'Escola Valenciana i Benimaclet viu.
Organitza: Terra, Benimaclet Viu, Maulets, Reviscola, Escola Valenciana
Més informació: www.elterra.org

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA, 25 de març Inaugurem la dignitat!

19h Nou espai de Les Arenes
Organitza: fashion victims of capitalism

BARCELONA, 26 de març Ni polítics ni CCOO ni UGT. No al pacte social

18:30h Passeig de Gràcia amb Diputació
Convoca: COS, CGT Barcelona, CNT Catalunya i Solidaritat Obrera

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Olmo Calvo i Edu Leon FOTÒGRAFS I AUTORS DEL PROJECTE DOCUMENTAL 'FRONTERAS INVISIBLES'

“Si no tens el document acreditatiu espanyol, les fronteres invisibles t'atrapen”

L'existència de les batudes policials a la recerca de migrants sense papers a Madrid ha estat negada reiteradament des del govern espanyol. Tanmateix, Olmo Calvo i Edu Leon, fotògrafs del diari 'Diagonal', han estat documentant-les amb les seves càmeres durant més d'un any, sobretot pels carrers de Madrid, però també a Calais i a Malta, en el marc del seu projecte 'Fronteras Invisibles' (fronterasinvisible.org). Una realitat quotidiana, però, que els “ha costat un món de fotografiar” i els ha portat a patir amenaces, pressions i denúncies per part dels cossos policials.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Per què 'fronteres invisibles'? O.C. Perquè aquestes batudes i controls esdevenen fronteres reals, espais on es col·loquen les patrulles policials i, en funció de l'aparença física de les persones, demanen la documentació o no, les deixen passar o no... Quan la policia es posa a una boca de metro, una parada d'autobús o una cantonada, de cop i volta, del no-res, es crea una frontera. Apareixen i desapareixen i són invisibles per molta gent que ja té un DNI o un document acreditatiu espanyol i pot passar perfectament. I si no el tens, aquesta frontera t'atrapa.

Com va néixer el projecte?

O.C. Primer vam començar a cobrir les batudes com a notícia, ja que eren una realitat molt pròxima i evident, molt injusta i que no tenia cap tipus de reflex als altres diaris ni mitjans de comunicació. Les primeres fotos que vam publicar sobre el tema són de l'any 2007. L'Edu també col·labora amb el Secretariat Nacional del Migrant del govern de l'Equador, que celebra la fira Creadores Nómadas. Ens vam proposar fer una exposició i vam decidir fer-la sobre això, ja com un projecte documental. Després, vam veure que aquesta realitat no només és estatal, sinó que passa a escala europea; llavors, vam decidir ampliar-la informació amb Malta i Calais.

Dieu que són batudes en les quals el fet determinant és l'aspecte físic?

O.C. Són batudes racistes i selectives. Hi ha una doble discriminació, racial i social, perquè no és que no

JAVIER SÁNCHEZ SALCEDO

més aturir les persones migrants -subsaharianes, africanes, latino-americanes o asiàtiques-, sinó que només aturen la gent d'aquesta procedència amb aparença de persona treballadora... No aturaran mai una persona migrant amb trajecte. Només aturen aquelles persones que creuen que són migrants i, a més, pobres.

És una realitat quotidiana, però se'n parlava poc fins que vau presentar el vostre projecte...

O.C. Hi ha tot un aparell construït per invisibilitzar-ho. Per una banda, des del Ministeri de l'Interior, el senyor Pérez Rubalcaba -en una compareixença recent- va tornar a mentir davant de tots els mitjans i va dir que les batudes no existien. És més, va dir que, a qui no li agradi això, que canviï la Constitució perquè les batudes estan prohibides per la Constitució i, per tant, no existeixen. Per altra banda, no hi ha cap mitjà de comunicació que ho faci públic habitualment. Per això és important que es mostri i es denunciï des d'una posició exterior. També perquè aquestes actuacions tenen dos vessants. Per una banda, busquen sembrar la por entre la població migrant; per l'altra, la seva criminalització. Si una persona que potser no està posada dins de certes històries veu quatre o cinc policies que rodeguen una persona, la registren i l'escorcollen, el que pot pensar és que aquesta persona deu haver fet alguna cosa.

Durant el temps que fa que seguieu les batudes, hi ha hagut canvis?

O.C. Sí. Al principi, es muntaven grans operatius que semblaven sortits d'una pel·lícula de Hollywood. De sobte, apareixien diverses furgonetes, moltes d'elles sense identificar; la plaça s'omplia de policies, que posaven 25 persones contra la paret, juntes, amb les cames obertes... Un espectacle increïble. Això va topar amb l'oposició dels veïns, que deien que era inadmissible, que era racisme pur i dur. Aquestes operacions duraven molta estona i això donava temps perquè hi hagués concentracions de veïns, protestes... Lògicament, això, la policia no ho volia i ho va anar canviant. Es continuen fent grans batudes, però no són tan habituals. Ara, són les patrulles que circulen amb cotxes que, quan veuen algú que potser no té papers, l'aturen. Són operacions que duren dos minuts com a molt. És una cosa ràpida i neta de la qual gairebé no pots ni adonar-te. I és un degoteig constant: més petites, però moltes més.

Vosaltres heu tingut problemes amb la policia i Edu fins i tot ha fet front a quatre judicis. Ha estat així des de l'inici?

O.C. La veritat és que tot ha anat empitjorant. Quan vam començar a documentar aquesta història, fèiem fotos amb una relativa tranquil·litat. Habitualment, t'identificaven i et deien que havies d'esborrar les fotos, però, si aguantaves

i els dies que tenies tot el dret de fer-les, aconseguies frenar-los. En alguna ocasió, va ser sorprenent perquè fins i tot van arribar a desmuntar algun operatiu pel fet de ser-hi presents amb les càmeres. Però això, poc a poc, va anar pujant de to i van començar les amenaces directes.

E.L. En el meu cas, un dia, al metro, em van prendre una targeta; després, una altra; després, em van treure la càmera fins que, un dia, a la Casa de Campo, em van detenir, em van agredir i em van acusar de terrorisme. Crec que he tingut més problemes perquè sempre m'he negat a esborrar les fotografies. Penso que, si a mi -amb el carnet de premsa i el meu DNI espanyol- em feien esborrar les fotos, imagina't què li faran a un ciutadà que vulgui denunciar un abús policial.

O.C. Pensem que això és una actitud general de la policia. Però, a més, resulta que és un tema que els fot molt. Molts policies estan d'acord amb fer les batudes, alguns amb una actitud marcadament racista. D'altres ho fan perquè, entre cometes, és la seva feina -i fins i tot et diuen que no hi estan d'acord- i molts tenen por de ser denunciats perquè, realment, el que estan fent se situa per sobre de la legalitat. Aquestes actuacions es troben als llimbs i, amb la constitució a la mà, els podrien comportar moltes denúncies. Per això intenten que no hi hagi imatges de les batudes.

. LA COLUMNA

Sempre mengem a part

Jaume Barrull Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

D'acord, jo també he posat alguna vegada que tinc un nivell d'anglès mig-alt i no és del tot cert; diguem que hauria de refrescar el tema per no quedar gaire en ridícul. Amb la informàtica, que fins ara anava per lliure i tothom hi posava el que volia, lentament estan imposant l'ACTIC, el certificat d'usuari informàtic. Jo no el tinc perquè en aquest cas no em podrien posar contra les cordes, però si hagués de fer oposicions segur que sí, tot apunta i l'administració només accepta papers oficials. El títol original o una fotocòpia compulsada, sisplau; ha fet algun curset reconegut que li doni zero quinze per pujar nota? Porti'ns el certificat que ho acredita.

Al país de les 1.000 trampes, la burocràcia és interminable per enxampar-les. I com que la confiança fa fàstic, no val res que no puguis certificar. Si un currículum està ben fet, assessorat en un curset d'integració laboral finançat per la Generalitat, per exemple, el més panoli sembla que hagi estat responsable d'àrea, gestor de recursos o cap d'alguna unitat de treball. Tothom infla, reescriu i fa interpretacions endulcorades de la seva formació i carrera professional. Tothom hi posa una mica de llevat per fer-lo més flonjo, però quan arribes a l'administració te'l passen per un colador xinès i no valen afirmacions indemostrables de nivell mig-alt en comprensió oral i escrita. Volen, com a mínim, el *first certificate*.

Joana Ortega deia que era llicenciada fins que algú va filtrar que encara li faltaven dues assignatures

Excepte si fas carrera política, com sempre. Joana Ortega, nova i inadvertida vicepresidenta del Govern de la Generalitat, deia que era llicenciada fins que algú va filtrar que encara li faltaven dues assignatures (que venint del pla vell ja deuen ser, pel cap baix, una dotzena). M'agradaria veure si al seu departament són tan confiats amb la paraula dels qui aspiren a treballar-hi i si ella personalment seria tan comprensiva en cas que algú, per error voluntari, es fes passar pel que no és. Però tant hi fa, la classe política sempre menja a banda i dient "ho sento" està tot dit. Fes-te fotre, vaja.